NOU senzațional

Judith Hershner

Bărbatul Viselor

EDITURA MIRON

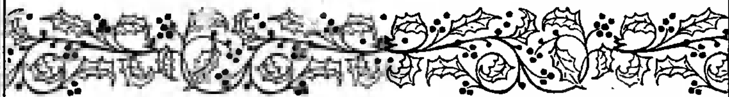
Judith Hershner

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Lei: 14900

SPECIAL DELIVERY

by Judith Hershner

Romance

JUDITH HERSHNER

Bărbatul viselor

Traducere de Radu Timnea

EDITURA MIRON

Tehnoredactor: ***NICOLETA STOICAN***
Corectori: ***GEORGETA TOMA***
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95063-8-5

Capitolul 1

Lara Weston ridică receptorul cu o mînă tremurîndă. „Gata cu veştile proaste“, se rugă ea.

– Lara, aici e Pam. Spune-mi că nu-i adevărat. Ai fost...

– Concediată, răspunse Lara pe un ton nesigur. Începînd de săptămîna viitoare, nu mai am slujbă.

– De ce nu mi-ai telefonat? Ai fi putut plînge pe umărul meu.

Pam începu să turuie dintr-o suflare, iar Lara rămase ascultînd-o cu un zîmbet silit pe faţă. Cînd Pam o lăsă în cele din urmă să spună şi ea ceva, rosti liniştită:

– Îţi mulţumesc că-mi porţi de grijă, Pam, însă diseară e repetiţia pentru nunta ta. Ai destule pe cap.

Răspunsul revoltat al acesteia veni cu promptitudine:

– Hei, epoca martiriului a trecut odată cu moda corsetelor. Haide, Lara, în mine poţi avea încredere. La ce sînt bune prietenele?

Lara se hotărî să n-o contrazică. Compasiunea prietenei ei era extrem de reconfortantă, deşi oarecum, copleşitoare. Însă aşa era Pam.

Se rezemă de spătarul scaunului şi îşi ridică picioarele pe biroul ce nu-i mai aparţinea.

– Cu toate astea, Pam, am şi nişte veşti bune.

– Lasă-mă să ghicesc. Ai fost teribil de impresionată de un magnat săgetat de Cupidon, care a fost năucit de materialul redactat de tine pentru compania lui. Vrea să te răsfeţe cu un voiaj în Bahamas.

– Coboară cu picioarele pe pămînt, Pam. Sîntem în anii '90. Tăticii de zahăr au dispărut împreună cu martiriul şi corsetele.

– Cu atît mai rău, replică Pam cu o nuanţă jucăuşă în glas. Deci, ce noutăţi ai?

Lara inspiră adînc.

– Îmi voi lansa propria mea afacere.

– Fără bancuri!

– Visul meu e pe cale să se împlinească, sau, cel puţin, aşa sper. Cum ţi se pare? „*Coşul cu flori:* aranjamente unicat, confecţionate din flori de mătase şi flori uscate pentru decorarea căminului dumneavoastră şi sărbătorirea unor clipe deosebite. Oferim consultaţii gratuite. Sînt acceptate

cărțile de credit universal recunoscute. De asemenea, şi cele valabile pe plan local."

– Splendid!

În receptor se auziră nişte trosnete şi zgomotul mai îndepărtat al unei voci. Se părea că Pam aruncase receptorul din mînă.

– Lara, îmi povesteşti restul diseară, la recepție. Aici, s-a instalat un haos total. Tocmai a venit Joe cu imprimantele de la contabilitate.

Pam închise telefonul cu un pocnet zdravăn. Lara puse, cu grijă, receptorul în furcă şi îşi coborî picioarele de pe birou. Se întoarse spre cutia de carton aflată alături şi adăugă în ea lucrurile de pe birou pe care nu apucase să le strîngă. Fotografia fiicei ei fu aşezată ultima în cutie.

Pe înserat, Lara stătea gînditoare în pragul bisericii, alături de celelalte domnişoare de onoare ale lui Pam şi de cîțiva cavaleri de onoare ai mirelui. Pam traversă grupul surescitată şi debordînd de energie.

– Lara, fratele meu Mitch n-o să poată ajunge astă-seară la repetiție. Închipuie-ți că e aici. O să-l pun în temă mîine, înainte de cununie.

Mitch? Oare cîți ani avea? se întrebă Lara. Pam nu menționase vîrsta fratelui ei. Spera că nu se va trezi avînd ca partener un student timorat. Desigur, faptul nu avea prea mare importanță; tot nu avea să-l mai revadă vreodată.

La repetiția dineului, Pam se trînti pe un scaun

tapițat cu pluş mov, lîngă prietena ei.

– Lara, unde va fi *Coşul* tău *cu flori?*

– Am găsit un mic magazin liber, absolut perfect, în West Chester. E plăcut, construit în stil victorian şi convenabil.

– Dar faci aproximativ o oră de la apartamentul tău din Philadelphia pînă acolo. E o navetă cam dificilă pentru o mamă care n-are nici un ajutor.

– Asta e următoarea problemă de rezolvat. Va trebui să găsesc o locuință pentru mine şi Jenny, în apropierea magazinului. În plus, e esențial să fie ieftină.

Pam zîmbi încîntată.

– Am o soluție numai bună pentru tine, colega. Ferma fratelui meu se află chiar lîngă West Chester. Cum mama locuieşte în Florida, iar eu mă mut la Pittsburgh după nuntă, bătrînului Mitch o să-i prindă numai bine puțină companie. Casa arendaşului e liberă. Ce-ar fi să vorbeşti mîine cu el şi să-i propui să ți-o închirieze?

Aşadar Mitch era bătrîn. Dar nu putea fi cu mult mai în vîrstă decît Pam. Un țărănoi căruia îi tremură genunchii şi care umblă cu fire de paie îndesate după ureche. Între două vîrste. Mitch Owens părea a fi numele unui individ complet neinteresant, demn de încredere şi în preajma căruia erai în siguranță. Lara îşi notă în minte să stea de vorbă cu el imediat după nuntă.

În după-amiaza următoare, la ora unu, Lara îşi

aranja faldurile rochiei de satin de culoarea caisei, înainte de a se alătura alaiului nupțial adunat în pronaosul bisericii Saint Matthew. Oare unde era partenerul ei? Începu să privească în jur căutîndu-l pe misteriosul domn Owens.

– Lara?

Vocea profundă o făcu să tresară. Îşi ridică uimită ochii spre bărbatul înalt, elegant îmbrăcat, cu păr blond deschis.

– Tu eşti Lara Weston? repetă acesta cu o voce răguşită.

Ea încuviință, nefiind în stare, pe moment, să scoată nici un cuvînt.

– Eu sînt Mitch Owens, fratele lui Pam.

Neinteresant, demn de încredere, un tip lîngă care te simțeai în siguranță... Lara se strădui să asocieze aceste cuvinte cu individul viguros şi bronzat, înfipt în fața ei. Nicicînd nu reuşise un smoching de închiriat să îmbrace atît de bine silueta unui bărbat. Înalt, bine clădit şi avînd, cel mult, treizeci şi cinci de ani. Lara împietrise.

Pe durata ceremoniei, se strădui să nu se uite la Mitch, care se afla în partea opusă a naosului, dar fără succes. Acesta o surprinse şi o fixă la rîndul său. Ceva din privirea lui pătrunzătoare refuza s-o lase să-şi mute ochii de la el. Lara îşi simți obrajii invadați de roşeață şi se mută jenată de pe un picior pe altul. Orice ar fi fost acel ceva care-i provoca o astfel de reacție, trebuia să-şi impună rapid controlul asupra lui.

În ochii închişi la culoare ai lui Mitch Owens mocnea pericolul. Lara îl observă şi tresări. N-ar fi putut cu nici un chip să locuiască în apropierea unui tip atît de viril. Va ignora propunerea lui Pam. Mitch nici nu trebuia să afle că fusese vorba despre aşa ceva.

Acordurile marşului de încheiere a ceremoniei nupţiale îi distraseră atenţia de la gîndurile acelea tulburătoare. De îndată ce luă sfîrşit cununia religioasă, cei doi miri extaziaţi trecură prin mijlocul invitaţilor zîmbitori.

Venise rîndul Larei.

Mitch se apropie oferindu-i braţul său vînjos. Acum, ea trebuia să meargă cu un aer mîndru de-a lungul culoarului central al bisericii, de parcă individul ar fi devenit propriul ei Prinţ Fermecat.

Nici nu era greu.

Lara nu rezistă invitaţiei şi îl luă de braţ predîndu-se căldurii şi siguranţei radiate de apropierea lui în vreme ce bărbatul îşi coborî privirea asupra ei. Agăţîndu-se de Mitch mai tare decît intenţionase, străbătu biserica plutind, fără să simtă covorul de sub tălpile ei.

Şi apoi, totul se termină. Fu prinsă de mînă de invitaţii exuberanţi şi trasă în alt colţ al sălii, pentru a face cunoştinţă cu alte persoane.

De emoţie, o furnica fiecare centimetru al corpului şi asta doar din cauza acelor puţine, dar preţioase momente în care se prinsese de braţul musculos al lui Mitch Owens. O escortase de

parcă intenționase s-o protejeze, s-o apere de restul lumii. Fusese minunat! Dar nu suficient.

Gîndurile astea erau primejdioase şi sosise clipa să le pună capăt. Acum, nu exista loc în viața ei pentru complicații romantice. Îl va evita pe durata recepției şi o va şterge devreme de acolo.

Uşor de zis, greu de făcut. La masa principală, cartonaşele cu numele lor fuseseră aşezate alături.

– Mi-a spus Pam că te afli în căutarea unui apartament, rosti Mitch rupînd în două un pateu în formă de trifoi.

Lara înghiți în sec.

– Păi, aşa e, dar...

– Mi-a mai spus că magazinul tău va fi în West Chester.

– Are dreptate, dar...

– Perfect. Ferma mea se află la mai puțin de zece minute depărtare de oraş. Dacă ai închiria căsuța arendaşului, ți-ar fi foarte simplu să faci naveta.

Lara îşi drese glasul agitată, pentru a trage de timp. Nu, nu-şi putea permite să locuiască în vecinătatea zdrahonului ăstuia chipeş.

– Îți mulțumesc pentru ofertă, Mitch, dar nu-mi pot permite din cauza cheltuielilor legate de deschiderea magazinului. O asemenea casă pare cam costisitoare pentru bugetul meu.

– Dar n-am pomenit de preț.

Glasul lui profund, baritonal, reuşi să sune li-

niştitor şi încurajator în acelaşi timp. L-ar fi putut asculta zile de-a rîndul. Semn sigur că-l găsea mult prea atrăgător, ca să poată gîndi limpede.

– Şi am şi un copil.

„Asta ar trebui să-l domolească“, reflectă Lara. Majoritatea proprietarilor şi, în mod special, bărbații, nu voiau copii prin preajmă.

Mitch ezită.

– Cîți ani are?

„Ura! A mers. Şi-a pierdut interesul.“

– O fetiță de opt ani. O cheamă Jenny.

Mitch încuviință şi, în jurul ochilor, îi apărură riduri minuscule.

– O să-i placă. E destul loc liber pentru joacă.

Lara îşi tamponă gura cu un şervet de masă imaculat.

– Mitch, probabil că eşti atît de amabil din cauza lui Pam. Dar nu-mi pot permite o casă.

– Tu ai face o favoare în cazul ăsta, nu eu.

– Poftim?

– Cu mama în Florida şi cu Pam care se mută în Pittsburgh, voi rămîne legat de fermă. O casă goală atrage indivizi care vor să dea de necaz. Companiilor de asigurări nu le place treaba asta.

Lara păru nedumerită.

– Dar nu eşti toată ziua pe cîmp?

– Îmbietor gînd, însă nu sînt fermier. Sînt proprietarul unei companii de construcții ce restaurează clădirile vechi din zonă şi, prin urmare, lipsesc o mulțime de timp de acasă.

Farfuriile pentru salată fură luate şi duse la bucătăria sălii de recepţie şi, apoi, înlocuite cu platouri calde, pe care se afla muşchi de vită acoperit cu o glazură de culoarea coniacului.

– M-aş simţi mai liniştit dacă s-ar muta în căsuţa arendaşului o persoană matură, cu simţul responsabilităţii. Ce zici, Lara? Vrei să mă ajuţi?

„Ia stai puţin, reflectă ea. Nu aşa trebuie să decurgă conversaţia." Se simţea descumpănită de rugămintea lui. Şi de expresia tentantă, oarecum tristă, a ochilor.

– ... Sînt sigură că nu-mi pot permite să plătesc chiria casei.

– Ştii ceva? zise Mitch lăsînd jos furculiţa. Tu plăteşti telefonul şi curentul electric. Restul cade în sarcina mea.

– Dar n-aş putea face una ca asta, Mitch! Nu ar fi drept faţă de tine.

Bărbatul se încruntă.

– Uite ce este: casa are mai mult de o sută cincizeci de ani vechime. Baia şi bucătăria au fost făcute pe cînd eram eu copil. Sînt... în regulă, însă nimic spectaculos. Pentru o casă, e întotdeauna preferabil să fie locuită şi nu goală. În plus, faptul de a şti că de ea are grijă o femeie chibzuită îmi va lua o mare povară de pe cap.

– Chibzuită? întrebă ea şi o umbră de zîmbet i se aşternu pe faţă. De unde ştii că sînt chibzuită?

Expresia aceea, ciudat de imperioasă, fulgeră iarăşi în ochii lui în timp ce-i răspunse liniştit:

– Pam mi-a povestit absolut tot despre tine.

Deci ştia că e văduvă. Din cine ştie ce motiv, Lara se simţi cu mult mai stingherită decît fusese vreodată. Cu toate acestea, el părea înţelegător. Ce rău se putea întîmpla dacă accepta să vadă casa? Nu era obligată să accepte.

O săptămînă mai tîrziu, Lara şi Jenny intrară cu maşina pe aleea pietruită ce ducea spre casa lui Mitch Owens. Cerul senin de septembrie încununa dealurile de smarald pe care păşteau oile şi unde stăteau de pază nişte sicomori bătrîni, cu trunchiuri răsucite.

Mitch le salută din pragul unui fost coteţ de păsări, transformat în şopron pentru unelte, ştergîndu-şi mîinile pe o cîrpă decolorată.

– Casa e sus pe deal. Veniţi să aruncaţi o privire.

Jenny se strădui să ţină ritmul cu paşii uriaşi ai lui Mitch. Piciorul drept încă o mai supăra din cauza crampelor musculare, ca urmare a accidentului de maşină ce-l costase viaţa pe tatăl ei cu trei ani în urmă. Ochii ei se măriră de plăcere la vederea peisajului pastoral ce li se întindea în faţa ochilor.

Mitch băgă cheia în broasca uşii, apoi ezită.

– Aminteşte-ţi, o atenţionă el. Te-am avertizat că n-are nimic spectaculos.

Deschise uşa, iar Lara îşi ţinu răsuflarea. Printre valurile pînzelor de păianjen complicat ţesute

şi prin urzeala sclipitoare a razelor de soare, în care jucau puzderie de fire de praf, reuşi să zărească interiorul. După turul complet al casei, etaj şi parter, Mitch sparse tăcerea:

– Ei, ce părere ai?

Locuința nemobilată era asaltată de murdărie avînd, evident, nevoie de atențiile unor mîini iubitoare. Bucătăria înghesuită nici nu se putea compara cu cea a apartamentului din Philadelphia, ultramodern echipată. Iar sunetul slab al unor rîcîieli anunța că o familie de şoareci de cîmp îşi avea reşedința pe undeva, prin apropiere. Dar dincolo de pînzele de păianjen, praf şi draperiile vechi şi zdrențuite, pentru Lara, casa avea un farmec irezistibil.

– E perfectă, murmură ea.

În seara aceea, Mitch Owens stătea singur în casa lui construită din piatră cenuşie, încercînd să se concentreze asupra planurilor de restaurare. Lupta pentru o cauză pierdută. În noaptea senină de septembrie, un singur set de măsuri îi monopoliza atenția: cele ale Larei Weston. Mototoli în pumn o bucată de hîrtie aruncînd-o la coş.

Nu putea spune că nu mai văzuse, pînă acum, femei armonios proporționate. La naiba, chiar fusese însurat o vreme cu una dintre ele. Dar ceva din felul în care cădea pe ea puloverul striat, mîngîindu-i formele trupului, făcea să i se usuce gura. N-o să uite niciodată cum arăta în rochia aceea

elegantă la nunta lui Pam. Ochi violeți. Bucle rebele. Asemeni unei viziuni exotice la care visează mereu bărbații. Doar amintindu-şi farmecul ei, simți o bine cunoscută încordare în vintre.

Mitch se apropie de fereastra biroului său. Pereții groşi de treizeci de centimetri, acoperiți cu tencuială, erau reci la atingere. Privi în gol, prin noaptea înstelată, în direcția căsuței.

Fusese un prost să insiste ca Lara Weston să se mute pe proprietatea lui, unde îi putea simți prezența zi şi noapte, găsind tot felul de pretexte stupide ca să... să... ce? Să se holbeze la frumusețea ei, la mirarea aproape copilărească din ochii ei scînteietori?

Mitch îşi trecu degetele prin părul blond încruntîndu-se. Uitase, într-un moment de slăbiciune, de ce se îngropa zilnic în muncă. Lui Estelle îi plăcuse nespus să-i reamintească, iar şi iar, eşecul lui. Se răsuci începînd să se plimbe în sus şi-n jos prin biroul de la parterul casei, aflat într-o teribilă dezordine. Totuşi, ea avusese dreptate. Fusese vina lui. De asta eşuase căsnicia lor.

Astăzi va face o înțelegere strict de afaceri cu Lara Weston. Nimic mai mult. Şi se va ține de ea, chiar de-ar trebui să facă duşuri reci zi şi noapte. Cu o grimasă hotărîtă, întipărită în linia maxilarului, Mitch se întoarse la schițele sale.

– Am nevoie de zile făcute din treizeci de ore! bombăni Lara pentru sine.

Îndatoririle ce-i stăteau în faţă păreau interminabile. După ce o trimise pe Jenny la şcoală, se aşeză avînd o ceaşcă aburindă de cafea alături şi o mulţime de liste cu treburi de făcut, în poală. Avea de îndeplinit patru sarcini majore. Să elibereze apartamentul din Philadelphia, să-şi aranjeze gospodăria în căsuţa arendaşului, s-o înscrie pe Jenny la noua ei şcoală din West Chester şi să deschidă magazinul *Coşul cu flori*.

Îşi petrecu după-amiaza cu receptorul în mînă, dînd telefoane interminabile şi monotone. Cu excepţia ultimului. În mod curios, în timp ce forma numărul, pulsul i se acceleră. Aşteptă sfîrşitul mesajului înregistrat pe robot şi semnalul sonor.

– Mitch, la telefon e Lara Weston. Mîine, aş vrea să fac curat în căsuţă dacă n-ai nimic împotrivă. Transportul mobilei este programat pentru luni şi trebuie să pregătesc terenul. Te rog, sună-mă.

Seara, tocmai o săruta pe Jenny de noapte bună cînd telefonă Mitch. Vocea lui profundă îi încălzi cîteva părţi eminamente feminine ale anatomiei.

– Mîine e perfect, Lara. Eu o să fiu plecat la un proiect, însă o să las cheia sub o conservă goală de lapte, lîngă uşa grajdului.

– Mulţumesc.

– Am verificat încălzirea, instalaţia electrică şi canalizarea. Şemineul şi coşul au fost curăţate. Pot fi folosite în siguranţă. Îmi pare rău de praf.

Intenţionam să fac curăţenie generală în căsuţă, însă pe moment, sînt îngropat pînă la genunchi în proiecte.

– Cunosc senzaţia.

– Dacă ai probleme, lasă-mi un bilet în cutia poştală. Nu vreau să mi se ducă vestea că aş fi un proprietar neînţelegător.

Lara îi simţi zîmbetul după voce.

– Iar eu voi încerca să nu fiu o chiriaşă supărătoare.

– Supărătoare? Noi, proprietarii, avem metodele noastre de a trata cu persoane de felul ăsta. Ne răsucim colţurile mustăţilor noastre lungi şi sinistre şi aruncăm femeile şi copiii lipsiţi de apărare afară, în cele mai cumplite viscole.

Lara rîse.

– Vorbele tale îmi amintesc de Micuţa Nell. Ar trebui să mă tem de tine, Mitch?

– Glumeam doar. Sînt inofensiv. Nu uita unde se află cheia.

– Mulţumesc, Mitch. Noapte bună, rosti ea pe un ton mai cald decît intenţionase.

– Noapte bună, Lara.

Resemnată, ascultă cum se închide telefonul.

În dimineaţa următoare, Lara localiză cu uşurinţă vechea conservă de lapte în care se afla cheia. E o zi splendidă, observă ea, cu un vag parfum de toamnă în aer. Frunzişul verde şi des era pătat pe alocuri de nuanţe ruginii şi galbene. Privi spre casa lui Mitch, o încîntătoare construc-

ție în stil colonial. Pe veranda spațioasă din față, în două vase decorative de lut, se aflau crizanteme galbene în plină floare. „Neîndoielnic, aici e mîna lui Pam“, reflectă Lara. Mitch nu părea a fi genul de om care să se ocupe prea mult de flori.

Clădirea masivă de piatră cenușie părea, cumva, însingurată, de parcă ar fi tînjit după prezența unei familii numeroase care să i se reverse peste prag. Alungîndu-și închipuirile din minte, Lara strecură cheia căsuței arendașului în buzunar.

În ciuda faptului că fusese neglijată, căsuța o atrăgea. Pîlcuri de arbuști crescuți peste măsură ecranau ușa principală. Un spalier de lemn, a cărui vopsea albă se scorojise, se lupta să susțină tulpina unui trandafir cățărător, crescut la întîmplare.

Lara descuie ușa și păși înăuntru. Dintr-o privire, își dădu seama că era nevoie de o zi întreagă de muncă, dacă nu cumva și mai mult. Jenny urma să vină de la școală la patru fără un sfert. Nu mai avea nici un minut de pierdut. Își acoperi părul cu un batic și se apucă de curățenie.

Camerele, puține la număr, erau mici și aveau tavane joase. La parter, se găseau față în față o cameră de zi și o bucătărie, plus cămara aferentă. La etaj se aflau trei dormitoare mici și o baie construită prin micșorarea spațiului acestora. Podeaua, confecționată din scînduri de lemn, stătea mărturie unor ani îndelungați de folosință, iar draperiile vechi atîrnau în fîșii zdrențuite.

Lara aruncă o privire prin fereastra camerei de zi şi suspină. Era o zi de septembrie mult prea frumoasă pentru a fi petrecută dereticînd, închisă în casă. Ridică fereastra prăfuită lăsînd toamna să se strecoare înăuntru. Imediat, briza proaspătă primeni şi înmiresmă aerul stătut al încăperii.

Pînă la amiază reuşise să lumineze bucătăria. Tocmai curăța chiuveta fredonînd în gura mare cînd uşa de la intrare se deschise brusc. Soarele strălucitor o orbi pe moment, însă reuşi să vadă silueta luminată din spate a unui bărbat înalt ce purta cizme de lucru şi blugi.

– Mitch, tu eşti?

Cu gesturi inutile, încercă să-şi aranjeze părul prins în eşarfă şi treningul şifonat şi murdar.

– Am crezut că o să fii plecat toată ziua, adăugă ea.

– Aşa am crezut şi eu, însă am avut nevoie de o unealtă din magazie.

Mințea. Ar fi putut sta şi pînă a doua zi fără pînza aceea de fierăstrău. Ştiuse însă că Lara va fi aici.

– Arată cu mult mai bine. Îmi pare rău că n-am putut face curat în timp util.

– N-am de ce să mă plîng, Mitch. Mi-ai făcut o mare înlesnire în ceea ce priveşte chiria.

Încercînd să-şi ia ochii de la anvergura musculoasă a umerilor lui lați, Lara îl întrebă:

– Ai mîncat de prînz?

– Nu.

Din clipa în care îi văzuse maşina parcată în fața căsuței, se gîndise s-o invite la masă.

– E un restaurant mic ceva mai jos pe şosea. Ce-ar fi să te invit...

– Nu-i nevoie. Mi-am adus mîncare în eventualitatea că timpul nu mi-ar permite o altă alternativă, spuse ea trăgînd fermoarul unei sacoşe frigorifice în care pusese sandvişuri şi struguri. E şi un termos cu ceai cu gheață. Serveşte-te.

Picnicul avu loc pe podeaua bucătăriei. Larei îi păru cumva normal să împartă prînzul simplu cu Mitch în această casă complet lipsită de mobilă. Bărbatul stătea rezemat de perete, cu gulerul cămăşii desfăcut şi cu mînecile suflecate pînă la coate. Lara îi puse un ciorchine de struguri negri în mîna întinsă. Vreme de o clipă, simți imboldul să-şi alunece degetele pe antebrațele lui presărate cu păr şi să...

Pe neaşteptate, sări în picioare.

Îşi alungă cu hotărîre închipuirile imaginației rebele. Atît pentru siguranța lui Jenny, cît şi a ei, trebuia să adopte o atitudine rezervată şi să respecte regulile bunei cuviințe, nepermițîndu-i nici unui bărbat, fie el şi irezistibilul frate al lui Pam, să-i distragă atenția. Altfel, ce şanse de reuşită aveau planurile ei?

Mitch presupuse că Lara era în criză de timp.

– Stai puțin, zise el în vreme ce ea îşi aduna în grabă cele necesare spălării geamurilor. Pot face şi eu asta.

Apoi, îi luă găleata şi prosoapele de hîrtie din mîini.

– Nu e drept, Mitch. Nu te pot lua de la treburile tale.

– Uiţi, doamnă, replică bărbatul, că eu sînt şeful. În afară de asta, am o scară lungă în hambar. Pot termina ferestrele în vreme ce tu faci curat la etaj, însă trebuie să le telefonez oamenilor mei. Ţi-a fost instalat telefonul?

– Chiar în dimineaţa asta. Uite-l acolo, răspunse Lara indicînd aparatul de pe peretele bucătăriei.

Mitch trecu încet la cîţiva centimetri de ea, străduindu-se, parcă, să reziste unui cîmp magnetic iradiat de trupul ei mlădios. Trecu ştiind că, dacă ar atinge, fie şi numai în treacăt, unul din umerii ei zvelţi sau dacă s-ar apleca şi i-ar mîngîia părul închis la culoare ori fruntea netedă, îşi va uita jurămîntul de a nu mai distruge viaţa vreunei femei.

Lara se minună de activitatea lor susţinută din acea după-amiază de septembrie. Mitch aduse scara lungă cît două etaje şi curăţă fiecare pătrat al ferestrelor demodate, formate din treizeci şi şase de ochiuri de geam. Ea mătură podelele goale de la etaj, scoase şi aruncă draperiile îngălbenite, apoi îşi îndreptă atenţia asupra sălii de baie în stil victorian. Lui Jenny îi va plăcea cu siguranţă, reflectă ea. Cada cu picioare va avea nevoie de o perdea împrejmuitoare pentru duş.

Iar chiuveta cu piedestal alb avea mare nevoie să fie frecată. Dar, neîndoios, va deveni un loc de refugiu foarte feminin cînd va fi decorată cu ghivece cu ferigi şi muşcate roşii şi un covor miţos.

Lara se uită la ceas cuprinsă de nervozitate. Nu-i mai rămăsese mult timp înainte de a se întoarce în grabă la Philadelphia. Cu o ruletă şi un blocnotes în mînă, alergă dintr-o cameră în alta, să facă măsurătorile necesare.

– Chibzuieşti cum să-ţi amplasezi mobila? o întrebă Mitch.

Îi ţinu ruleta pentru a-i uşura munca şi, pe urmă, schiţă un plan rudimentar al etajului aplecat deasupra unui pervaz adînc ce-i servi, temporar, drept măsuţă. Şuviţele părului său albit de soare erau presărate cu mici particule de rumeguş.

Lara observă micuţele aşchii şi inhală aroma lor subtilă de pin. Se întrebă cum ar fi să întindă mîna şi să scuture rumeguşul din părul lui blond. Faptul de a-l atinge pe Mitch Owens, fie şi numai pentru o clipă, ar conduce precis la... Nu-şi putea permite nici măcar să contemple consecinţele unui asemenea gest.

– Ai făcut schiţa să pară extrem de clară, rosti ea încet.

– Asta mi-e meseria. Desenez planuri în fiecare săptămînă.

Nu zîmbea prea des, observă ea. Nu cu acea veselie autentică ce radiază din adîncul sufletului unei persoane. Oare ce l-ar face pe Mitch Owens

să zîmbească într-adevăr? se întrebă Lara. „Ei, curiozitatea le-a venit de hac multor pisici", se avertiză singură. Era preferabil să nu se gîndească prea mult la enigmele tipilor a-ntîia, cu ochi trişti.

– Jenny se va întoarce curînd de la şcoală. Trebuie să plec. Îţi mulţumesc pentru ajutor. N-aş fi reuşit să termin treaba fără tine.

Bărbatul o conduse la maşină.

– Condu cu grijă pe autostradă. După-amiază, circulaţia devine ceva de speriat.

– Mulţumesc încă o dată, Mitch.

Îi făcu veselă cu mîna şi demară.

El îi urmări maşina ce dispărea pe autostrada 52 simţindu-se pătruns pînă în măduva oaselor de un sentiment cumplit de singurătate.

În apartamentul ei din Philadelphia, Lara stătea aplecată deasupra mesei din bucătărie. Împrejurul ei zăceau o mulţime de cutii goale. Aveau atît de puţine lucruri ea şi Jenny. Cele cîteva piese de mobilier reprezentau strictul necesar, neavînd zorzoane inutile. Pînă şi paturile lor, al ei, dublu, iar al lui Jenny, de o singură persoană, erau lipsite de tăblii la capete. Fiecare bănuţ cîştigat de Lara era folosit pentru evitarea datoriilor sau depus la bancă, în vederea demarării unei afaceri pe cont propriu.

Ei bine, în cele din urmă, sosise şi acea zi de răscruce.

A doua zi, devreme, firma de mutări urma să-i transporte lucrurile la căsuța din comitatul Chester. Pe ea şi pe Jenny le aştepta o viață nouă. Lara se cutremură sub impactul unui fior de anticipație. Oare luase cea mai bună decizie? Oare *Coşul cu flori* va avea succes sau o va îndatora într-atît, încît nu-şi va mai reveni vreodată? Sprijinindu-şi coatele pe masă, îşi prinse capul obosit în palme.

Era tîrziu.

Poate că, dacă ar revedea încă o dată calculele, temerile ei s-ar linişti suficient ca s-o lase să doarmă. Tocmai cînd începu să răsfoiască imprimantele scoase la calculator, Jenny îşi făcu apariția lîngă ea. Îmbrăcată într-o cămaşă de noapte cu un imprimeu cu ursuleți şi ținîndu-şi strîns în brațe păpuşa, fetița avea un aer solemn.

Lara se întinse s-o îmbrățişeze.

– Eşti emoționată, iubito?

Jenny încuviință.

– Te mai preocupă şi altceva?

Copilul ezită.

– Azi, a venit în vizită, la şcoală, tatăl lui Sarah. El şi Sarah ne-au arătat cum să ridicăm un cort. Ei doi se distrează foarte bine împreună.

Ochii lui Jenny se umplură de lacrimi.

Lara se încordă. Ştia ce urmează.

Luptîndu-se să pară indiferentă, fetița îşi muşcă buza de jos.

– Aş vrea să am un tată!

Lacrimi nestăvilite începură să-i alunece pe obraji.

Lara îşi ridică fiica în poală.

– Of, scumpo, tu ai avut un tată care te-a iubit foarte mult. A fost nespus de încîntat cînd te-ai născut.

– Dar acum nu-l mai am! zise Jenny cu glasul întretăiat de suspine. Şi mi-e dor de el.

Lara şterse cu sărutări lacrimile fetiței.

– Ştiu că ți-e dor de tati, iubito. Dar noi două trebuie să ne continuăm viața descurcîndu-ne cît de bine putem. Ne vom muta în cea mai drăguță căsuță pe care ai văzut-o vreodată.

Pe urmă, îşi corectă minciuna cusută cu ață albă.

– Ei, cel puțin aşa va fi cînd o vom pune la punct.

– O s-o mai văd pe Sarah vreodată? Şi pe celelalte prietene ale mele de aici? întrebă Jenny cu lacrimile sclipindu-i în gene.

– Sigur că da. Noua noastră casă are o curte foarte mare, numai bună pentru joacă. Sarah poate veni în vizită.

– Acum, că ne mutăm la țară, pot să am şi eu un animal?

– Vom vedea. Adu-ți aminte că vei fi partenerul meu de afaceri. Vom fi ocupate să asigurăm succesul firmei noastre.

Jenny căscă zdravăn.

– Şi acum, partenere, e vremea de culcare,

spuse Lara conducîndu-şi fetiţa în camera ei, printr-un labirint de cutii. Mîine vei avea funcţia de prim-vicepreşedinte însărcinat cu mutarea în noua locuinţă. Pentru asta, trebuie să ai capul limpede.

Fetiţa chicoti şi căscă din nou.

– Crezi că ne vom... simţi bine în noua noastră casă, mami? se interesă ea înainte de a căsca iarăşi.

– Desigur, dulceaţo. O vom îndrăgi cu siguranţă.

Lara stinse lumina şi o sărută pe Jenny de noapte bună.

Apoi, zăcu trează în propriul ei pat, tulburată de imagini ale impunătorului Mitch Owens îmbrăcat cu cizme de lucru şi blugi strînşi pe corp şi sperînd că nu era pe cale să facă o greşeală cumplită.

Mereu rece şi distant pînă în clipa accidentului care-l costase viaţa, Walt nu fusese genul de bărbat care să trezească o dragoste nepieritoare. Larei nu-i făcea plăcere să recunoască faptul că mariajul lor începuse cu multe speranţe şi bucurie, însă toate se dovediseră deşarte. Cu toate acestea, Jenny încă şi-l amintea, iar ea avea o datorie faţă de fiica ei. În plus, nu avea de gînd să rişte încrederea fetiţei implicîndu-se într-o idilă întîmplătoare. Lara îşi alungă din minte toate gîndurile legate de Mitch şi îşi impuse să adoarmă.

Capitolul 2

Un detectiv îmbrăcat în haine de dril.

Aşa se vedea Mitch în vreme ce dădea ocol unei vechi clădiri construite din piatră alături de clienţii săi, Roger şi Maureen Evans. Aceştia doreau să o transforme într-o locuinţă încăpătoare pentru familia lor în continuă creştere.

Firma *Owens Custom Contracting* era specializată în renovarea unor vechi clădiri, fără a le afecta unicitatea conferită de perioada în care fuseseră construite. Roger îl plătise foarte bine pentru expertiza făcută şi asta dintr-un motiv bine întemeiat. Mitch era extrem de priceput în meseria lui şi ştia dacă arătoasa construcţie merita să fie investită în ea o mică avere.

După o inspecţie îndelungată, Mitch se întoarse spre soţii Evans.

– După părerea mea, clădirea arată bine. Acesta e raportul scris. Anunțați-mă cînd veți lua o decizie.

În drum spre casă, aflat în cabina înaltă a camionetei sale albastre, Mitch zîmbi rememorînd evenimentele zilei. Încă un proiect serios pentru compania lui. Faptul de a se trezi în zori şi de a se arunca, epuizat, în pat noaptea tîrziu îi convenea de minune. Un bărbat ocupat era un bărbat care n-avea timp să-şi atragă necazuri pe cap... sau să se gîndească la femei.

Schimbă direcția de mers cotind şi volanul i se roti în palmele bătătorite. În fața lui, o femeie brunetă şi o fetiță călătoreau într- un automobil economic, verde.

Atunci îşi reaminti.

Lara. Astăzi, ea şi Jenny se instalau pe proprietatea lui. Ei bine, asta nu-i va schimba cu nimic viața. Avînd în vedere programul lui de lucru cu totul ciudat, se îndoia că va reuşi s-o vadă vreodată. Sau că va dori s-o vadă. Oricum, femeile nu aduceau decît necazuri.

Intră pe aleea casei sale şi opri motorul. Praful şi sudoarea unei zile lungi de muncă îi astupaseră porii pielii. „Ar fi grozav un duş în clipa asta", reflectă el. Ajuns lîngă uşa din spatele casei, se opri brusc. O lună plină, strălucitoare, atîrna deasupra unui şir de salcîmi. Mireasma fumului unui foc de lemne plutea purtată de briza răcoroasă a înserării. Era genul de seară de toamnă pe care

un bărbat ar fi dorit s-o petreacă alături de cineva.

Mitch privi lung spre căsuța chiriașelor lui. Lumina blîndă ce se cernea prin ferestre părea nespus de îmbietoare. Începu să meargă știind cu precizie unde îl vor duce pașii.

Lara răspunse bătăii lui în ușă.

– Eu... voiam doar să mă asigur că locuința e în regulă, rosti el aproape pe un ton de scuză. Ai tot ce-ți trebuie?

Buclele întunecate încadrau fața mînjită cu praf a Larei. Ea surîse văzîndu-l atît de preocupat.

– Vino înăuntru, dacă nu te sperie puțin haos.

– Nu pot, șovăi el. Sînt murdar.

– Nu poți fi mai murdar ca noi după o zi petrecută cu mutatul. Ce-ai zice de o ceașcă de cafea?

Nările lui Mitch fură asaltate de aroma de cafea mocca proaspăt preparată ce se strecura prin ușa deschisă. La naiba, ce bine mirosea. Dar, în acel moment, văzu reflexia razelor de lună în ochii violeți ai Larei și reflexele luminii argintii jucîndu-se în părul și pe curbele armonioase ale trupului ei.

Chipul lui bronzat se întunecă.

– Nu, mormăi el. Dacă totul e în regulă, o iau spre casă.

– Din cîte-mi pot da seama, așa este.

Bărbatul încuviință.

– Dacă ai vreo problemă, sună-mă.

Lara îl urmări tîrîndu-și picioarele spre silueta solitară și întunecată a casei sale. Un bărbat sin-

guratic ca un urs, în ai cărui ochi se reflectau gînduri sumbre. Cum ar fi să se lase în îmbrățișarea lui, sărutîndu-i gura în ale cărei colțuri lăsate în jos se citea dezamăgirea... ?

„Las-o baltă, Lara, se mustră ea. Te afli aici pentru că locuința asta e ieftină şi aproape de magazin, şi nu ca să te arunci în brațele proprietarului. Concentrează-te asupra unor probleme serioase."

A doua zi, Lara merse cu Jenny s-o înscrie la şcoala elementară Maple Hill.

Fetița începu să-şi răsucească marginile jachetei.

– Vor crede că sînt ciudată, mami. Or să spună că hainele mele sînt făcute pe altă planetă. Or să-mi observe piciorul...

Lara coti la stînga, pe alee.

– Te vor considera o fetiță simpatică şi prietenoasă, aşa cum şi eşti, de fapt, Jenny. Trebuie doar să zîmbeşti şi să fii politicoasă. Curînd, vei avea impresia că i-ai cunoscut pe copii dintotdeauna.

Lara evită să pomenească de piciorul drept al lui Jenny ce fusese zdrobit în îngrozitorul accident de maşină, accident în care-şi pierduse viața Walt Weston şi în care, printr-un noroc, nu murise şi Jenny. Oasele piciorului se vindecaseră în cele din urmă, însă fetița rămăsese cu un şchiopătat.

Lara o strînse pe Jenny de mînă încercînd să-i dea curaj.

La douăsprezece şi jumătate opri maşina în West Chester. În momentul în care introduse cheia de alarmă în uşa magazinului *Coşul cu flori,* simţi un fior de bucurie în lungul şirei spinării.

– Propriul meu magazin, şopti ea tremurînd.

Magazinul victorian cu aer demodat, ocrotit de umbra copacilor de pe High Street, era perfect pentru scopurile Larei.

Bill Smythe, tîmplarul, sosi la zece minute după ea. Imediat, îşi pregăti fierăstrăul şi începu să măsoare scîndurile.

Lara ronţăi un baton de cereale revăzînd imprimantele cu inventarul. În ultima vreme, mesele deveniseră mai mult o glumă. Trebuia să îndrepte lucrurile de dragul lui Jenny, mai multe fructe şi legume şi mai puţine alimente şi semipreparate de calitate îndoielnică. Nevoile ei treceau pe ultimul plan; n-avea vreme să-şi bată capul cu ele.

Cu excepţia uneia.

Cea care se înfiripa adînc, înăuntrul ei, ori de cîte ori dădea cu ochii de masivul şi sumbrul Mitch Owens. Blugii lui uzaţi o făceau să-şi dorească să se sprijine de el şi... Iar începea cu prostiile! Oare chiar nu era în stare să şi-l scoată din minte?

La ora trei, îi dădu tîmplarului cheia de rezervă şi plecă să-şi ia fiica de la şcoală.

– Cum a fost? o întrebă ea pe Jenny în timp ce se îndreptau spre magazinul universal.

Copila ridică din umeri.

– Ți-ai făcut prieteni noi? insistă Lara verificîndu-și lista de cumpărături în timp ce Jenny împingea căruciorul.

– Nu. Sînt genul care se adună în... bisericuțe.

Acasă, Lara despachetă pungile cu alimente întrebîndu-se unde să le rînduiască. Cu bananele în mînă, aruncă o privire pe fereastra bucătăriei tocmai la timp ca să vadă camioneta albastră intrînd pe aleea casei celei mari. N-avusese intenția s-o fixeze cu privirea. Nu chiar. Avea destule pe cap și fără să-și bage nasul în afacerile lui Mitch.

Trupul acela vînjos, îmbrăcat în blugi strîmți și o cămașă uzată, îi era destul de familiar. Apărea noaptea în visele ei. Îl urmări descărcîndu-și camioneta. Chiar de la distanță, îi putea simți forța trupului. Apoi, el se întinse încordîndu-și mușchii. Larei i se uscă gura. Tipul avea categoric nevoie de cineva care să-i maseze mușchii aceia tensionați. Foarte... încet.

– Mami? Strici bananele. S-a întîmplat ceva?

– Hm? O, nu; tocmai...îmi făceam planuri pentru magazin.

Vineri, după școală, Lara fu nespus de mulțumită cînd Jenny sări în mașină cu o expresie încrezătoare pe chip, aducîndu-i vești noi.

– Nu mai trebuie să mă duci cu mașina la școală, mami. Toți copiii vin cu autobuzul. Oprește chiar în fața casei aceleia mici, din apropiere. Margaret și Angie au spus că pot sta cu ele.

– Margaret și Angie? Se pare că ți-ai făcut

deja nişte prietene noi.

– Cam aşa, răspunse Jenny învîrtind între degete un ciucure de la cordonul rochiţei.

Din cîte se dovedi, casa despre care vorbise fetiţa era locuită de o femeie cu păr argintiu care veni s-o viziteze pe Lara în ziua aceea.

– Mă numesc Maude Shiffer, anunţă ea strîngîndu-i mîna Larei. Ţi-am adus nişte roşii şi dovleci. N-a mai rămas cine ştie ce prin grădină. Meteorologul a prezis un ger zdravăn pentru la noapte. M-am gîndit că poate fetiţei tale i-ar plăcea să facă nişte felinare scobite din ei, rosti ea bătînd cu palma dovlecii rotunzi şi portocalii.

Jenny fu încîntată. Cu o cariocă neagră desenă, pe doi dintre ei, chipuri complicate de vrăjitoare în timp ce Lara şi Maude se cunoşteau mai bine în faţa unor căni cu cidru de mere.

La ora cinci, Maude sări brusc în picioare.

– Trebuie să pregătesc masa pentru Ned... ăsta e soţul meu. Acum, s-a pensionat, însă mai face diverse treburi pentru Mitch Owens.

Îi zîmbi lui Jenny şi adăugă:

– Nepoţii mei nu locuiesc în statul ăsta şi mi-e tare dor de ei. Ştii ce, Lara? Autobuzul şcolii opreşte chiar în faţa casei mele. După ce îţi deschizi magazinul, Jenny poate sta cu mine pînă vii tu de la lucru.

Sentimentul de vinovăţie. Lara îi simţi primele împunsături după plecarea afabilei Maude. Era dificil să jongleze cu o carieră şi cu sarcina de pă-

rinte unic. Niciodată nu vor exista suficient timp sau energie ori bani, pentru a face tot ce era de făcut. Acum, îşi asumase şi riscul de a demara propria afacere. Lara inspiră adînc şi îşi îndreptă umerii.

Era tenace. Va reuşi ea s-o pună pe picioare. Într-un fel sau în altul.

În acel sfîrşit de săptămînă, nori joşi şi plumburii aduseră un adevărat potop. Lara îşi petrecu tot timpul învîrtind cifre pe vechiul ei calculator. Nevoită să stea în casă, Jenny îşi făcu de lucru cu păpuşile devenind tot mai agitată. Duminică după-amiaza, vîntul răcoros de octombrie împrăştie norii lăsînd în urmă un cer albastru, strălucitor, şi un peisaj cu culorile împrospătate. Jenny nu rezistă tentaţiei. Îşi puse o jachetă şi alergă să-şi exploreze noua curte.

O oră mai tîrziu, Lara încă mai privea încruntată monitorul calculatorului.

– Ce caut eu în casă într-o după-amiază superbă ca asta? Viaţa e prea scurtă ca s-o petreci muncind fiecare blestemat de minut! bombăni ea.

Îşi trecu repede pieptenele prin păr, îşi dădu cu puţin ruj de culoarea zmeurei şi înhăţă un pulover de lînă.

Cum ieşi pe uşă, simţi mirosul. O aromă pătrunzătoare de muşchi îmbibat de apă şi mireasma înviorătoare a pinilor rătăciţi printre stejarii bătrîni. Un parfum îmbătător! Ghindele pocneau sub talpa mocasinilor ei, iar smocurile de alior se

răsuceau în bătaia vîntului.. Era genul de atmosferă exuberantă al toamnelor din Pennsylvania care îi amintea Larei de copilărie. Un anotimp numai potrivit să-l petreci alături de cineva. O vreme ce te îndemna să te îndrăgosteşti. Să te simţi surprinsă de braţele puternice ale unui bărbat şi să-i sorbi dulceaţa cuvintelor.

Oh, de-ar putea Mitch Owens să fie acela! N-ar fi minunat să-i simtă căldura trupului? În adîncurile trupului ei începu să ardă o puternică dorinţă pentru Mitch, dorinţă ce se ridica dintre coapse răbufnindu-i în sîni, în gură, în degete. O dorinţă ce trebuia înăbuşită cu orice preţ.

Lara îşi scutură capul încercînd să alunge vraja magică a începutului de octombrie.

Jenny se apropie în fugă de ea, venind din direcţia casei lui Maude Shiffer.

– Mami! Tocmai veneam să te iau. Ned a spus că o să ne arate animalele din grajdul domnului Owens pe care le îngrijeşte el.

– Ned?

– E-n regulă, mami. El şi Maude au zis că le pot spune pe numele mic. Hai. Grăbeşte-te.

Lara se simţi stînjenită să se afle în grajdul lui Mitch fără a fi fost invitată de el, personal. Dacă îşi făcea apariţia? Ce va gîndi? Ei bine, Ned făcea majoriratea treburilor aici, la fermă, iar el spusese că totul era în regulă. Mitch n-avea timp să se ocupe de fermă, ocupat fiind cu compania sa de construcţii. Astfel încît Ned îngrijea puţinele

animale rămase şi, în fiecare an, planta legume şi zarzavaturi într-o grădină mare, aflată pe terenul lui Mitch.

Jenny se opri brusc la vederea lui Hannah, poneiul velş al lui Mitch.

– Ce frumoasă e! şopti ea cu ochi strălucitori, deşi se vedea clar că îi e frică de animal.

– Vino, o îndemnă Maude. Dă-i morcovul ăsta. Va fi prietena ta pentru... ei, cel puţin zece minute.

– Iar, aici, e Samantha, rosti Ned indicînd o minge de blană cenuşie adormită şi pe jumătate ascunsă într-o grămadă de paie.

– Oh, ce pisică drăgălaşă, se alintă Jenny. Uită-te cîtă blană are!

– E o pisică de Maine, cu blana lungă şi coada stufoasă, preciză Maude adăugînd: E gestantă. Probabil că o să fete pe la jumătatea lui noiembrie.

Imediat, ochii lui Jenny sclipiră.

– Lara, Jenny spunea că s-ar putea s-o laşi să ţină un animal de casă acum, că v-aţi mutat la ţară.

– Te rog, mami, te rog. O pisicuţă ar fi o minunată tovarăşă de joacă. O să am mare grijă de ea, crede-mă. Promit! O să fac eu toată treaba. Nu va trebui să mişti un deget pentru ea.

Un animal de casă? Acum, cînd Lara era atît de ocupată, încît de-abia mai avea timp să aibă grijă de ea? Şovăi, amintindu-şi promisiunea în-

tîmplătoare, făcută fiicei ei cu luni în urmă.

– Mi se pare un tîrg cinstit.

Vocea tunătoare ce se auzi pe neaşteptate în spatele ei o făcu să sară în sus. Cu braţele încrucişate, Mitch Owens stătea rezemat de grinda verticală enormă. Din cîte se vedea, se întorsese de la plimbarea făcută călare pe Ransom, armăsarul său.

La vederea siluetei lui aspre, pur masculine, Lara simţi că încep să-i ardă obrajii. Mitch purta pantaloni strîmţi, de călărie, şi cizme. Cămaşa groasă, de flanel, era deschisă pe piept. Părul lui blond deschis, ciufulit de vînt, şi ochii închişi la culoare radiau o debordantă energie interioară în vreme ce o fixa cu privirea.

Lara se foi sub privirea lui pătrunzătoare.

– Sper să nu te superi că ne-ai găsit în grajdul tău, zise ea pe un ton de scuză.

– De ce? mormăi el. Ferma asta devine tot mai tăcută pe an ce trece. Puţină animaţie n-are cum să-i strice.

Evită să menţioneze propriul sentiment sumbru, de singurătate.

– Ce-ai hotărît în privinţa pisicuţei?

În colţul gurii Larei, miji un zîmbet.

– Păi, nu vă pot ţine piept tuturor, nu-i aşa? Dar, Jenny, tu ştii ce program groaznic am. Va trebui să te ţii de promisiune.

Jenny bătu din palme de bucurie.

– Vino, Jenny, spuse Ned făcîndu-i Larei cu

ochiul. Mai e multă treabă pe aici. Trebuie să-i dăm un morcov lui Ransom, lui Hannah, o bucățică de zahăr...

Soții Shiffer dispărură în celălalt capăt al grajdului urmați îndeaproape de Jenny, lăsînd-o pe Lara singură cu Mitch. Lui i se păru tulburător faptul de a sta atît de aproape de ea, încît îi putea observa firele pufoase de lînă ale puloverului și inhala colonia cu aromă de trandafiri, cu care Lara își parfumase discret gîtul. Îi studie minunații ochi de culoarea ametistului și se aplecă spre ea incapabil să reziste imboldului de a-i mîngîia pielea ca porțelanul.

Pe urmă, își reaminti. Dragostea pentru această femeie n-ar însemna nimic altceva decît necazuri. Necazuri mai mari decît singurătatea ce îl rodea în timpul nopții și care-l împingea să se spetească muncind cît era ziua de lungă.

Lara îl văzu că înlemnește și se retrage. Timp de o secundă, fusese atît de aproape de ea, încît îi simțise căldura și inhalase prospețimea autumnală ce-i impregna hainele. Oare ce avea de gînd să facă? Și de ce dorea ea atît de mult ca el să se fi decis să acționeze?

Lara își aranjă puloverul în încercarea de a-și regăsi calmul. Acum, nu putea îngădui să-i fie distrasă atenția și energia de la Jenny și *Coșul cu flori*. Nu putea permite asta nimănui. Și, mai ales, lui Mitch Owens, cu ochii lui melancolici. Dacă nu-și punea tot sufletul și mintea în afacerea ei,

urma să se confrunte cu starea de faliment. Simțea că arțăgosul domn Jenkins de la bancă se aştepta s-o vadă eşuînd. Doamne, cît îşi dorea să-i demonstreze că se înşela! Mitch era numai proprietarul casei ei. Relația lor era bine definită şi nu trebuia să-i încalce granițele.

– Mitch, cheia de la uşa din față a căsuței se potriveşte şi la uşa bucătăriei de vară, aflate în spate. Am văzut înăuntru nişte mobile desperecheate. Par a nu fi fost folosite de ani întregi. Mă întrebam...

– Serveşte-te. Fac parte din înțelegere.

În colțul gurii lui reticente apăruse umbra unui surîs.

– Vorbind despre chirie, Mitch. Mă simt foarte jenată. Am impresia că profit de pe urma ta.

– Nimeni nu profită de pe urma mea, Lara, fără să-mi fi dat eu acordul. Tu mi-ai făcut o favoare aranjînd casa. Îți mulțumesc. Dacă găseşti vreun obiect care are nevoie de reparații... cheamă-mă.

Lara intui că era vorba de mai mult în acea invitație, nu doar de oferta efectuării unor banale reparații gospodăreşti. De asemenea, bănui că Mitch nu se bărbierise în ziua aceea. Se simți tentată să-şi treacă degetele peste obrazul acela țepos şi să-i sărute buzele uscate pe care înflorise un zîmbet slab. Avea să fie foarte greu să păstreze o relație platonică şi oarecum distantă între ei.

Jenny se întoarse triumfătoare.

– Mami, i-am dat un morcov calului domnului Owens şi ia ghiceşte ce s-a întîmplat? Botul calului mi-a gîdilat degetele!

– Spune-mi Mitch, Jenny. Aici, la ţară, ne purtam mai puţin ceremonios.

Cînd i se adresă micuţei, vocea lui se îmblînzi, ceea ce nu trecu neobservat de Lara.

– Jenny e moartă după animale, zise ea. Dacă nu eşti atent, o să înceapă să le dădăcească pe toate.

– Iar ele vor fi încîntate, interveni Maude alăturîndu-se iar grupului. Într-o zi nu prea îndepărtată, va trebui să-i găsim lui Jenny nişte treburi de făcut, asta dacă mama ei n-are nimic împotrivă.

– Bună idee, răspunse Lara. Se pare că e destul de lucru pe aici şi asta îmi aduce aminte de treburile mele. Îmi pare rău să sparg mica noastră adunare, mai ales că este o zi atît de superbă de toamnă, însă mă aşteaptă un teanc de hîrtii în casă şi nu le mai pot ignora multă vreme. Deci...

Obervînd expresia îndurerată de pe chipul fiicei ei, adăugă:

– Tu poţi să mai rămîi puţin, Jenny, dar să vii cînd te chem. La revedere, tuturor.

Flutură din mînă cu nonşalanţă şi porni spre casă fără prea mare tragere de inimă.

Pînă la jumătatea lunii octombrie, trebuiau luate zeci de decizii noi în privinţa magazinului

Coşul cu flori. Iar Jenny avea nevoie de un costum pentru petrecerea de Halloween de la şcoală şi de două duzini de prăjituri drept contribuţie la festivităţi. Fireşte că urmau să fie cumpărate de la magazin. Lara cu greu îşi găsea timp să gătească pentru ele două, darămite să mai şi pregătească prăjituri de casă. Faptul n-o bucura cîtuşi de puţin. Ar fi dorit ca Jenny să aibă amintiri înmiresmate de aroma de vanilie a prăjiturilor făcute în familie şi o copilărie similară celei avute de ea. Dar vremurie se schimbaseră, iar Lara era nevoită să-şi crească singură fiica.

– E perfect! îi strigă ea lui Bill Smithe cînd acesta termină renovarea magazinului. O atmosferă şic şi rustică în acelaşi timp. Exact cum mi-l imaginam, continuă ea sperînd ca potenţialii ei clienţi să fie de aceeaşi părere.

Obiectele de inventar prinseră să sosească aproape zilnic. Trandafirii uscaţi din Olanda şi Franţa. Floarea-soarelui din New Jersey. Nenumărate alte varietăţi florale în buchete, avînd culori elegant asortate. Lara se simţea ca un copil în ziua de Crăciun deschizînd cutiile nou-sosite şi inhalînd aromele naturale.

Dar mai erau şi altele. Flori de mătase de la New York ce păreau atît de reale, încît Larei nu-i venea să-şi creadă ochilor. Pungi uriaşe conţinînd amestecuri de plante parfumate. Coroane de viţă de vie şi paie. Vase de lut, coşuri de răchită, vaze de cristal, boluri cositorite – toate destinate să

reprezinte baza aranjamentelor florale. Bobine de panglici, dantele şi alte ornamente în culori vii.

Într-o stare apropiată de cea de şoc, Lara stătea singură în mijlocul comorilor ei.

– Totul se încheagă, murmură ea şi lacrimile îi împăienjeniră privirea. Am reuşit, slavă Domnului.

Însă greul de abia începea.

– Devine tot mai grasă, îl avertiză Jenny preocupată pe Ned Shiffer.

– Păi, sigur. Puii Samanthei cresc în burta ei.

Fetiţa mîngîie cu blîndeţe blana lungă şi cenuşie a pisicii.

– Crezi că se simte bine, Ned? Vreau să spun... crezi că ar trebui s-o ducem la doctor?

– Veterinarul zice că totul e în regulă.

– Crezi că va face puii aici, în grajd?

– Probabil. Ăsta e locul ei preferat.

– Să mă chemi, Ned. Îmi promiţi? De îndată ce crezi că va face puii, să mă chemi. Chiar dacă se întîmplă în mijlocul nopţii.

– Mamei tale s-ar putea să nu-i placă treaba asta. Şi, în plus, ai nevoie de mult somn ca să poţi ţine pasul la şcoală.

Chipul lui Jenny se posomorî.

– Mă descurc destul de bine la şcoală.

Ned păru îngrijorat.

– Doar cu „destul de bine“ n-ai să reuşeşti să te descurci în lumea de azi, fetiţo. Noua ta pisicuţă va avea nevoie de o mamă vitregă deş-

teaptă care s-o ajute. Ce nu merge? Sînt orele prea grele?

– Nu. Pot să fac exercițiile din clasă. Este... N-are importanță. Nu-i nimic. Trebuie să plec acum, Ned. I-am promis lui Maude s-o ajut la plăcintele cu dovleac. Ne vedem mai tîrziu.

Bătrînul Ned o urmări îndreptîndu-se spre căldura bucătăriei lui Maude; Şchiopătatul ei părea mai pronunțat ca de obicei. Ned se încruntă. Trebuia să existe un motiv ascuns, chibzui el.

Mitch Owens n-avea nevoie de motive pentru a munci din greu. Compania *Owens Custom Contracting* aproape că avea mai mult de lucru decît putea face față. Lui îi convenea aşa. Era pur şi simplu prea ocupat pentru a mai avea timp de fantezii nechibzuite. Prea ocupat pentru a-şi aminti ce pierdea trăind ca un pustnic.

Luă o sticlă rece de bere şi deschise calculatorul pe care-l avea acasă. Se trînti pe scaunul rotativ de birou şi chibzui cu ce să înceapă mai întîi. Erau de completat diverse conturi, de adus inventarul la zi şi de alcătuit nişte proiecte.

Şi mai era şi Lara Weston.

Încîntătoarea Lara cu buze pline, cu ochi de căprioară şi cu farmecul ei atît de profund feminin, încît îl făcea să se trezească ud de sudoare. Era complet diferită de toate femeile întîlnite pînă atunci. Umerii ei înguşti păreau să poarte toată povara lumii pe ei. Spera s-o vadă ieşind birui-

toare. Şi ar fi vrut s-o ajute, iar acesta, ştia prea bine, era un gînd nebunesc.

Îşi schimbă poziţia corpului său înalt şi scaunul rotativ protestă scîrţîind. Îşi jurase să nu se amestece în viaţa ei. Faptul i-ar scuti pe amîndoi de suferinţe viitoare. Ei bine, se străduia din răsputeri. Trei dintre oamenii lui transformau o fostă casă de rugăciuni a quakerilor într-o casă particulară elegantă. Alţi doi angajaţi se căzneau să salveze o casă veche de o sută cincizeci de ani ce stătuse abandonată mai mult de zece ani. Deseori, Mitch se deplasa de la un şantier la altul ajutîndu-şi oamenii la nevoie cu priceperea şi cunoştinţele sale. Reproiectarea clădirii vechi a lui Evans ar trebui să-i dea suficientă bătaie de cap.

N-o mai văzuse pe Lara de cîteva săptămîni. Probabil că magazinul ei fusese deschis pînă acum, avînd în vedere că azi era 1 noiembrie. Oare nu astăzi îşi propusese ea să deschidă magazinul? Începu să se joace cu un pix privind în gol la ecranul luminat al calculatorului.

– Stai departe de ea, Owens! rosti el încet.

Însă lucrul acesta devenea din ce în ce mai greu. Mitch se simţea din ce în ce mai tentat să mîngîie mătasea parfumată a părului ei şi să guste curbele dulci ale buzelor Larei. Habar nu avea cît timp va reuşi să se mai abţină.

Vineri seara, Lara strîngea farfuriile folosite la cină în vreme ce Jenny se ştergea pe faţă cu

şervetul de masă.

– Cum a fost azi la şcoală?

Fetița ridică din umeri cu un gest neutru.

– Bine, presupun. Asta-mi aminteşte ceva.

Ieşi în fugă din cameră întorcîndu-se cu o lucrare de control pe care se afla o stea aurie.

– E lucrarea mea pentru astăzi, la matematică, spuse ea şi un zîmbet strălucitor îi lumină fața.

Lara citi comentariile învățătoarei şi privi în josul paginii.

– Iubito, asta e mai mult decît „bine"! Asta-i grozav. Sînt mîndră de tine. Cum stai la celelalte materii?

– Aşa şi aşa.

– Ai mai progresat în privința prieteniilor?

Chipul lui Jenny se întunecă.

– Copiii sînt... ceva mai prietenoşi.

– Se va întîmpla şi asta, Jenny; o să vezi. Prieteniile se clădesc încetul cu încetul. Un zîmbet ici şi colo. Un cuvînt sau o faptă bună. Înainte să-ți dai seama, vei avea o mulțime de prieteni. Între timp, ne ai pe mine, pe Maude, pe Ned... şi pe Mitch.

– Şi pe Samantha, Ransom şi Hannah.

Lara izbucni în rîs.

– Da, toată grădina zoologică. Acum, draga mea prietenă, trebuie să discutăm lucruri serioase despre magazin. O bucată de vreme vom avea puțin timp pentru distracții. Asta nu înseamnă că nu te iubesc sau nu-mi pasă de tine. Dar în-

seamnă că va trebui să lucrez pînă tîrziu şi că, probabil, voi fi obosită şi uneori ursuză.

Jenny o cuprinse cu o mînă pe după umeri şi o sărută pe obraz.

– Înţeleg, mami. O să ne descurcăm noi.

Lara o îmbrăţişă.

– Eşti o fetiţă grozavă. Ţi-am spus-o vreodată?

– Nu.

Petrecură după-amiaza zilei de sîmbătă la *Coşul cu flori*. Grace Latham, asistenta cu o jumătate de normă angajată de Lara să lucreze sîmbetele şi două după-amieze pe săptămînă, discută cîteva idei cu aceasta. Lara era mulţumită de îndemînarea şi simţul artistic ale lui Grace. Fiind o tînără mamă cu mulţi copii, Grace îşi dorea o supapă pentru energia ei creatoare, cîştigînd, în acelaşi timp, cîţiva bani în plus.

În seara aceea, Lara stătea la masa din bucătărie studiind un teanc de hîrtii, în timp ce Jenny înmuia un triunghi de pîine prăjită în ciocolată.

– Ei, doamnă vice-preşedintă, am făcut începutul. Am reuşit să punem afacerea pe roate.

Jenny îşi ciugulea firimiturile lipicioase de pîine prăjită de pe degete.

– Cît mai e pînă vom fi bogate?

Lara rîse atît de tare, încît se clătină pe scaunul de bucătărie.

– Nu atît de curînd, fetiţo. Mai întîi trebuie să găsim o mulţime de metode de a ne face reclamă. Asta e tema mea pentru diseară.

– Mami...

– Da?

– Ned spune că se va întîmpla curînd.

– Ce anume?

– Ştii tu. Pisicuța mea! Samantha e gata să facă pui.

Duminică dimineață, telefonul începu să sune. Lara gemu şi îşi vîrî capul sub cuvertura groasă, matlasată şi avînd un imprimeu cu trandafiri. Trei săptămîni de muncă epuizantă şi o gripă rebelă o istoviseră complet. Țîrîitul încetă. Pe neaşteptate, Jenny scoase un chiot şi urcă scările în fugă.

– Mami! Trebuie să te îmbraci repede.

Lara încercă să-şi limpezească ochii încețoşați.

– Ce s-a întîmplat?

– A telefonat Mitch. N-a vrut să-mi spună de ce, însă a zis să mergem să ne întîlnim cu el lîngă grajd şi să nu facem gălăgie! Ştiu că e vorba de Samantha, mami. Probabil că face puii. Grăbeşte-te!

Lara gemu. Tocmai azi, cînd avea nevoie de somn mai mult decît de aer.

– Cafea, mormăi ea. Nici măcar nu mi-am băut cafeaua.

– Pregătesc eu filtrul pînă te îmbraci. Numai grăbeşte-te, insistă Jenny coborînd grăbită scara.

O pereche de blugi zăcea aruncată pe scaunul din dormitorul Larei. Şi-i scosese noaptea, la două, după ore întregi de elaborare a unei cam-

panii de publicitate. Îşi trase pantalonii pe ea şi se întinse după o helancă şi o cămaşă de flanel. Fără îndoială că azi avea nevoie de haine călduroase. După ce se pieptănă de mîntuială, îşi tîrî picioarele în direcţia mirosului de cafea.

Jenny o aştepta neliniştită, gata îmbrăcată cu pălăria, haina şi mănuşile cu un deget. Îi întinse mamei sale o jachetă şi o cană de plastic.

– Toarnă-ţi nişte cafea şi hai să mergem. O poţi bea pe drum.

Mergînd repede în faţa Larei, Jenny se grăbi spre o siluetă neclară, sprijinită de peretele grajdului. Mitch înfrunta aerul îngheţat în blugi şi o vestă lungă, de sub care ieşeau la vedere mînecile cămăşii de flanel.

– E Samantha, nu-i aşa? ţipă Jenny.

Bărbatul îşi duse un deget la buze făcîndu-i semn să nu facă zgomot.

– Nu vrea să aibă spectatori. Poţi fi mai tăcută ca un şoricel? o întrebă el pe fetiţă.

– O, da! şopti ea emoţionată.

– Perfect. Atunci, urmează-mă.

Mitch deschise uşile grele ale grajdului şi le conduse înăuntru.

Capitolul 3

Pătrunseră în întunericul albăstrui mirosind a rumeguş, cereale şi animale. Bîrne uriaşe ţîşneau în sus, înclinate sub unghiuri ciudate. Auzind apropierea unor oameni, Ransom necheză încet. Mitch se opri lîngă o boxă şi făcu semn cu degetul spre interiorul acesteia.

Samantha zăcea pe un pat de rumeguş încordîndu-se cînd pisoii ei apăreau pe rînd, cîte unul. După ce făta cîte un pisoi, îi rupea cu dinţii sacul amniotic, pentru ca acesta să poată respira. Apoi, îl stimula pe fiecare lingîndu-l înainte de a-i roade cordonul ombilical. Jenny o observa nespus de bucuroasă, dar fără a scoate un cuvînt.

Lara se minună de farmecul blînd al acestui moment cu totul special. Ridicîndu-şi ochii spre Mitch observă cum i se îndulceşte expresia chipu-

lui. Îşi uitase oare obişnuita atitudine rezervată?

Samantha se odihnea mai mult de cincisprezece minute înainte de a făta un alt pui.

Jenny privea fascinată tabloul din faţa ochilor. Din cînd în cînd se uita la mama ei şi la Mitch cu ochi strălucitori. Cei trei stăteau nemişcaţi de aproape o oră cînd Lara începu să tremure.

– Ţi s-a făcut frig? o întrebă Mitch îngrijorat.

– Din mai multe motive. Mă lupt cu răceala. În afară de asta, sînt complet sleită de munca istovitoare din ultimele săptămîni.

– Am un remediu straşnic, murmură el nedorind s-o deranjeze pe Samantha. Un castron cu „penicilină" tip Chester Country, la mine acasă. Vindecă în mod garantat orice om sau animal.

Lara zîmbi neîncrezătoare.

– Trebuie să vin şi eu? şopti Jenny abia auzit. Te rog, pot să rămîn aici?

– Promiţi să n-o deranjezi pe Samantha? o întrebă Mitch.

– Promit! murmură fetiţa. Nu i-aş face nici cel mai mic rău.

– În regulă, răspunse el. Vino la mine în bucătărie cînd ţi se face frig.

Atingînd-o uşor pe cot, Mitch o conduse pe Lara spre casa lui. La mijlocul lui noiembrie, florile se uscaseră, cu excepţia cîtorva crizanteme galbene cam ofilite. În timp ce Lara se apropia de impunătoarea clădire de piatră, pinii albi continuau să foşnească şoptind un mesaj înmiresmat.

– E minunat! exclamă ea intrînd în coridorul principal, nu prea lat.

Din caseta sa înaltă, cu geam, un orologiu bătu ora exactă, parcă întîmpinîndu-i.

– Aruncă o privire primprejur pînă încălzesc eu nişte supă, propuse Mitch. Aminteşte-ţi, ăsta e bîrlogul unui burlac. Nu sînt prea priceput la gospodărie.

Lara se aventură în camera de zi. Categoric, asta era o locuinţă mult mai elegantă decît umila căsuţă închiriată de ea. Tavanele erau mai înalte. Ferestrele, avînd fiecare şaizeci şi patru ochiuri de geam, le depăşeau pe ale ei, alcătuite doar din treizeci şi şase de gemuleţe. Pereţii aveau mai mult de treizeci de centimetri grosime, fiind acoperiţi cu ipsos alb. Vitrine cu cărţi, înalte pînă în tavan, acopereau unul dintre pereţii laterali. Larei i se păru că fiecare obiect era o antichitate, într-un fel sau altul, nerăbdător să-şi povestească în şoaptă încîntătoarele amintiri. Lara îşi puse mintea şi imaginaţia la treabă... şi ascultă.

O roată de tors folosită cîndva de vreo femeie să toarcă lînă, o femeie care, probabil, îi cînta copilului ei în timp ce lucra. Un leagăn de lemn cu o cuvertură matlasată minunat cusută... Poate că acolo stătea copilul cînd mama lui torcea. Un cufăr de voiaj, folosit cîndva, cu ocazia unei lungi călătorii cu vaporul peste Atlantic. Aproape că putea să vadă mîinile tremurînde ale unei europene nerăbdătoare ce-şi împacheta lucrurile în cufărul

acela. O femeie care se temea să-şi abandoneze căminul pentru o călătorie peste ocean, neştiind dacă avea să-şi mai revadă familia.

O flintă şi un corn cu praf de puşcă stăteau agăţate deasupra poliţei pictate a unui uriaş şemineu de piatră. Pe poliţă, se aflau mai multe vase cositorite, şi ele vechi. Pe spătarele scaunelor cu braţe, precum şi pe cel al canapelei, atîrnau huse vechi, cusute din petice splendid colorate.

„Halal sălaş de burlac!" cugetă Lara. Casa asta etala roadele pasiunii unui bun cunoscător şi colecţioar de antichităţi. Să fi fost vorba de mama lui Mitch?

– Supa este gata! strigă acesta din bucătărie. Vino şi încălzeşte-te.

Deşi mică, bucătăria era scăldată în lumină naturală. De grinzile tavanului atîrna o colecţie de coşuri. Mitch îi făcu semn să ia loc în mica nişă destinată micului dejun, unde puse pe masă castroane cu supă fierbinte şi biscuiţi crocanţi.

– Acum, că toţi ceilalţi au plecat, iau toate mesele aici. Sufrageria e mult prea mare pentru o singură persoană.

„Prea singuratică", spuneau vorbele lui.

– E o casă minunată, Mitch.

El păru mulţumit de comentariul ei.

– Mănîncă-ţi supa. Mi-am pierdut toată dimineaţa cu ea.

Lara zîmbi ironic.

– Da? Văd acolo o conservă goală de supă.

– Te referi la cea cu capacul tăiat în zig-zag şi ridicat în sus. E doar un ornament. Dă încăperii un aer mai intim.

Lara sorbi o lingură de fiertură.

– Mmm. Are un gust nemaipomenit. Eşti un bucătar straşnic.

– Nu mai spune la nimeni. Nu vreau să mi se ducă buhul.

Privind-o cum ronţăia dintr-un biscuit, Mitch îi observă cearcănele. În ultima lună se epuizase prea mult şi asta îl îngrijora.

– Cum merge magazinul? o întrebă el înainte de a lua o lingură de tăiţei.

– E în plină activitate, însă nimeni nu ştie de noi. Săptămîna asta trebuie să încep o campanie publicitară susţinută.

Amîndoi se întinseră simultan spre castronul cu biscuiţi. Mîna lui mare o atinse uşor pe a ei. Mitch nu se grăbi să se retragă. Magnetismul degetelor ei subţiri şi îngustate spre vîrfuri îl îndemna să rămînă pe loc. La atingerea palmei lui bătătorite, Lara se simţi invadată de valuri de căldură. Oare cum de nu observase blîndeţea din ochii lui închişi la culoare? Blîndeţe ce nu se potrivea cu impresia de forţă copleşitoare iradiată de el. Acum, aproape că zîmbea.

Mitch se încălzi mult mai repede decît Lara. Cămaşa lui, descheiată la gît, îi atrăgea ochii ademenind-o cu viziuni ale torsului lui puternic, amintind de forţa pieptului unui armăsar.

Lara îşi scoase jacheta.

– Casa asta are un farmec cu totul deosebit, Mitch. Povesteşte-mi despre ea.

– Te referi la flerul meu în materie de decoraţiuni interioare?

Ea zîmbi.

– Oare de ce am impresia că nu ai nimic de-a face cu acest decor?

– Pentru că ai absolută dreptate. Eu sînt constructor, nu decorator. Mama a adunat tot ce vezi. Avea o adevărată pasiune pentru antichităţi. Participa la o mulţime de licitaţii şi vînzări de obiecte vechi. Ea a făcut toate draperiile. Şi a plantat mai mulţi copaci şi grădini decît i-ar fi necesare oricărui om într-o viaţă. Într-o zi, cam la cinci ani după moartea tatei, a părut complet schimbată. A spus că se simte bine şi că vrea să se mute în Florida, la sora ei, Dorothy. Joacă amîndouă tenis, înoată şi fac excursii, iar mama e în culmea fericirii. Cînd simte nevoia unei doze de frunze îngălbenite de toamnă sau de flori de cîmp primăvara, vine în nord, să mă viziteze.

– Nu ţi se pare casa pustie acum, după ce a plecat şi Pam?

– Nu prea am timp să mă gîndesc la asta, rosti el, dar, fir-ar să fie, nu reuşea să păcălească pe nimeni şi, cu atît mai puţin, pe sine. Adevărul e că, probabil, ar trebui s-o vînd. Se pare, însă, că n-am inimă să fac aşa ceva. A aparţinut familiei mele peste o sută de ani. Pe vremea tatălui meu,

aici era o fermă de lapte. Cincizeci de vaci rasa *Holstein* pe treizeci şi cinci de acri de teren. Tata şi oamenii lui se ocupau şi de culturile necesare furajelor. La naiba, vechile bidoane pentru lapte încă se mai află în hambar.

– E o casă minunată, Mitch. Îmi dau seama de ce nu te poţi despărţi de ea.

Împingîndu-şi scaunul în spate, bărbatul se ridică să ia cafeaua şi ceştile.

– Ned şi Maude ţin totul pe linia de plutire. Le place să se joace de-a fermierii. Banii le prind numai bine şi îşi procură de la fermă majoritatea hranei. Nu ştiu ce să zic. S-ar putea ca, într-una din zilele astea, să-mi iau şi eu tălpăşiţa cum a făcut mama.

Ochii Larei poposiră asupra umerilor laţi ai lui Mitch. În spatele lui, pe peretele deschis la culoare al bucătăriei, fusese desenat, cu verde închis, un model complicat ce-i atrase privirea.

– Desenele astea trase cu şablonul sînt superbe, Mitch. Tot mama ta le-a făcut?

Chipul lui se înnegură.

– Nu. Sînt făcute de fosta mea soţie.

Soţie? Lara tocmai voia să-l întrebe mai multe cînd se auzi un ciocănit uşot în uşa bucătăriei.

– Mami? Pot intra?

Mai erau doar zece zile pînă la Ziua Recunoştinţei! Lara porni să lucreze cu şi mai multă asiduitate.

– Îmi trebuie mai multe ore, mai multe zile! gemu ea lansînd atacul publicitar.

Inseră reclame în ziare, cumpără spații publicitare la radio şi anunță festivitatea de deschidere pentru un sfîrşit de săptămînă, festivitate la care se ofereau premii biletelor de intrare cîştigătoare. De asemenea, telefonă asociațiilor de grădinărit şi celor de meserii propunînd demonstrații gratuite de confecționare a aranjamentelor din flori de mătase, precum şi a ghirlandelor şi coronițelor ornamentale pentru sărbători.

Şapte dintre acestea îi acceptară oferta. Lara era extaziată. La o cină improvizată din fasole şi hot dogs îi explică lui Jenny programul ei de lucru ce devenise, de fapt, programul unei maniace.

– Prin urmare, doamnă vice-preşedintă, va trebui să ne aflăm în acelaşi timp peste tot, făcînd reclamă *Coşului cu flori*.

Jenny învîrti boabele de fasole prin farfurie.

– Deocamdată, cîştigăm ceva?

Lara chicoti.

– Mă tem că nu, iubito. Va trebui să vindem o mulțime de buchete înainte de a obține un profit. Dar, cel puțin, am dat sfoară în țară că existăm.

După cină, fetița desfăcu poleiala unui baton miniatural de ciocolată şi îl aruncă în gură.

– Vorbind despre mesaje, ghici ce mi-a spus Ned astăzi.

– N-am idee.

– Astăzi, cînd m-am dus cu Maude în grajd să

văd ce-mi fac copilaşii, aşa le spun eu pisoiaşilor, a apărut Ned. Şi a zis... mami, mă asculţi?

Jenny recunoscuse privirea absentă pe care o avea Lara cînd gîndurile îi zburau aiurea.

– Sînt numai urechi, dulceaţo.

– Ned mi-a spus că pot alege orice pisoiaş vreau! Nu-i minunat? Ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa, mami?

– Înseamnă că vei putea alege cel mai pufos şi mai adorabil dintre pisoii Samanthei.

– Mda. Însă mami, toţi sînt atît de micuţi şi de frumoşi. Toţi au nevoie de dragoste şi atenţie. Cum să aleg numai unul singur?

– Păi, eu...

– Lor le place să fie împreună, mami. Se înghesuie unii în alţii ca să-şi ţină de cald. Poate că vor plînge dacă îi separăm. Poate că ar trebui să îi luăm pe toţi patru.

– Bună încercare, Jenny, însă las-o baltă. În prezent, nu mă pot descurca decît cu un animal. Sînt norocoasă că reuşesc să-ţi dau să mănînci şi să am grijă de tine. Jennifer Lynn!

Fetiţa scosese ambalajul altor două bucăţi de ciocolată şi şi le înfundă repede în gură.

– Înţelegi ce vreau să-ţi spun? Dacă tot îţi mai este foame, mănîncă un măr sau o portocală.

– Bună încercare, mami.

În sîmbăta dinaintea Zilei Recunoştinţei, Jenny insistă ca Lara să vină să-i vadă „copilaşii".

– Sînt atît de drăguți, mami! De abia încep să-și deschidă ochișorii. Hai, leneșo!

Lara își trase fermoarul pelerinei de catifea reiată și își ajunse din urmă nerăbdătoarea fiică pe aleea prunduită ce ducea spre grajdul lui Mitch. Picături de ploaie cădeau sporadic pe frunzele ruginii și pe iarba uscată de ger ce punctau peisajul de toamnă tîrzie.

Cei patru pisoiași sugeau lacom. Jenny se ghemui vrăjită pe rumeguș, lîngă ele. Ploaia, ce se întețea, începu să răpăie pe acoperișul grajdului și Lara se rezemă de un stîlp gros, din lemn, zîmbind la vederea încîntătoarei scene.

Brusc, se încordă auzind camioneta ce oprea pe terenul de parcare aflat în apropiere. Fiori de emoție prinseră să-i circule pe șira spinării. De ce, pentru numele lui Dumnezeu? Firește că nu datorită faptului că patronul companiei *Owens Custom Contracting* se afla prin apropiere. Bărbatul acela singuratic nu putea avea efectul ăsta năucitor asupra ei. Sau se înșela?

Lara nu-și putea permite așa ceva. Mai ales acum. Jenny avea nevoie de o mamă puternică, inteligentă, capabilă. Cum altfel ar reuși ele două să reziste situației economice precare?

Observînd-o pe Samantha ce-și hrănea puii și ascultînd zgomotul ritmic și liniștitor al ploii, începu să se relaxeze treptat. Mușchii tensionați ai gîtului își slăbiră încordarea. Acum, respira profund și ușor. Probabil că Mitch se dusese acasă. Nu va

fi nevoită să dea astăzi ochii cu el.

– Vă salut, doamnelor.

Surprinsă, Lara se întoarse cu fața spre intrus.

Mitch stătea în uşa grajdului ţinînd o cutie cu unelte, neagră şi lucioasă.

– Ce mai face mămica? întrebă el apropiindu-se.

– Te referi la mine sau la Samantha?

Lui Jenny îi plăcea să considere că pisoiaşii erau în aceeaşi măsură şi responsabilitatea ei, nu numai a Samanthei.

Bărbatul rîse.

– Toate cele menţionate. Şi, desigur, incluzînd-o şi pe drăguța ta „mămică".

Lara se simți descumpănită de remarca lui neaşteptată, dar şi plăcut impresionată.

Mitch privi ghemotoacele mişcătoare de blană.

– Nu sînt adorabile? se alintă Jenny. Mor după mieunatul lor subţirel. Iar azi, pentru prima oară, au cu toţii ochii deschişi.

– Samantha e norocoasă să beneficieze de ajutorul tău la îngrijirea puilor. Acum, spune-mi, Jenny, pe care l-ai ales?

– Of, nu ştiu!

Fața micuței se boţi din cauza nehotărîrii.

– E tare greu să alegi unul singur.

– Păi, din partea mea...

– Să nu îndrăzneşti să continui, Mitch, îl întrerupse Lara. Nici să nu te gîndeşti! Şi aşa nu-mi mai văd capul de treabă.

Bărbatul îşi întoarse privirea spre ea. „Doamne, ce combinaţie uluitoare!" reflectă ea. Claia de păr blond şi rebel, ochii aceia întunecaţi, faţa bronzată, prezenţa lui aveau întotdeauna un efect tulburător asupra ei.

– În drum spre casă am auzit una dintre reclamele tale la radio. Părea eficientă.

– Te-a făcut să vrei să te duci direct la magazin şi să cumperi ceva?

Buzele ei se răsuciră într-un zîmbet ironic.

– Păi... începu el mîngîindu-şi bărbia ţepoasă. Nu sînt genul de om care frecventează, în mod obişnuit, magazinele cu flori, aşa încît nu trebuie s-o apreciezi după efectul avut asupra mea. Dar părea concepută cu profesionalism.

Mitch îşi trecu degetele prin părul udat de ploaie. Picături de apă se prelingeau de pe haina lui pe pămîntul uscat al grajdului.

– Vai, eşti ud leoarcă! exclamă Lara. Te-am împiedicat să-ţi laşi uneltele aici şi să te duci să te schimbi.

– Nu-i nimic. Pot face asta şi mai tîrziu.

Jenny păru îngrijorată.

– Mami are cafea fierbinte acasă, Mitch. Ce-ar fi să vii să bei o ceaşcă? Te-ar încălzi imediat.

– E foarte amabil din partea ta, Jenny, însă... nu vreau să-ţi deranjez...

Lara era înclinată să susţină invitaţia fetiţei. Mitch avusese bunătatea să le închirieze casa pe mai nimic. Cel mai neînsemnat lucru pe care-l

putea face era să arate puţină compasiune pentru un burlac solitar ce avea de înfruntat întoarcerea într-o casă pustie.

– Are dreptate, Mitch. Am un vas cu cafea proaspătă şi în frigider o bucată mare de friptură din care s-ar putea face un sandviş straşnic pentru cineva de abia venit de la muncă.

Chipul lui se lumină pe loc.

– Sună mult prea bine ca să ratez ocazia. Eşti sigură că nu te deranjez?

Jenny nu-i lăsă Larei nici o şansă să răspundă.

– Vino, Mitch. Îţi poţi usca haina la noi... nu-i aşa, mami?

Mitch îşi depozită cutia în vechea sală de muls, o parte a grajdului utilizată drept magazie. Se întoarse cu o umbrelă mare ce fusese cîndva a lui Pam.

– În regulă, doamnelor, îi dăm drumul?

Iute ca un spiriduş, Jenny ieşi pe uşă.

– Eu n-am nevoie de umbrelă, le strigă. Adăpostiţi-vă voi doi sub ea.

Lara începu să înţeleagă ce-i trecea prin minte fetiţei. Din cine ştie ce motiv, aceasta încerca să joace rolul lui Cupidon. Suspină uşor. Era necesar să stea de vorbă serios cu ea. S-o facă să priceapă că... ei... că nu se cădea ca un copil să pună la cale o idilă pentru mama ei.

– Gata?

Mitch deschisese umbrela surorii lui şi o aştepta.

– Chiar că toarnă, murmură Lara simţind că părul ei ondulat natural începe să se încreţească.

– N-o să te las să te uzi, replică el.

Din vocea lui răzbătea un ton cald, protector. O trase pe Lara în curba ocrotitoare a braţului său drept şi ţinu umbrela deasupra ei.

Lara încercă să ignore ce firesc, i se părea să se afle alături de el şi să-i simtă braţul sprijinindu-i spatele. Un moment magic o învăluise în lumina lui strălucitoare în toiul unei zile cenuşii şi deprimante.

Cînd ajunseră pe veranda mică a căsuţei, Jenny le deschise uşa bucătăriei. Lara sprijini umbrela udă la adăpostul acoperişului verandei şi intră repede în casă. Jacheta lui Mitch reprezenta o dilemă. Unde să atîrne veşmîntul ud leoarcă, pentru a-l usca?

– În faţa focului, propuse Mitch.

– N-am făcut focul, răspunse Lara.

– Îl facem imediat. Am văzut cîteva lemne de brad uscate pe veranda din spatele casei. Pînă cînd torni tu cafeaua, eu îl aprind.

Rămas fără jachetă, Mitch nu mai avea pe el decît un tricou călduros şi blugi mulaţi pe formele trupului. Împingîndu-şi în sus mînecile lungi ale tricoului verde, de loden, se puse pe treabă.

Jenny era nespus de încîntată.

– Un foc. Pînă acum, n-am mai locuit într-o casă cu şemineu.

Lara se concentră asupra bucătăriei, singura

cale prin care putea evita să se holbeze la brațele musculoase şi la torsul lui Mitch ce aducea în casă lemnele pentru foc. Se întrebă cum s-ar simți dacă el ar cuprinde-o cu brațele acelea, strîngînd-o la pieptul lui puternic. Şi dacă ea şi-ar trece degetele prin părul de pe pieptul lui mîngîindu-l, apoi umerii largi şi...

„Încetează", se mustră ea.

Filtrul încetă să bolborosească tocmai cînd Lara termină cele două sandvişuri uriaşe cu friptură rece, maioneză şi multe frunze de salată cu marginea roşiatică. Un singur sandviş n-ar fi fost de ajuns pentru un bărbat de talia lui Mitch.

– Cum îți place cafeaua? se interesă ea.

– Fierbinte, amară şi tare.

Lara chicoti.

– Cumva, eram sigură că aşa vei spune.

Umplu două căni şi îi oferi una din ele.

– Mulțumesc, Lara.

Mitch cuprinse cana în palmă şi, accidental, îi prinse şi mîna Larei. Închizînd ochii inhală aroma intensă.

– Doamne, ce bun! De dimineață, de la şase, n-am mai mîncat nimic.

– O, sărmanul de tine! E aproape trei după-amiaza. Hai, stai jos şi serveşte-te.

Lui Mitch nu-i luă prea mult să dea gata sandvişurile.

– A picat la țanc, zise el ştergîndu-se la gură.

– Acum va trebui să-mi guşti plăcinta cu mere,

îl anunţă Jenny de pe covoraşul din faţa şemineului unde îşi îmbrăca păpuşile în rochii promoţionale miniaturale.

Mitch îşi întinse picioarele lungi sub masa din bucătărie.

– Ai ajutat la prepararea ei?

– Îhîm. Mama le-a curăţat, însă eu le-am tăiat felii în vasul de copt. Şi tot eu am făcut pesmetul şi l-am presărat peste mere. Am copt-o chiar înainte de a merge să vedem copilaşii.

Mitch rămase cu ochii pironiţi asupra generoasei porţii de plăcintă cu mere, acoperite din belşug cu îngheţată de vanilie, ce-i fusese pusă în faţă.

– Doamnelor, mă răsfăţaţi. Acasă la mine nu se găsesc asemenea delicatese. Ţineţi-o tot aşa şi-o să vă treziţi cu mine la uşă venit după pomană.

Jenny chicoti şi îşi înfipse furculiţa în desert.

– În regulă, Mitch. Poţi veni să ne vizitezi oricînd. Mama mea găteşte foarte bine sau, cel puţin, mare parte din timp.

Fiica ei cam exagera, reflectă Lara. Era preferabil ca discuţia aceea, de la mamă la fiică, să aibă loc cît mai curînd! Altfel micul Cupidon de opt ani, dezlănţuit, avea să-i complice viaţa.

Jenny fu neobişnuit de îndatoritoare şi strînse masa în viteză.

– Mitch, vrei să joci dame cu mine? îl rugă ea.

– Of, iubito, interveni Lara ştergînd masa.

Mitch a plecat la lucru încă din zori. Trebuie să se odihnească.

Mitch îi înlătură obiecțiile cu o fluturare a mîinii.

– E-n regulă, Jenny. Dacă mă lași să mă întind pe podea, pot face față la două partide.

Lara îi urmări pe cei doi jucîndu-se în fața focului. Draperiile de nanghin cu dungi albastre încadrau ferestrele căsuței sărăcăcios mobilate. Un tablou domestic încîntător, gîndi ea consternată. Reflexțiile flăcărilor din șemineu dansau în ochii triumfători ai fiicei sale și aruncau sclipiri de aur în părul blond al lui Mitch. Afară, o ploaie înghețată bătea în acoperișul căsuței, făcînd încăperea cu tavanul jos să pară mai primitoare ca niciodată.

Lara se ghemui între pernele moi ale canapelei cu husă de creton cu flori albastre - material ce-i păruse irezistibil - și își propti alte perne moi sub ceafă.

– Mitch, păreai foarte fericit cînd ai venit azi acasă.

El gemu în bătaie de joc văzînd că Jenny sare cu o bilă roșie de-a ei peste două bile negre ce-i aparțineau.

– Un client are idei mărețe, dar nu și cunoștințe inginerești. Noaptea trecută am stat pînă tîrziu la calculator încercînd toate șmecheriile pe care le știam. Am reușit să fac un proiect, de dimineață am dus desenele la locul unde se află

clădirea şi nimerisem tocmai la fix. Toate măsurătorile erau conforme cu specificaţiile. Clientul era fericit. Eu sînt fericit...

– Şi eu sînt fericită, ciripi Jenny, fiindcă tocmai te-am bătut!

– Nu trebuie să te pui niciodată cu un expert, mormăi Mitch cu o expresie teatrală, de dezgust, pe chip.

Jenny duse jocul la locul lui şi se întoarse la ocupaţia de mai înainte, cea de a-şi îmbrăca păpuşile cum se cuvine.

– O să fiţi aici de Ziua Recunoştinţei? întrebă Mitch sprijinindu-se într-un cot pe covorul împletit.

– Nu. Ne ducem la părinţii mei. Din cauza orarului magazinului, va trebui să plecăm joi dimineaţă şi să ne întoarcem vineri dimineaţă. Dar tu?

– Pam şi soţul ei se duc în vizită la familia lui, în Ohio. Unul dintre verii mei, de aici, insistă să mîncăm împreună curcanul.

Răspunsul i se păru Larei oarecum nesincer. Aproape că îşi dori să fi putut împărţi cina din ziua respectivă cu Mitch, în faţa focului îmbietor din şemineul ei. Alungă repede acest gînd. În preajma sărbătorilor, oamenii aveau tendinţa să devină sentimentali, spunînd lucruri la care nu s-ar fi gîndit în mod obişnuit. Era preferabil să schimbe vorba.

Mitch se ridică în picioare.

– Ei, doamnelor, v-am reţinut destul. Mulţumesc pentru minuna masă şi pentru că m-aţi aju-

tat să mă usuc, rosti el întinzîndu-se după jacheta jilavă.

– Mitch, vreau să-ți cer o favoare.

Bărbatul o privi zîmbind de la înălțimea staturii lui impresionante. Lara aproape că uită ce dorea să-l roage. A, da, arbuştii aceia verzi.

– În spatele bucătăriei de vară sînt mulți arbuşti cu frunze mereu verzi. Te-ar deranja dacă aş tăia cîteva ramuri mici, ca să le folosesc la ghirlande?

El o privi cu bunăvoință.

– Nu-i nici o problemă.

Pe urmă, îşi îmbrăcă jacheta şi aproape ajunsese la uşa din spate cînd se întoarse şi o prinse uşor de bărbie cu o mînă.

– Condu cu prudență de Ziua Recunoştinței, o sfătui el. Se pare că se va strica vremea.

Apoi plecă.

Larei i se înmuiară genunchii. Multe ore după aceea, continuă să simtă atingerea mîinii lui Mitch pe fața ei.

Luna decembrie deveni şi mai agitată decît noiembrie. Două, uneori trei şedințe demonstrative de confecționat ghirlande pe săptămînă, ținute în toate colțurile comitatului Chester, îi furnizară exact publicitatea de care avea nevoie. La fiecare şedință, împărțea cărți de vizită şi prospecte de reclamă pentru aranjamentele florale ce se găseau la *Coşul cu flori*.

Apoi, îşi înrolă fiica în proiectele ei.

– Ce-ar fi să mă ajuţi să facem nişte ornamente naturale, pentru pomul de Crăciun?

– Vrei să spui ceva asemănător figurinelor făcute din conuri de pin, ca să le vinzi la magazin? întrebă Jenny.

– Exact.

Lara întinse, pe toată masa din bucătărie, o mulţime de păstăi, coji de nuci, conuri de brad, boabe de fasole, clei, vopsele acrilice şi multe alte lucruri.

– Perfect, iubito, zise ea. Hai să ne facem de cap.

Lipsurile lui Jenny în materie de îndemînare fură compensate de ingeniozitatea de care dădu dovadă.

– Mami, încearcă să lipeşti nişte smocuri de lînă pe conul acela gros de pin. Mda, aşa e bine. Şi poate puţină vopsea pe...

După două zile, Lara avea un coş mare, plin cu încîntătoare figurine de Crăciun, gata să fie vîndute ca ornamente pentru pom sau mici cadouri.

După aceea, Jenny începu să răsfoiască vechile reviste ale Larei.

– Uite, mami. Jucăria perfectă pentru Zeke, pisoiaşul meu.

– Un şoarece din iarba-pisicii?

– Mda. Pariez că i-am putea face vreo două. Vezi, îţi arată în revistă cum se face.

Din cîte se dovedi, jucăria pentru Zeke le stimulă imaginația, fapt concretizat printr-o mulțime de figurine confecționate din aceeași plantă, Jenny ajutînd-o pe Lara din faza de proiectare pînă la cea de execuție.

– Jenny, ești cel mai bun vice-președinte avut de vreo companie vreodată, comentă Lara mai tîrziu.

– Asta înseamnă că îmi vei mări alocația?

Lara îi ciufuli părul în glumă.

– Deocamdată, înseamnă că vei primi mulțumirile mele din toată inima. Dar, într-o bună zi, cînd magazinul va începe să realizeze un profit, vei primi și o mărire a alocației. De acord?

– De acord.

Lara și Grace predară cu rîndul, la domiciliul clienților, aranjamentele florale de sărbători comandate din timp de aceștia. Break-ul decrepit al Larei protesta scîrțîind din încheieturi.

– Haide, iubito, haide! implora ea. Nu mă lăsa baltă tocmai acum. Am prea multă nevoie de tine.

Într-o seară Mitch îi auzi mașina opintindu-se din greu pe drumul spre casă.

– Mașina asta trebuie reglată și pusă la punct fără amînare, îi spuse el.

Imediat o văzu că-și încovoaie umerii resemnată.

– Nu mă pot dispensa nici măcar o zi de mașină, răspunse ea cu o voce mică și obosită. Avem nevoie de ea pentru livrarea comenzilor.

În afară de asta, ştia prea bine că nu-şi putea permite nişte reparaţii costisitoare.

– Îţi spun eu cum facem, Lara. Mîine am o zi mai liberă. Ce-ar fi să iei maşina mea, ca să-ţi faci treaba, şi s-o laşi pe a ta aici? O să încerc s-o repar. Ce nu ştiu eu despre maşini ştiu oamenii mei. Ar trebui să fim în stare s-o reparăm într-o zi sau două.

Lara îi cunoştea programul.

– Nu te pot lăsa să faci aşa ceva, Mitch. Tu n-ai niciodată zile mai libere. Ştiu asta mai bine ca oricine.

El zîmbi mînzeşte.

– Îmi convine să am o scuză ca să mă învîrt în jurul unei maşini. De vină e, probabil, adolescentul cu veleităţi de mecanic din mine. Vrei să îmi refuzi plăcerea?

Lara îl privi cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Era disperată, iar el ştia. Era doar o problemă de timp pînă cînd urma să fie obligată să cumpere o furgonetă pentru livrări. Însă, deocamdată, nu avea banii necesari. Bunătatea lui Mitch părea pur şi simplu neverosimilă.

Capitolul 4

Lara închise telefonul de pe perete zîmbind cu gura pînă la urechi şi se întoarse spre fiica ei.

– Fii atentă, iubito. Bunicii Yeager, unchiul Russ, mătuşa Nance şi cîţiva dintre verii mei vor veni să petreacă ziua de Crăciun cu noi!

– În căsuţa asta? Or să încapă toţi?

– Bunica şi bunicul pot dormi în patul meu dublu. Eu o să folosesc canapeaua din camera de zi. Ceilalţi vor dormi la un motel de pe autostradă. Dar vom fi iar împreună, ca atunci cînd eram eu mică!

Ochii Larei sclipeau anticipînd bucuria revederii.

În a doua săptămînă a lunii decembrie, Lara ţinu un seminar pe tema aranjamentelor florale la un mare magazin de mobilă. Peste două zile, par-

ticipă la o întrunire unde întîlni diverşi oameni de afaceri şi făcu schimb de cărţi de vizită. Vineri seara, se prăbuşi pe canapea cu un pahar de ceai cu gheaţă în mînă, avînd capul plin de idei noi pentru magazin.

Dar cum rămînea cu propriile pregătiri de Crăciun?

Oftînd, recunoscu că vor trebui să fie extraordinar de simple. Cîteva crenguţe verzi legate cu o fundă mare, sugerînd atmostera de sărbătoare. Pentru ziua de 25 decembrie, o masă festivă avînd ca element de bază nişte jambon la cuptor. În funcţie de posibilităţi, avea să prepare diverse feluri din timp sau să le cumpere de la magazin.

Sprijinită de spătarul canapelei cu husă de creton, Lara îşi urmări fiica jucîndu-se pe podeaua camerei de zi cu păpuşi din hîrtie. „Biata de tine“, gîndi ea. Lara nu prea avea ce să-i ofere fiicei sale. Fiecare cent avut, sau împrumutat, mersese la demararea afacerii. Avea neapărat nevoie de o furgonetă pentru livrări. Şi era epuizată de programul zilnic ce începea în zori şi se termina la miezul nopţii.

Gîndurile îi zburau spre iernile din copilăria ei. Amintiri înceţoşate despre cum arăta bucătăria lor în decembrie, unde se afla mama ei purtînd un şorţ plin de făină. De pe masa unde stăteau prăjiturile la răcit, se ridicau miresme incredibile. Arome pătrunzătoare de scorţişoară şi lămîie, zahăr candel, ciocolată, ghimbir... arome care-ţi

ademeneau nările şi-ţi îmbiau papilele gustative. O bucătărie plăcută şi înmiresmată povestind despre fericire şi dragoste. Cu toate acestea, în casa lor existaseră puţini bani în vremurile acelea. Şi, totuşi, acolo se creaseră amintiri pline de bucurie.

Pe Lara o podidiră lacrimile.

Ce fel de amintiri îi pregătea fiicei sale? Un Crăciun searbăd, lipsit de bunătăţi, culori şi arome? Un Crăciun fără daruri? Şi, oricum, ce importanţă aveau cadourile date de un singur părinte?

Lara îşi şterse lacrimile de pe obraji.

Jenny nu-şi va mai aminti că mama ei concepuse o diagramă a fluxului de numerar al magazinului.

Nu, Jenny îşi va aminti de zilele cînd se distrau amîndouă făcînd omuleţi de turtă dulce şi tarte de zahăr într-o bucătărie încălzită. Şi serile de decembrie, înmiresmate de lumînări parfumate şi decorate cu vîsc, cînd mama ei o ajuta să aranjeze scena cu ieslea în care se născuse Cristos, decor cumpărat de la un magazin cu articole ieftine, pe care încercau să-l aranjeze cu crengi de pin. Pe neaşteptate, rosti cu glas tare:

– Am să le fac.

– Ce să faci, mami?

– Mîine voi coace prăjituri.

Le va pregăti chiar dacă asta va însemna să jongleze cu cifrele legate de afaceri mult după miezul nopţii.

– Mîine dimineață, am cîteva livrări de făcut în vreme ce Grace va sta la magazin. Însă, mîine după-amiază, vom coace prăjituri şi vom păstra şi pentru musafiri. Ți-ar plăcea să mă ajuți?

Fetița dădu cu atîta convingere din cap, încît codițele ei de culoarea căpşunii începură să salte încoace şi încolo.

În după-amiaza zilei următoare, Jenny orna cu furculița nişte fursecuri cu unt de arahide, iar mama ei întindea aluatul pentru tarte cînd cineva bătu la uşa din față. Lara lăsă sucitorul din mînă, îşi şterse iute degetele lipicioase şi deschise uşa.

– Fir-aş...! exclamă ea.

– Cine e, mami?

– Un brad de Crăciun... cu două picioare. Mitch, tu eşti?

Capul blond al bărbatului se ivi printre crengi.

– Unul dintre clienții mei are o pepinieră şi a insistat să iau un brad pentru sărbători. Cum eu voi fi în Florida cu mama şi cu sora ei, m-am gîndit că l-ați putea folosi voi în locul meu.

Mitch încerca să pară morocănos şi distant. Dar cînd văzu sclipirile din ochii lui Jenny şi cînd aceasta începu să danseze de bucurie, abandonă atitudinea rezervată.

Lara mirosi acele bradului.

– Un brad proaspăt tăiat! Miroase absolut divin. Dar, Mitch, n-am în ce să-l pun.

– Nu-i nimic. Am un suport metalic acasă şi ți-l pot împrumuta.

Inhală adînc şi adăugă:

– Se arde ceva?

– Prăjiturile mele. Am uitat că am o tavă în cuptor.

Lara alergă la bucătărie tocmai la timp pentru a salva omuleţii de turtă dulce.

Mitch reveni curînd cu suportul metalic şi cu două pungi cafenii, mari.

– Le-am găsit în pod, spuse el. M-am gîndit că ţi-ar putea fi de folos.

Ştia. Citise în ochii Larei disperarea provocată de sărăcie. Ştiuse pe dată că Lara şi Jenny urmau să aibă un Crăciun sărăcăcios dacă n-ar fi fost ajutate.

Mitch încercase să nu se implice. La urma urmelor, era un om în toată firea. Ce importanţă mai aveau pentru el atmosfera, sunetele şi mirosurile specifice unui Crăciun? Îşi spuse că va monta repede bradul şi, pe urmă, va pleca.

Însă văzu spiritul sărbătorilor reflectat în ochii Larei şi ai lui Jenny şi simţi mirosul prăjiturilor aromate, proaspăt scoase din cuptor. Inhală mireasma crengilor verzi inspirat aşezate de Lara pe poliţa şemineului şi auzi colinde răsunînd la radioul ieftin aflat pe undeva, prin camera de zi. Casa lui nu fusese decorată. Nu crezuse că avea vreo importanţă... pînă nu văzuse casa Larei.

Mitch rămase un minut cu răsuflarea tăiată nefiind în stare să înţeleagă emoţiile ce-l copleşeau. Îşi reveni doar cînd Jenny se apropie de el.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă ea zîmbind cu timiditate.

– Sigur. Poţi supraveghea operaţiunile. Stai acolo şi spune-mi dacă l-am pus bine sau este strîmb la bază.

– Hm, puţin mai la dreapta. Apleacă-l puţin în faţă... e bine. Doamne, Mitch, e cel mai drăguţ brad pe care l-am văzut vreodată.

Bărbatul crezu că-i explodează inima de bucurie văzînd încîntarea fetiţei. „Pune-ţi platoşa la loc înainte de a fi rănit din nou, se avertiză el. Nu-ţi mai face iluzii legate de ele.“

Dar îşi făcea.

Mitch aşeză cutiile cu ornamente pe măsuţa de cafea.

– Alege ce-ţi place, îi spuse el fetiţei în timp ce Lara scotea o tavă de fursecuri cu portocale din cuptor.

Fetiţa începu să scoată exclamaţii de încîntare la vederea fiecărui ornament ce-i reflecta chipul fericit alături de bradul atît de drag.

– Uite! Uită-te la ăsta! strigă ea la vederea fiecărei comori fragile.

Lara le aduse căni cu ciocolată fierbinte şi un platou de prăjituri calde în camera de zi, unde cei doi terminau de decorat bradul. Era minunat aşa cum stăteau toţi trei împreună, reflectă Lara.

– Mitch, gustă-le întîi pe cele cu arahide, îl imploră Jenny bătînd cu mîna în platou. Le-am făcut eu singură... aproape.

– Ei bine, asta explică tot, rosti el cu un aer solemn.

– Ce anume?

– Sînt cele mai bune gustate vreodată de mine.

– Vorbind despre ce-i mai bun... începu Jenny mişcîndu-şi degetele nervoasă. Crezi că Zeke e destul de mare ca să-l aduc acasă?

El o studie în timp ce muşca dintr-o tartă.

– Cred că mai trebuie să stea o vreme cu mama lui. Nu va mai dura mult, Jenny, o să vezi. Între timp, îi poți vizita pe Samantha şi pe pisoi ori de cîte ori vrei. Şi tu şi mama ta.

Peste capul fetiței, o privi pe Lara cu o asemenea intensitate încît acesteia i se acceleră pulsul.

Lara studia un teanc de hîrtii stînd la o masă la magazin. După un timp, suspină. Se cheltuiau prea mulți bani şi se cîştigau prea puțini. Asta era evident. Se ridică de pe taburet şi începu să se plimbe în sus şi în jos. Buchete de flori uscate atîrnau de cîrligele de deasupra capului ei atît de jos, încît le-ar fi putut atinge, nuanțe calde de albastru, tonuri delicate de liliachiu şi auriu autentic, petale de purpuriu stins sau în culoarea palidă a ivoriului.

Îşi iubea magazinul şi era fericită să se afle înconjurată de frumusețe, culori şi parfumuri. Îşi plimbă uşor degetele pe deasupra săculeților ro-

tunzi şi trandafirii, umpluţi cu amestecuri de plante, şi a mănunchiurilor de crenguţe de scorţişoară legate de funde viu colorate. Ei bine, nu era suficient să-şi iubească magazinul. În comitatul Chester concurenţa era acerbă. Trebuia să lucreze mai mult... şi mai bine.

Va fi şi mai ocupată în ianuarie decît fusese în decembrie. Toate acele drumuri pe la potenţialii clienţi... Oare o va mai ţine break-ul ei decrepit încă o bucată de vreme? Alungîndu-şi temerile, alese cîţiva crini de mătase şi nişte ferigi începînd să creeze un nou aranjament floral.

Cu trei zile înainte de Crăciun, într-o seară de marţi, telefonul începu să sune.

– Mulţumesc, Lara. Mi-ai făcut o mare bucurie pe ziua de azi.

Vocea răguşită a lui Mitch îi gîdilă urechea. În sinea ei, Lara începu să toarcă asemeni unei pisici mulţumite.

– M-am întors de la lucru rupt de oboseală şi ursuz ca un cîine bătrîn şi, cînd colo, Crăciunul mă aştepta la poartă şi la uşa casei. M-a făcut să mă simt iar o fiinţă omenească. Ei... aproape. Mulţumesc, Lara.

Ea se înroşi de plăcere. Aşadar, Mitch observase buchetul de ramuri cu frunzuliţe veşnic verzi pe care i-l atîrnase de uşa casei.

– Aş fi vrut să fi fost mai mult, Mitch. Tu ai făcut atîtea pentru noi.

– Nu-i nici o problemă. Ascultă, crezi că aş

putea să trec pe la voi peste vreo douăzeci de minute?

– Sigur. S-a întîmplat ceva?

– Am doar o mică problemă pe care o poate rezolva Jenny. A intrat în vacanță, nu-i așa?

– Păi, da, însă...

– La revedere.

Lara închise telefonul întrebîndu-se despre ce era oare vorba.

Coborînd în goană scările după baia de seară, Jenny își făcu apariția îmbrăcată într-o pijama de flanel și un halat matlasat.

– Cine era la telefon?

– Mitch. Vine încoace. Spune că are nevoie de ajutorul tău.

– Cum?

Douăzeci de minute mai tîrziu se auzi camioneta lui hurducîndu-se pe aleea pietruită ce ducea la căsuță.

– E ciudat, observă Jenny. A venit cu mașina. N-a mai făcut așa ceva pînă acum.

Mitch stătea solemn în fața ușii de la intrare.

– Este vorba de o greșeală teribilă, rosti el clătinînd din cap. Moș Crăciun a lăsat două pachete la mine acasă, dar pe ele scrie clar că sînt pentru Jennifer Weston.

Colțurile gurii sale se ridicară în sus.

Ochii lui Jenny se lărgiră. Nu mai credea în Moș Crăciun de cînd îi explicaseră trei colege de clasă cum stă problema. Dar două pachete desti-

nate ei? Nici nu-i trecea prin cap să-l contrazică.

– Unde sînt? țipă ea.

– Hm? Ah, cred că le-am uitat în camionetă, răspunse el nonşalant. Mă întorc imediat.

După cîteva clipe, reveni înmînîndu-i fetiței două cutii mari, împachetate cu hîrtie colorată în verde şi roşu țipător. Capetele răsucite ale fundelor atîrnau pe lateralele lor.

– Pot să le deschid? îl rugă ea.

– Păi, eu aşa speram. Sînt foarte curios. Dar... nu, mai bine aşteaptă.

– Nu, nu! O să le deschid acum.

Jenny îngenunche pe podea şi rupse hîrtia colorată descotorosindu-se rapid şi de panglici. Căută cu mîinile în grămada de hîrtii pînă ce atinse un obiect tare.

– Sînt două castronaşe pentru mîncarea pisoiului! Şi o cutie cu hrană pentru pisici. Şi o carte despre creşterea pisicilor! Mulțumesc, Mitch, îi spuse ea zîmbindu-i.

Următoarea cutie conținea un coş cu o pernă de culoare roşie, umflată, un şoricel făcut din iarba-pisicii şi o minge goală de cauciuc avînd un clopoțel în interiorul ei.

Mitch păru surprins.

– Mai e şi altceva în cutie?

– Nu, răspunse Jenny cu o umbră de tremur în voce.

– La naiba. Probabil că am uitat ceva în camion.

Se făcu nevăzut din nou.

Jenny își ieșise din fire. Țopăia bătînd din palme și chicotind.

– E Zeke, mami! Cred că l-a adus pe Zeke!

Codițele ei săltau de bucurie.

De data asta, Mitch aduse o tavă mare de plastic cafeniu pentru animale, ornată cu trei funde autocolante. În ea se aflau o lopățică de plastic, un sac pentru nisip și o cutie mică, perforată. Mieunatul subțirel desconspiră secretul lui Mitch care puse lucrurile pe covorul din camera de zi a Larei.

– Copilașul meu! făcu Jenny cu glas cîntat deschizînd cutia și luînd cu grijă pisoiul în brațe.

Zăpăcit și speriat, Zeke scoase un mieunat ascuțit. Trupul lui micuț tremura. În cele din urmă, se relaxă treptat în brațele fetiței.

Lara umplu castronașul pisicuței cu hrană și apă, în vreme ce Mitch turnă nisip în tava de plastic. Apoi, se rezemă de masa din bucătărie savurînd fericirea fetiței.

Lara îi oferi o ceașcă de cafea.

– E greu de spus cine s-a distrat mai mult, tu sau Jenny. Mulțumesc pentru toate, Mitch.

– Sper că vei avea aceleași gînduri după cîteva zile de schimbat nisipul, rosti el sorbind cafeaua tare. Apropo, Moș Crăciun ți-a lăsat și ție ceva la mine acasă.

Ochii lui sclipeau cu malițiozitate. Micile riduri din jurul lor se accentuară cînd scoase un pachețel frumos ambalat pe care-l ascunsese sub

pomul de Crăciun al Larei.

– Mitch! exclamă ea cînd i-l oferi. Mă simt jenată. Eu n-am nici un cadou pentru tine.

– Nu-i adevărat. Ghirlanda ta şi ornamentul de la poartă mi-au înseninat ziua. Şi, în afară de asta, nici nu e cine ştie ce înăuntru.

Însă era. O cutie mică, lucrată manual din lemn de cireş, şlefuită, vopsită şi lustruită la perfecţie.

– Mitch, e minunată! spuse ea încet. Tu ai făcut-o, nu-i aşa?

Bărbatul se învioră auzindu-i laudele.

– Am avut pe acasă nişte deşeuri de esenţă tare. M-am gîndit că ai putea-o folosi pentru bijuterii sau alte mărunţişuri.

Erau singuri acum. Jenny îl dusese pe Zeke la etaj, pentru o vizită amănunţită a dormitorului ei. Inspirată de recunoştinţă şi de strălucirea caldă a unei lumînări cu aromă de mirt, Lara se înălţă pe vîrfuri fără să se gîndească şi-l sărută pe Mitch pe obraz.

Asemeni unui chibrit frecat pe o piatră rece, sărutul inocent aprinse flăcări neaşteptate în amîndoi. Mitch îi cuprinse faţa între palmele lui înăsprite de muncă şi îi mîngîie pielea mătăsoasă, inhalînd mireasma proaspătă a părului ei.

– Sînt sigur că am văzut nişte vîsc prin apropiere, şopti el aplecîndu-se s-o sărute pe buze.

Lara se sprijini de el răspunzîndu-i la sărut, un sărut tulburător, care seducea.

– Te înşeli, murmură ea.

– În ce privință?

Chipul lui se afla doar la cîțiva centimetri de al Larei, iar buzele îi tînjeau deja după un alt sărut.

Lara se foi în îmbrățişarea lui. Apropierea trupului cald şi masculin îi răscolea simțurile, aprinzînd dorințe noi şi nesăbuite.

– Nu-i nici o creangă de vîsc pe aici, răspunse ea, zîmbetul de pe față reflectîndu-i-se în voce.

– La naiba. Se vede treaba că m-am înşelat.

Se aplecă pentru a o săruta încă o dată tocmai cînd se auziră paşi pe scară. Mitch se retrase la timp auzind-o pe Jenny care continua turul orientativ al casei în beneficiul lui Zeke. Fragilul pisoiaş era instalat confortabil în brațele ei.

Mai tîrziu, acasă la el, Mitch îşi scoase vesta şi, cu gîndurile aiurea, o aruncă pe spătarul unui scaun din camera de zi. Nu mai putea ignora realitatea după ce petrecuse o seară încîntătoare împreună cu Lara şi Jenny Weston. Acest conac bătrîn, plin de fantome, amintiri şi obiecte vechi din comitatul Chester, era mult prea tăcut chiar şi pentru el. Deschise combina stereo şi aşteptă să se linişească.

Privi, apoi, afară, prin fereastra camerei de zi, spre căsuța plăcut luminată. La o fereastră, strălucea un candelabru electric ieftin, iar la o alta, pîlpîia o lumînare solitară. Revăzînd în gînd frumusețea simplă a căsuței, Mitch se simți cuprins de o emoție puternică. Încîntarea copilăroasă a lui

Jenny, priveliştea îmbietoare a culorilor, aroma pătrunzătoare a bradului cu ace bogate, gustul dulce ca mierea al buzelor moi ale Larei...

La naiba! Ar fi vrut s-o ridice în braţe şi s-o aducă aici făcînd-o regina inimii şi căminului său. Ar fi vrut să-i simtă trupul voluptuos lipit de al lui, s-o guste şi s-o umple şi... Dar n-ar fi fost drept pentru ea, avînd în vedere povara trecutului său. Singurul lucru cu adevărat bun pe care l-ar putea face pentru ea ar fi să-şi ţină mîinile departe şi, pe cît posibil, să se ţină chiar el la distanţă.

Mitch stinse luminile de la parter. Cu picioarele ca plumbul, urcă scara spre dormitorul său.

– Cum merge, mamă? întrebă Lara cumpănind telefonul de la magazin pe un umăr şi continuînd să prindă fire argintii de levănţică în şiruri precise.

– Mă descurc perfect, dragă. Jenny şi bunicul joacă dame sau table, iar Zeke doarme sub ochiul vigilent al lui Jenny. Eu aproape am terminat de tricotat puloverul cel nou pentru ea.

– Eşti minunată, mamă. Nici nu pot să-ţi spun ce recunoscătoare vă sînt că mai staţi cîteva zile, cît timp se află Jenny în vacanţă. Îţi trebuie ceva pentru cină?

– Două pîini integrale, de grîu. Ah, şi cîteva salate şi doi litri de lapte. Vii pe la şase?

– Mă voi strădui. Pa.

Lara făcu o fundă elegantă din rafie legînd lu-

jerii uscați de levănțică şi puse buchetul într-un vas mic de teracotă. Încă un aranjament floral, urmat de o verificare a inventarului, şi va avea, în fine, timp să ia masa de prînz.

Ziua de Crăciun fusese minunată. Atît de multă fericire şi rîsete... Părinții ei se oferiseră să rămînă o săptămînă, cît mai dura vacanța şcolară. Fratele Larei, verii şi familiile lor plecaseră acasă, în partea de nord a statului Pennsylvania. Probabil că Mitch Owens stătea acum la soare, pe o plajă superbă din Florida. Lara se simțea ciudat ori de cîte ori trecea cu maşina pe lîngă casa lui pustie. Parcă lipsea ceva. Mitch? Sfinte Dumnezeule, se simțea însingurată din cauza absenței lui Mitch? Oare chiar îi ducea dorul atît de mult? Îşi deschise punga cu mîncare pentru prînz şi scoase un sandviş.

Coşul cu flori nu trebuia să eşueze. Cumva, trebuia să-şi dezvolte afacerea, să şi-o extindă şi să aibă succes. Repede. În curînd, va trebui să înceapă restituirea împrumutului acordat pentru demararea afacerii. Atunci, vor ieşi o mulțime de bani din magazin. Era oare suficient de deşteaptă ca să cîştige alții în locul lor?

Lara îşi termină prînzul, făcu punga ghem şi o aruncă în coşul de gunoi. Cu mult înainte, îşi spusese că nu-şi poate permite să piardă. Viitorul ei şi al lui Jenny depindea numai de ea.

Capitolul 5

Era ajunul Anului Nou şi, în sfîrşit, Lara avea o întîlnire. Cu două fetiţe de opt ani, îşi aminti ea cu melancolie.

Prietena lui Jenny, Sarah Fisher, îşi convinsese, în fine, părinţii s-o lase să vină în vizită pentru un sfîrşit de săptămînă. Făcuse deja cunoştinţă cu pisoiul care-i dormea, acum, în poală. Lara auzi roţile camionetei lui Mitch scîrţîind pe pietriş şi fugi afară să-l invite în casă.

Se hotărî imediat să-i ceară să li se alăture la cină. El primi invitaţia fără a sta pe gînduri, făcînd-o nespus de fericită.

– Mulţumesc, Lara, chiar dacă aveam în plan să gătesc. Ştii tu, ceva nemaipomenit scos dintr-o conservă, aruncat peste ceva extraordinar scos dintr-o cutie. Dar lasagnele tale par mai îmbie-

toare. În afară de asta, miros splendid. Din nefericire, eu nu; nu după o zi întreagă de muncă.

Părul blond îi căzuse pe frunte, iar maioul, pătat de sudoare, stătea întins pe pieptul lui lat.

– Ce-ar fi să dau o fugă pînă acasă, să fac un duş şi să-mi schimb hainele? Promit să nu zăbovesc.

Lara zîmbi.

– Nu te grăbi. O să micşorez flacăra la cuptor şi voi pregăti salata.

Mitch se întoarse mai iute decît se aşteptase ea, curat şi mirosind a săpun. Un pulover bleumarin, de lucru, purtat peste nişte pantaloni kaki îi scotea în evidenţă părul blond.

– N-am mai pierdut vremea şi cu bărbieritul. Sper să nu sperii copiii mici şi pisicuţele, zise el strîmbîndu-se fioros la cele două fetiţe.

Sarah şi Jenny îşi ridicară ochii de la jocul lor de cărţi doar atît cît să chicotească şi să se strîmbe la fel de urît la el.

După cină, Lara strînse masa, în vreme ce Mitch aprinse un foc zdravăn în şemineul din camera de zi. Zeke torcea în braţele lui Jenny, iar fetiţele îi provocară pe Lara şi pe Mitch la un joc de gin rummy.

– Am cîştigat! declarară ele în cele din urmă, cînd se plictisiră de joc.

– Mitch, tu ştii poveşti cu stafii? îl întrebă Jenny punîndu-şi deoparte pachetul de cărţi.

– Poveşti cu stafii?

Mijindu-şi ochii, Mitch îşi frecă bărbia nerasă cu un aer gînditor.

– Sînt leşinate după poveşti de groază, comentă Lara, dar, cînd lucrurile iau o turnură înfiorătoare, o rup la fugă.

– Păi, hai să vedem, începu Mitch. Cred că-mi amintesc o poveste despre... da, da, mi-amintesc din ce în ce mai bine. Despre hidoasa stafie urlătoare, legată cu lanțuri, care locuieşte... chiar în această casă!

Cele două fetițe țipară înfricoşate.

– Dă-mi voie să te corectez, interveni Lara. Nu în casa asta. Nu-mi trebuie o noapte interminabilă, alături de două fete care țipă neîncetat avînd impresia că văd vampiri în fiecare colț.

– Hm. Ai dreptate, se declară Mitch de acord. Oricum, dacă stau să mă gîndesc mai bine, amintirile mele despre legenda asta sînt destul de neclare. De fapt, cel mai bine mă pricep la poveşti cu iepuraşi, pisicuțe şi cățeluşi.

Jenny gemu.

– Vino, Sarah, hai să mergem sus, să ne jucăm cu păpuşile.

Zeke rămase ghemuit în siguranță, la ea în brațe.

– Desfaceți-vă sacii de dormit şi puneți-vă pijamalele, strigă Lara după ele. Cînd vi se va face somn, veți fi gata pregătite.

– Ei, mami! E Anul Nou. Vrem să stăm pînă tîrziu.

– Sigur, sigur. Totuşi, desfaceţi-vă sacii pentru eventualitatea că vi se face somn.

Mitch mai puse un buştean pe focul ce trosnea, apoi, se prăbuşi pe canapea gemînd.

„Ce minunat ar fi dacă mi-aş strecura degetele pe sub puloverul lui şi i-aş masa muşchii aceia încordaţi pînă s-ar relaxa, reflectă Lara. Iar pe urmă... Vai, Doamne!" Nu-i venea să creadă în ce direcţie i-o luaseră gîndurile.

– Ai vrea nişte vin alb? îl întrebă ea. Am auzit că acţionează ca un fel de alifie internă asupra muşchilor care dor.

El încuviinţă.

Lara se întoarse cu două pahare cu vin şi se aşeză într-un scaun cu braţe, tapiţat, destul de aproape de Mitch.

– Te-ai purtat foarte frumos cu fetiţele, rosti ea după ce luă o înghiţitură de vin. Chiar dacă ai muncit din greu toată ziua. Presupun că te pregătim pentru postura de tată.

Sub bronzul pielii arse de soare şi vînt, Mitch păli. Lara îi observă expresia îndurerată a chipului şi reflectă asupra posibilelor motivaţii.

Bărbatul sorbi îndelung din vin încercînd să-şi recapete calmul.

– Ai făcut treabă bună crescîndu-ţi fetiţa, Lara. Începe să-şi ia avînt.

Lara se foi jenată pe scaun, strîngînd paharul cu vin în mînă.

– Mi-au trebuit aproape trei ani. Jenny de abia

a supravieţuit după accidentul de maşină care... i-a luat viaţa tatălui ei.

Mitch se simţi ca ultimul nemernic.

– Îmi pare rău, Lara. Nu e treaba mea.

Detesta s-o facă să se simtă prost răscolindu-i suferinţa în cea mai sărbătorească noapte a anului. Ea îl privi cu minunaţii ei ochi violeţi a căror privire îi pătrundea în suflet. Ochi care, acum, înotau în lacrimi.

– Nu-i nimic, Mitch. Eu... mă supără să vorbesc despre asta.

Lara îşi coborî ochii asupra paharului şi buclele negre îi încadrară chipul. Ultima noapte din decembrie părea numai potrivită pentru reflecţii asupra trecutului. Acum, în ultimele minute ale vechiului an, plăcuta încăpere strălucea în lumina focului din şemineu şi a beculeţelor colorate ale instalaţiei electrice a bradului. Lara inspiră adînc.

– Walt, soţul meu, se întorcea cu maşina de la cumpărături. Jenny avea centura de siguranţă. El nu şi-o încheiase pe a lui. La cinci străzi de casă, o femeie nerăbdătoare a trecut cu maşina pe roşu. Gestul ei n-a făcut-o să cîştige timp, dar mi-a omorît soţul şi ne-a rănit grav fetiţa.

Tăcu privind ţintă în foc. Mitch se aplecă înainte sprijinindu-şi braţele pe genunchi.

– Lara, zise el cu blîndeţe, nu e nevoie să treci prin toate astea.

– Nu-i nimic, răspunse ea ştergîndu-şi lacrimile de pe obraji. Uneori... simţi nevoia să vor-

beşti. Walt a murit instantaneu. Maşina a luat foc. Un martor ocular curajos şi-a riscat propria viață scoțînd-o pe Jenny din maşină. Dacă n-ar fi făcut-o, azi n-aş mai fi avut-o alături, încheie ea oprindu-se pentru a înțelege pe deplin cutremurătorul adevăr.

Dintr-o dată, avu senzația că este prinsă în scaunul masiv ca într-o capcană. Se ridică începînd să se plimbe prin fața focului, aparent fără a percepe căldura şi lumina iradiate de acesta.

Mitch încercă să nu ia în seamă tristețea din ochii ei. Voia doar s-o ia în brațe. S-o consoleze. Şi să alunge amintirile urîte ale trecutului.

– După accident, Jenny a stat luni de zile în spital. Avea mai multe coaste rupte, iar piciorul drept îi fusese fracturat în trei locuri. S-a vindecat bine, cu excepția piciorului. Chiar după luni întregi de fizioterapie, tot mai are contracții musculare. Din cauza asta şchiopătează.

Lara îşi cuprinse trupul cu brațele, pentru a-şi linişti tremurul. Focul, a cărui strălucire se diminuase, trosnea aruncînd scîntei, parcă cerînd o nouă tranşă de combustibil pentru a-şi astîmpăra foamea. Mitch răscoli jarul cu un vătrai de fier forjat şi puse un alt buştean în şemineu.

În timpul ăsta, Lara rămase cu privirea ațintită asupra spatelui său lat. Cînd bărbatul îşi reluă locul pe canapea, mîna lui îi atinse uşor umărul. Contactul involuntar reaprinse dorința ce mocnea în ea, dorința pe care intenționa s-o ignore.

Afară, vîntul înghețat, venit din nord-vest, scutura cu hotărîre căsuța.

– Ascultă cum bate vîntul, murmură ea îngenunchind lîngă cămin, să-şi încălzească mîinile. Te face să fii bucuros că te afli în casă, în siguranța unui adăpost.

Noaptea şi atmosfera intimă din încăpere păreau create special pentru a înlesni destăinuirile. Poate că acum era ocazia să-l întrebe pe Mitch despre trecutul lui. Avea să-şi asume acest risc. Rămînînd lîngă şemineu, se întoarse spre el.

– Povesteşte-mi despre soția ta, Mitch.

Un muşchi al maxilarului bărbatului se încordă. Era clar că subiectul îl deranja, dar îşi ascunse nervozitatea sub masca unei mohoreli apatice.

– Nu-s prea multe de spus. Am divorțat în urmă cu doi ani.

– N-ați avut copii?

Reacția lui Mitch n-o surprinse. Aflase, pînă acum, că exteriorul rezervat, supravegheat cu atenție, ascundea un interior secret şi total diferit. Luînd un aer indiferent, Mitch îşi schimbă poziția pe canapea.

– Nu, nici unul, răspunse el. Estelle s-a recăsătorit anul trecut. De atunci, spre marea mea uşurare, n-am mai auzit de ea.

Oare ce era cu durerea aceea mocnită, dar sîcîitoare, pe care o ascundea el cu atîta grijă? În ciuda instinctului ce o sfătuia să renunțe, Lara continuă să sondeze terenul:

– O mai iubeşti?

– S-o iubesc? pufni el. Am încercat, însă n-o interesa deloc. Nu, o duc mult mai bine fără ea.

Un oblon de la etaj vibră în bătaia vîntului. Lara se ridică netezindu-şi puloverul pe şolduri.

– Fetele par cam liniştite, spuse ea. Cred că ar fi bine să arunc o privire. Mai toarnă-ţi vin.

Se întoarse înainte ca el să fi apucat să se întindă după sticlă.

– Ce făceau fetele? se interesă el.

Lara surîse.

– Dormeau tun pe podea, în sacii lor de dormit. Zeke s-a ghemuit între ele şi toarce cît poate de tare. E încîntător să fie şunca din sandvişul lor. Apropo, vrei să-ţi ofer ceva?

Întinzîndu-se să-i ia paharul gol, Lara îi observă fără să vrea zîmbetul amuzat şi ştrengăresc. Orice ar mai fi simţit pentru fosta lui soţie, se vedea clar că-i plăcea prezenţa ei.

– Mai vrei vin? îl întrebă.

Apoi, îşi reaminti. Dispăru în bucătărie şi reveni cu o sticlă de două sute de grame de şampanie frapată.

– Am păstrat asta. Vrei s-o împărţim?

– Sună foarte tentant. După o sută de grame de şampanie, n-ar trebui să mă chinuiască o mahmureală prea rea.

– O băutură pentru un bărbat în toată puterea cuvîntului. Crezi că te descurci? îl tachină ea.

Vocea răguşită a lui Mitch îşi coborî registrul.

– Pot să mă descurc cu orice îmi oferi, Lara.

O necăjea doar. Oare? Refuzînd să-l privească în ochi, Lara îi întinse sticla şi-l urmări cum scoate dopul ce ricoşase şi împărţi şampania în cele două pahare înalte, cu picior, ţinute de ea.

Se aşezară pe un covor oval, cusut în casă, aflat între măsuţa de cafea şi şemineu. Lara ridică paharul ciocnindu-l uşor de al lui Mitch.

– Un an mai bun pentru familiile noastre, rosti ea.

Cît timp sorbi din şampanie, ochii lui nu-i părăsiră nici o secundă pe ai ei. Apoi, îi ridică o buclă de pe obraz zăbovind cu mîna pe părul ei.

Lara simţi că i se taie respiraţia.

– Un an nou fericit, şopti el apropiindu-se.

– E numai unsprezece şi jumătate, murmură ea. Crezi că mai poţi sta treaz?

Mitch îi mîngîie obrazul fin ca o petală de trandafir şi un zîmbet îi lumină chipul întunecat.

– Cred că tu mă poţi ţine treaz. Vrei? o întrebă atingîndu-i uşor buzele cu vîrful degetului mare, asprit de muncă.

– Mitch...

Lara simţi fiorul ameţitor provocat de atingerea lui pînă în vîrfurile degetelor de la picioare.

Mitch nu intenţionase s-o atingă. Din ziua cînd o întîlnise, cu trei luni în urmă, la nunta lui Pam, îşi jurase să se ţină la distanţă de încîntătoarea doamnă Weston pentru binele amîndurora. Ea nu merita să suporte necazurile pe care i le-ar fi pu-

tut aduce. Însă, cu fiecare oră, jurămîntul acela devenea tot mai greu de ținut. Acum, se afla în fața lui, pe covorul pe care-l împărțeau. Parfumul şi părul ei, pielea moale şi trandafirie, firea ei plăcută, toate îi deşteptau simțurile.

Îi ridică bărbia şi gustă, ezitînd, aroma vinului dulce rămas pe buzele ei.

– Mmm, este cel mai bun mod de a gusta şampania.

Sprijinindu-şi palmele pe pieptul lui, Lara îi atinse gura cu buzele ei.

Mitch o cuprinse uşor de ceafă şi o trase mai aproape de el. Ochii Larei rătăceau de la gura lui flămîndă la ochii întunecați şi sfredelitori.

Bărbatul o trase cu dibăcie la el în brațe şi o sărută apăsat. Un sărut profund şi lent, ce trezi eul feminin al Larei făcînd-o să simtă că fusese sărutată de un bărbat adevărat. Probabil că rațiunea ei se strecurase pe uşă afară, întrucît nu se putea concentra decît asupra lui Mitch şi a ceea ce îi făcea gura lui.

El o mai sărută uşor pe obraz şi, pe urmă, îi întîlni privirea amețită.

– Încă? o întrebă.

Lara încuviință fără vlagă.

– Încă.

Mitch îşi înteți strînsoarea în jurul trupului ei şi o sărută iar. Oare ce s-ar întîmpla dacă i-ar permite...? Vai, Doamne!

Lara i se smulse din îmbrățişare şi rămase pri-

vindu-l. Mitch stătea pe podea cu picioarele depărtate, sprijinindu-se de canapea. Era, din cap pînă în picioare, o apariție seducătoare, profund masculină, radiind forță şi virilitate. Iar cînd îi întîlni privirea, expresia tandră a chipului său o făcu să ardă de dorința de a se întoarce în brațele lui şi de a continua de acolo de unde rămăseseră.

Lara inspiră adînc, sperînd să se liniştească, tocmai în clipa cînd micul ei ceas de porțelan de pe polița căminului bătu miezul nopții.

Îl trimise acasă pe Mitch cît timp nu-şi pierduseră de tot mințile.

Cinci zile mai tîrziu, un viscol cumplit traversă comitatul lăsînd în urma lui peste treizeci de centimetri de omăt. În ziua aceea, şcolile se închiseră spre bucuria lui Jenny care începu să facă un om de zăpadă. Zeke nu-i împărtăşise entuziasmul. Materia aceea albă şi udă, mai înaltă decît el, îl intimida.

Lara inventaria conținutul pivniței în căutarea unei lopeți de zăpadă.

– Fir-ar să fie! bombăni ea căutînd prin cotloanele pline de pînze de păianjen.

Auzind camioneta, o luă la fugă ocolind casa prin nămeți tocmai cînd maşina albastră curăța, cu un plug, aleea casei ei. Mitch. Nu-l mai văzuse din noaptea Anului Nou. Cînd termină aleea, bărbatul luă o lopată din camion şi începu să curețe drumul rămas pînă la căsuță.

Încotoşmănată cu mai multe rînduri de haine, Lara îi ieşi în întîmpinare.

– Mulțumesc, Mitch, dar pot curăța şi singură zăpada.

Sub privirea lui, un tremur o străbătu prin tot corpul şi îşi dădu seama că nu frigul era vinovat.

– E trecut în contract, Lara. Citeşte paragraful scris cu litere mici. Proprietarul este obligat să-l deszăpezească pe chiriaş.

Lara începu să rîdă.

– N-am semnat nici un contract şi o ştim amîndoi prea bine! În afară de asta, nu vreau să te împovărez şi cu problemele mele.

– Tu nu eşti o povară, Lara.

Vocea lui se îndrepta spre ea plutind pe norişori de aburi înghețați. Pe neaşteptate, un bulgăre de zăpadă îl lovi în spate.

– Cît despre puştoaica ta...

Mitch se răsuci s-o înfrunte pe fetița ce chicotea. Lansă în direcția ei un bulgăre moale ce căzu cu mult înainte de a-şi atinge ținta.

– Nu-i cinstit, Jenny, urlă el.

Ridică, apoi, bulgări uriaşi ajutînd-o să facă omul de zăpadă şi îi împumută o veche şapcă tricotată şi mănuşile din carnionetă, ca să-şi îmbrace creatura de zăpadă. Pe urmă, curăță verandele din fața şi din spatele căsuței.

– Voi doi sînteți amatori de nişte cacao şi bezele? strigă Lara din uşa bucătăriei.

Aşezat la masa din bucătărie, Mitch o urmări

aranjînd un platou cu brioşe proaspăt scoase din cuptor. Lara purta un pulover peste o salopetă mulată pe corp ce aproape îl făcu să uite care fusese obiectul iniţial al foamei sale. De cîte ori se întindea spre tejgheaua de lucru aflată în spate, pentru a lua cîte ceva, unt, marmeladă sau bezelele pufoase, el îşi oprea privirea asupra formelor trupului ei şi simţea că i se usucă gura.

– Astea au picat la ţanc, Lara. Mulţumesc.

Jenny se apropie de masă şchiopătînd mai tare ca de obicei. Observînd-o, Mitch se încruntă, după care îi trase un scaun.

– Ştii, spuse el frecîndu-şi bărbia, am în grajd o sanie ce n-a mai fost folosită de ani întregi.

Ochii fetiţei se luminară.

Mitch îşi ţinu ochii aţintiţi în ceaşcă.

– Cred că aş reuşi pînă la urmă să leg hamurile. Fireşte, mi-ar fi tare urît de unul singur în sanie. Aşa încît am să renunţ la toată...

– Te ajutăm noi să legi hamurile, nu-i aşa, mami?

Lara surîse.

– Pare o idee minunată! N-am mai mers niciodată cu sania.

Se înghesuiră toţi trei sub pături vechi, groase, ce miroseau a fîn şi a cai. Cînd şi cînd, umărul Larei atingea braţul musculos al bărbatului. Neaua sclipea sub cerul cu limpezimi de cristal în vreme ce sania traversa dealurile fermei. Toţi erau foarte bine dispuşi. Jenny spunea bancuri seci, Mitch

hohotea la poantele absurde, iar Lara rîdea pe înfundate văzînd ce bine se amuzau.

„Parcă am fi o familie, reflectă ea. O familie fericită care se distrează de minune în timpul unei plimbări." Pe dată, îşi alungă ideile prosteşti din minte.

Spre sfîrşitul săptămînii, Lara se întoarcea de la lucru cînd observă familiara camionetă albastră pe aleea casei lui Mitch. În mod cu totul neobişnuit, venise mai devreme acasă. Cum programul lor rareori coincidea, aceasta părea o ocazie foarte bună de a-i vorbi despre ziua comitatului Chester.

Cînd ciocănitul ei în uşă nu primi nici un răspuns, Lara îşi închipui că el avea treabă primprejurul casei. Se întoarse să plece, însă tocmai în acel moment, uşa se deschise.

Se părea că Mitch tocmai ieşise de sub duş. Era gol cu excepţia unor blugi pe care nu apucase să-i încheie de tot. În mod clar, şi-i trăsese pe el în ultimul moment, din decenţă. Cu un prosop albastru, gros, îşi ştergea picăturile de apă ce-i picurau din păr pe pieptul lat.

Lara rămase fără grai, cu ochii aţintiţi asupra torsului viguros al bărbatului.

– Pofteşte, Lara, rosti el retrăgîndu-se şi făcîndu-i semn să intre în casă.

– Îmi pare rău că te-am deranjat.

Tocurile ei ţăcăniră pe podeaua de lemn a ho-

lului de la intrare. Mitch îşi drapă prosopul în jurul umerilor largi. Lara simţi imboldul să i-l ia şi să-i usuce părul cîrlionţat de pe piept.

– S-a întîmplat ceva, Lara?

– Ăă... nu chiar. N-o să răceşti fără cămaşă?

El se întinse după un tricou în tonuri închise, ce stătea împăturit pe spătatului unui scaun, trăgîndu-şi-l fără prea mare ceremonie peste cap. Lara răsuflă uşurată.

– Mitch, duminica trecută mi-a telefonat Pam, ca să-mi vorbească despre includerea casei tale în turul obiectivelor turistice vechi ale comitatului Chester.

– Am uitat complet. Mi-a telefonat şi mie.

– A propus să decorăm casa şi s-o deschidem spre vizitare.

Mitch ridică mîna.

– Lara, nu am cîtuşi de puţin timp să mă ocup de treaba asta. Luaţi voi două hotărîrile necesare. Eu mă voi conforma dorinţelor voastre. Trimite-mi o notă de plată pentru tot ce ai nevoie.

– O factură? După tot ce ai făcut pentru noi? Fii serios! În afară de asta, cred că va fi distractiv să decorez un conac atît de vechi şi de frumos. Te deranjează dacă fac un tur rapid al parterului ca să-mi întipăresc nişte detalii în minte?

– Dă-i drumul. Oricum, trebuie să iau corespondenţa.

– N-o să stau mult. Mă aşteaptă Jenny la familia Shiffer.

Cînd reveni în holul principal, expresia relaxată a lui Mitch dispăruse. Stătea fixînd, încruntat, foaia de un roz pal din mînă. Expresia ochilor lui întunecați căpătase duritatea granitului. Uluită de transformare, Lara își puse mîna cu blîndețe pe brațul lui.

– Vești proaste? îl întrebă ea.

Bărbatul înălță capul tresărind, de parcă uitase de prezența ei în casă. Apoi își trase mîna de sub atingerea ei.

– Nu. Doar o scrisoare de la fosta mea soție.

Atitudinea lui devenise extrem de distantă.

Lara avu sentimentul că nu voia să știe ce cuprindea scrisoarea aceea. Își încheie grăbită haina lungă, de lînă.

– S-a făcut tîrziu. Probabil că Jenny se întreabă ce e cu mine. La revedere, Mitch.

Afară, se strecură la volanul mașinii ei bombănindu-și paltonul prea greu și incomod. Însă, în vreme ce străbătea aleea locuinței familiei Shiffer, își dădu seama că nervozitatea ei nu avea nimic de-a face cu paltonul sau cu mașina, ci cu Mitch Owens și scrisoarea aceea roz pal.

Încă își mai iubea fosta soție. Ce altceva putea explica subita lui schimbare de comportament?

Suspină oprind mașina pe alee și o claxonă pe Jenny. De ce îi păsa pe cine iubea Mitch Owens?

Tot ce știa era că-i păsa.

Capitolul 6

După două zile de ninsoare uşoară şi temperaturi de minus cincisprezece grade noaptea, Lara se trezi într-o dimineață de sîmbătă a lunii februarie găsindu-şi ferestrele de la etaj decorate cu flori de gheață ce sclipeau în soărele dimineții.

– Priveşte, iubito! îi strigă ea fetiței somnoroase cînd se sculară şi se îmbrăcară.

Jenny trasă cu degetul ornamentele de gheață create de natură. După o excursie la magazinul universal, fetița alergă în casă cu punga ei de comori în timp ce Lara scotea ultimul pachet din maşină. Tocmai trîntea capacul portbagajului cînd auzi nechezatul unui cal.

Se întoarse şi-l văzu pe Mitch care o privea de pe spinarea armăsarului său negru.

– M-ai speriat! strigă ea trimițînd un norişor de

abur înghețat spre cal și călăreț.

Doamne, ce superb arăta Mitch în șa! Bărbatul purta o șapcă de jocheu, cu cozorocul tras mult deasupra ochilor. Umerii lui lați erau puși în evidență de o jachetă de tweed purtată peste un pulover de culoare închisă, cu guler rulat. Pantalonii strîmți de călărie îi reliefau mușchii puternici ai picioarelor și conturul vag al bărbăției. Cizmele de călărie, înalte pînă la genunchi, se sprijineau în scările metalice ale șeii.

Zîmbind amuzat, Mitch o anunță:

– Am venit ca răspuns la o extraordinar de plăcută felicitare de Sfîntul Valentin lăsată în cutia mea poștală.

Cu mîna dreaptă ținea frîiele de piele în vreme ce, în mîna stîngă, avea un pachet.

Pantalonii aceia strîmți nu mai lăsau nimic în seama imaginației, gîndi Lara. Și despre ce vorbea? Credea, oare, în mod cu totul eronat că-i trimisese ea vreo carte poștală siropoasă de ziua îndrăgostiților? Ei bine, n-o făcuse.

Cu o mișcare fluidă, Mitch sări de pe cal continuînd să țină hățurile.

– Jenny a făcut un desen drăguț, în care sîntem toți trei și animalele de la fermă, urîndu-ne unii altora petrecere frumoasă de ziua Sfîntului Valentin. Ne-a făcut tuturor chipuri zîmbitoare, chiar și lui Zeke. A fost cea mai frumoasă carte poștală de Sfîntul Valentin primită vreodată de mine. Cel mai neînsemnat lucru pe care-l puteam

face era să-i întorc amabilitatea.

Ținînd în continuare hățurile, ridică pachetul frumos ambalat.

– Jenny! strigă Lara deschizînd uşa de la intrare. Ia un morcov, pune-ți paltonul şi vino în viteză afară. După o pauză, continuă: Nu mai comenta! Fă ce ți-am spus.

Jenny ieşi pe uşă cu o expresie nedumerită pe față şi mormăind:

– Paltonul şi un morcov?

Brusc, înălță capul uimită văzînd armăsarul impunător.

– Ransom! strigă ea încîntată. N-a mai venit să mă vadă pînă acum. Pot să-i dau morcovul, Mitch?

– De-abia aşteaptă. Îți mulțumesc pentru cea mai frumoasă felicitare primită de mine vreodată, rosti el întinzîndu-i pachetul.

Ochii mari şi rotunzi ai fetiței prinseră a străluci cînd rupse hîrtia roşie a ambalajului, dînd la iveală o cutie în formă de inimă ce conținea bomboane asortate de ciocolată.

– Mulțumesc, Mitch! zise Jenny pasîndu-i cutia mamei sale. Pot să-l mîngîi pe Ransom pe nas?

Se vedea limpede că fusese captivată de magnificul armăsar. Mitch se pricepea s-o încînte pe Jenny, remarcă Lara în gînd după ce el plecase în galop uşor. Se simțea stingherită. Oare de ce? se miră ea. Pentru că Jenny avea nevoie de un tată şi nu exista nici o perspectivă în acest

sens? Sau pentru că ea avea nevoie de un bărbat, deşi nu intenţiona absolut deloc să facă rost de unul?

Lara aruncă o ultimă privire peste umăr în oglinda din dormitorul ei. O fustă plisată de culoare închisă, un sacou de lînă ajustat pe corp, puloverul pufos cu guler rulat şi pantofi simpli, de piele. Cu planşeta cu clamă şi cu pixul în mînă, arăta exact ca o femeie sobră avînd o misiune precisă. Ceea ce şi era, de fapt.

Pe lista sarcinilor de îndeplinit se afla angajamentul, nematerializat încă, de a se ocupa de decorarea cu flori a casei lui Mitch cu ocazia sărbătoririi zilei comitatului Chester. Un proiect ingenios, bine executat, ar putea atrage după sine o altă direcţie de dezvoltare a afacerilor ei.

Lara aruncă o ruletă în geantă şi se îndreptă spre conac. Lumina zorilor cedase locul unui soare strălucitor ce o îndemna să-şi închipuie că primăvara nu mai era departe. Grăbi pasul peste pajiştea îngheţată, spre a se încălzi.

Mitch o aştepta la intrare. Puloverul cu mîneci lungi şi blugii uzaţi păreau că de abia îi cuprind trupul bine făcut. Părul blond şi des, i se revărsa împrejurul feţei nebărbierite.

Lara se strecură în viteză pe lîngă silueta aflată în uşă, siluetă ce radia o puternică sexualitate, simţind că stăpînirea de sine i se clatină puţin. Poate chiar ceva mai mult.

Mitch sorbi dintr-o cană de cafea aburindă.

– Ibricul e pe foc, Lara. Vrei şi tu o ceaşcă?

– Bună idee. Afară este mai frig decît mi-am închipuit.

Îşi aşeză planşeta şi geanta pe un scaun din bucătărie, în timp ce el îi turnă cafeaua.

Lui Mitch îi plăcu strălucirea obrazului ei îmbujorat. Parcă era o piersică. Oare numai frigul era responsabil de acele culori încîntătoare? Îşi dori să fi fost direct răspunzător de prezența lor, deşi bănuia că această dorință era, probabil, o manifestare a egoismului său. Urmărind-o cum se întinde după ceaşcă şi văzîndu-i curbele trupului în mişcare, simți cunoscuta încordare din pîntece. Inima începu să-i bată mai iute. Ar fi vrut să se aplece şi să-i aranjeze buclele la loc cu sărutări.

– Sper că nu te rețin de la treabă, zise ea turnîndu-şi lapte în cafea.

– Nu. Aveam nevoie de o pauză după atîtea calcule estimative. Parcă nu mai eram în stare să adun nici doi şi cu doi.

Lara îşi trînti ceaşca pe tejghea.

– Presupun că e cazul să mă apuc de lucru. N-are rost să-ți stric toată după-amiaza, rosti ea căutîndu-şi ruleta în geantă.

Holul de la intrare, sufrageria, camera de zi. Lara măsură fiecare încăpere şi desenă schițe simple după care să se poată ghida în alcătuirea viitoarelor planuri.

Mitch nu intenționase s-o fixeze cu privirea.

Însă asta fusese mai înainte ca ea să-şi scoată blazerul. Urmărind-o din pragul bucătăriei, bărbatul gemu în gînd. Şi lui îi era cald, deşi nu din aceleaşi motive. Puloverul ei pufos accentua forme ce-l făceau să se topească. Cum dracu' să-i stea mintea la categorii de cherestea şi înclinări de acoperişuri cînd Lara Weston se întindea şi se apleca deasupra mobilelor lui? Se apropie şi, rămînînd în spatele ei, îşi propti braţul drept de o grindă de sprijin. Pe urmă, se apropie şi mai mult. Căldura trupului său masiv, aflat atît de aproape, o făcu pe Lara să tremure. Mîna lui stîngă se suprapuse peste a ei acoperindu-i degetele subţiri cu propriile degete asprite de muncă.

Ea nu se mişcă.

Degetele lui îi mîngîiară dosul palmei cu mişcări nespus de uşoare. Îşi înclină capul pentru a inhala parfumul părului ei şi pentru a gusta ceafa ca de fildeş, expusă privirii sale. Lara îi simţi buzele explorîndu-i-o şi colindînd, apoi, pe gît. Ca răspuns la atingerile bărbatului, fiecare părticică a trupului ei prinse, brusc, viaţă. Mitch îi găsi lobul urechii şi începu să-i necăjească pielea delicată şi trandafirie cu dinţii şi cu limba.

Larei îi scăpă un oftat stins.

– Oh... ! gemu ea tare, rezemîndu-se în leagănul îmbietor al pieptului şi braţelor lui.

Bărbatul îi şopti numele accdentuîndu-şi strînsoarea mîinilor şi apăsîndu-şi creasta dură a bărbăţiei în curbele primitoare ale coapselor ei. Lara i

se răsuci în brațe nefiind prea sigură ce anume voia să spună.

Mitch nu era amator de discursuri. Gura lui i-o captură pe a Larei înainte ca ea să poată articula vreun cuvînt. Își anină brațele zvelte de gîtul bărbatului gemînd de plăcere. După aceea, îl sărută la rîndul ei. Mitch o dorea, trup și suflet. Dar, exact atunci, își reaminti. Nu putea fi vorba de dragoste între ei. Nu de genul „pînă la adînci bătrîneți" pe care îl merita Lara.

Într-o clipă de uitare, își permisese să se lase antrenat de pasiune. Nu era drept s-o amăgească în felul acesta. Își simți pieptul încordîndu-se sub presiunea emoțiilor. Trebuia să renunțe la ea. Lara merita să aibă o existență împlinită pe care el nu va fi niciodată capabil să i-o ofere. Se retrase eliberînd-o din brațele lui. Frustrat și supărat pe nedreptatea vieții, se întoarse cu spatele, ca ea să nu-i vadă expresia chinuită a feței.

– Iartă-mă, Lara, mormăi el printre dinții încleștați. M-am lăsat dus de val. Nu se va mai întîmpla iar.

Ea îl privi fără să înțeleagă, îndurerată și frustrată deopotrivă.

– De ce, Mitch?

El refuză să se întoarcă spre ea și chiar să-i răspundă. Atitudinea lui neînduplecată respingea orice împotrivire și Lara părăsi casa cu ochii în lacrimi.

Capitolul 7

Lara îşi privi ţintă imaginea reflectată de oglinda din dormitor. Obrajii încă îi mai erau marcaţi de pete roşiatice şi fierbinţi, iar respiraţia tot nu-i revenise la normal. Ăsta era efectul avut de Mitch Owens asupra ei. Atingerea, privirea lui, chiar simplul fapt de a se găsi în aceeaşi cameră cu el o cutremuraseră pînă în străfundurile fiinţei.

Cum de fusese în stare să i se arunce în braţe, cînd era atît de clar că el îşi mai iubea fosta soţie?

– Proasto! Proasto! îşi ocărî ea imaginea din oglindă.

Ecoul glasului ei răsună în tăcerea deplină din căsuţa ce devenise teribil de singuratică în absenţa lui Jenny. Lara de abia aştepta întoarcerea

fetiței de la bunica ei. Își șterse lacrimile de pe față. Mai erau douăzeci și patru de ore lungi pînă duminică seara.

„Bărbații!" suspină ea. Cîtă putere aveau asupra vieții unei femei. Lara clătină din cap dezgustată. Oricum, inima lui Mitch nu era liberă pentru ea. Cu atît mai bine. N-avea decît să se usuce pe picioare din cauza fostei lui soții dacă asta dorea. Între timp, ea avea o afacere de condus.

Ziua de 15 aprilie, încercuită cu roșu în calendarul Larei, o privea amenințător, ca ochiul unui taur furios. În ziua aceea trebuia plătită prima rată a împrumutului, iar profitul înregistrat era atît de subțire, încît de-abia se vedea.

Se dezbrăcă de taiorul de lînă, ajustat pe corp, înlocuindu-l cu cel mai jalnic și mai uzat trening pe care-l avea.

– N-am nevoie de tine, șopti ea în direcția ferestrei luminate a conacului unde, fără îndoială, Mitch lucra la planurile lui. N-am cîtuși de puțin nevoie de tine.

Nu reuși să se convingă.

În lipsa lui Jenny, Zeke se simțea abandonat. Țîșni printre picioarele Larei și făcu praf un buchet format din inflorescențe uscate de hortensii. Alergînd printre plantele puse în ghivece, împrăștie pămînt peste tot, azvîrlindu-și șoricelul de iarba-pisicii în și afară din cutii, pungi, dulapul de la parter și un teanc de ziare împrăștiate. Cînd, din

adăpostul unui papuc, o privi pe Lara cu ochi sticloşi, aceasta îşi aruncă braţele spre cer disperată.

– Ai cîştigat, Zeke.

Ridică pisoiul în braţe şi-l strînse uşor la piept. Imediat, acesta începu să toarcă. Lara îi mîngîie năsucul catifelat şi blana lucioasă. Zeke se aţinu pe lîngă ea toată ziua.

În timpul serii, telefonul sună de două ori. Prima oară, fu Jenny.

– Kirstie, vecina bunicii, a venit în după-amiaza asta, să se joace cu mine, mami. Am copt prăjituri cu ciocolată şi...

Fetiţa continuă să sporovăiască.

– Mă bucur că ai avut o musafiră simpatică, iubito.

– Zeke e bine?

– Vrei să spui Zeke-Distrugătorul? E bine. A făcut praf deja numărul obişnuit de lucruri pentru o seară. Totuşi, îţi simte lipsa.

– Copilaşul meu! Hopa, începe spectacolul meu preferat la televizor. Ne vedem mîine.

– Pa, iubito.

Cumva, după ce închise telefonul, se simţi mai însingurată ca niciodată.

O oră mai tîrziu, o sună Maude Shiffer.

– Lara, izbucni ea, săptămîna viitoare e Expoziţia florală din Philadelphia! Ţi-ar putea oferi nişte idei bune pentru magazin. Vrei să mergi cu mine?

– E cea mai bună ofertă ce mi s-a făcut pe

ziua de azi, rosti ea cu un zîmbet strîmb. Desigur.

Închise telefonul, recunoscătoare că avea un program cu care să-şi ocupe timpul.

Maude şi Lara erau impresionate de Expoziția florală din Philadelphia, cea mai mare expoziție de sală din întreaga lume, după cum le reaminteau fără încetare difuzoarele. Lara îşi luă însemnări asupra uluitoarei varietăți de flori şi plante colorate şi parfumate, etalate sub forma unor minunate aranjamente. La trei şi jumătate, cele două femei se prăbuşiră literalmente pe scaunele autobuzului cu care aveau să parcurgă lungul drum de întoarcere spre casă.

Cam pe la aceeaşi oră, Mitch se întorcea mai devreme de la lucru, ceva rar pentru el. Îşi ridică ochii spre cerul înnorat, dar neameninţător. Era greu de crezut că buletinele meteorologice prevesteau viscolul secolului pentru a doua zi. Era o ocazie bună de a-l mai antrena pe Ransom înainte de a fi cu toţii îngropaţi în zăpadă, chibzui el.

Intrînd în hambar, auzi un sunet înfundat venind dinspre o boxă nefolosită. Înaintă fără zgomot pentru a vedea despre ce era vorba. Se părea că plîngea cineva. Încruntîndu-se nedumerit, porni cu mers apăsat spre boxa dezafectată.

– Jenny! rosti el cu glasul sugrumat observînd-o pe fetiţa ce suspina ghemuită într-un colţ. Ce s-a întîmplat?

– Nimic, răspunse aceasta pe un ton plîngăreţ

frecîndu-şi ochii înroşiţi cu degetele murdare.

Mitch nu era obişnuit cu manifestările emoţiilor unei fetiţe. Dar chiar şi aşa, situaţia trebuia rezolvată într-un fel.

– Sîntem prieteni, nu-i aşa? zise el pe un ton egal şi calm, cu vocea lui joasă.

Printre suspine întretăiate, Jenny îi răspunse:

– Mda. Aşa presupun.

– Prietenii adevăraţi îşi împărtăşesc problemele, nu?

Buza de jos a fetiţei începu să tremure, însă rămase tăcută.

– Maude e aici cu tine?

Copila scutură din cap.

– S-a dus cu mami la expoziţia de flori de astăzi. Ned şi cu mine am venit să facem curăţenie pe aici, replică Jenny suspinînd amarnic.

Mitch îngenunche pe culoarul dintre boxe, lîngă locul în care se refugiase fetiţa. Luă un pai între degete îndoindu-l pînă ce-l rupse în bucăţele.

– Ştiu cum e cînd te supără ceva foarte tare. Poate că voi fi în stare să te ajut dacă-mi spui despre ce e vorba.

– Nimeni nu mă poate ajuta.

– N-ai de unde să ştii pînă nu încerci.

Jenny înălţă capul şi îl privi cu ochii ei cenuşii, enormi, plini de lacrimi.

– Urăsc şcoala, spuse ea fonfăit, apoi începu să se vaite.

Mitch rămase pe loc.

– Ai vreun motiv anume? o întrebă el.

– O mulțime! Îmi plăcea vechea mea școală, dar n-o pot suferi pe asta nouă!

Odată ce se porni să vorbească, problemele ei ieşiră la iveală una după alta.

– Copiii nu mă plac. Îşi bat joc de piciorul meu. Am note proaste şi... aş vrea să am şi eu un tată ca toată lumea!

– Oho! Asta e o listă întreagă. Bine, hai să începem de la unu. De ce nu te plac copiii?

– Spun că păşesc ciudat şi că sînt altfel decît ei. Îşi bat joc de şchiopătatul meu.

Vocea ei scăzu devenind abia auzită.

– Înțeleg. Problema numărul doi... ce note aveai la cealaltă şcoală?

– Bune. Eram printre cei mai buni şi luam note maxime la majoritatea lucrărilor.

– Iar acum?

Fetița lăsă capul în jos.

– Învățătoarea s-a supărat pe mine. Zice că aş putea avea note mult mai bune dacă mi-aş da silința. Dar nu-mi mai pasă, Mitch!

– S-a notat. Problema numărul trei: nu toată lumea are un tată încă în viață. De exemplu, eu n-am.

– N-ai?

– Nu. A murit şi s-a dus în cer, exact ca tatăl tău. Amîndoi au fost tați buni şi încă ne iubesc, Jenny. Doar că nu mai pot trăi alături de noi.

– Ştiu, rosti ea ridicînd ochii. Dar asta mă face

şi mai deosebită, fiindcă alţi taţi vin la şcoală, ne povestesc şi merg cu noi în excursii speciale. Iar eu nu am un tată care să facă aşa ceva.

– Înţeleg. Ei, avînd în vedere că sînt prietenul tău, diseară voi prelucra problemele tale pe calculator - care e o maşină foarte inteligentă, fiindcă veni vorba - să vedem ce soluţii îmi oferă. Între timp ce-ar fi să-ţi ştergem ochii?

Îi oferi batista lui roşie, supradimensionată, continuînd:

– Pe urmă, poţi să mă ajuţi dîndu-le lui Ransom şi lui Hannah cîte o bucăţică de zahăr. S-or fi întrebînd unde am dispărut. Vrei să faci asta pentru mine?

Fetiţa încuviinţă încet.

– Promit să mă gîndesc bine cum să-ţi rezolvi problemele, Jenny. Te simţi mai bine acum?

– Puţin.

Luă o bucăţică de zahăr din mîna întinsă a lui Mitch şi traversă grajdul în fugă. Chiar înainte de a ajunge la boxa lui Hannah se opri şi se uită înapoi.

– Mulţumesc, Mitch, rosti ea încet. Nu-ţi face griji. Eşti cu adevărat prietenul meu.

Diferite nuanţe de roz şi purpuriu, tonuri strălucitoare de albastru, de galben ca lămîia sau de roşu intens... În mintea Larei se învălmăşeau amintiri ale aranjamentelor florale luxuriante. Primăvara nu mai putea întîrzia prea mult. Atunci, de ce

anunța meteorologul de serviciu de la televiziune lucrurile astea înspăimîntătoare?

„La noapte este așteptat cel mai mare viscol din acest secol! Ar trebui să înceapă în jurul miezului nopții... Va cuprinde toată coasta estică... vînturi avînd intensitatea unui uragan!"

Fixînd cu privirea ecranul televizorului, Jenny se ghemui înfricoșată.

– Nu te îngrijora, iubito, spuse Lara strîngînd-o în brațe. Reporterilor de la televiziune le place să înspăimînte oamenii. Iar buletinele meteorologice se modifică adesea. Probabil nu vor fi decît cîteva rafale de vînt cu zăpadă. Vino și mănîncă macaroanele cu brînză.

Lara se înșela.

Cînd se trezi a doua zi dimineață, pămîntul era deja acoperit cu zece centimetri de zăpadă răscolită de vînt, iar epicentrul viscolului se afla la peste o mie de kilometri sud, deasupra Carolinei de Nord.

– Se pare că va fi o zi tare lungă și grea, îi spuse Lara lui Zeke la micul dejun scărpinîndu-l sub bărbie.

Pisoiul căscă pregătindu-se pentru o nouă repriză de somn.

Pînă la prînz, căzuseră douăzeci și cinci de centimetri de omăt troienit și situația părea să se înrăutățească. Zăpada și lapovița izbeau geamu-

rile cu putere şi rafale sălbatice de vînt zgîlțîiau căsuța. Plugurile îşi abandonară eforturile de deszăpezire. Lara se simțea prinsă în cursă. Împreună cu Jenny, trecea de la o fereastră la alta privind asaltul alb şi copleşitor al naturii. Pisoiul nu se arătă interesat de răbufnirile zgomotoase de afară. Ghemuindu-se într-o cutie veche, de pantofi, se întoarse la starea de semihibernare.

Jenny îşi sprijini coatele pe pervazul ferestrei din camera de zi privind gînditoare afară.

– Din coşul casei lui Mitch iese fum. Mă întreb dacă nu i-o fi urît acolo, de unul singur.

În sinea ei, Lara se întreba acelaşi lucru.

Cînd sună telefonul, Jenny sări să răspundă, pentru a-şi alunga plictiseala.

– Bună, Mitch. Ne gîndeam că s-ar putea să te simți singur.

Lara tresări. Copiii spuneau cele mai neaşteptate lucruri. Nu se făcea să-l lase pe Mitch Owens să creadă că îşi făcea griji în privința lui.

– Îhîm. Bine.

Jenny îi întinse receptorul mamei ei.

– Vrea să vorbească cu tine, spuse ea înainte de a se întoarce la desenele animate.

– Lara, am făcut mîncare şi am nevoie de ajutorul tău.

Vocea catifelată, de bariton, a lui Mitch, o încălzi pe Lara mai repede decît ar fi făcut-o orice supă. Cu toate acestea, se stăpîni manifestînd doar un interes politicos.

– Ce-ai făcut?

– Vremea aceasta mi-a făcut poftă de chili şi m-am lăsat dus de val. Ştii cum e reţeta pentru chili, puţin dintr-una, încă puţin din alta... În fine, m-am trezit cu o cratiţă enormă de mîncare. Am nevoie de cineva care să mă ajute s-o lichidez. Maude şi-a pus deja nişte friptură în cuptor, aşa încît ea şi cu Ned nu sînt disponibili.

Lara nu uitase arsura pîrjolitoare a ultimului sărut al lui Mitch şi nici cum o respinsese. Nu dorea să ştie mai multe despre evidenta lui pasiune pentru fosta soţie. Relaţia dintre ei doi trebuia să fie platonică. Nimic mai mult. Era prea periculos să se apropie de el. Numai Dumnezeu ştia de ce-ar fi în stare dacă s-ar afla iar singură cu el!

Dar împreună cu Jenny... ei bine, perspectiva părea inofensivă. La urma urmei, ar fi însemnat să-i facă tipului o favoare. Iar Mitch făcuse atîtea pentru ele. Vîrtejurile de zăpadă se urmăreau unele pe altele traversînd nămeţii uriaşi. Cînd Lara şi Jenny porniră spre conac înaintînd cu greu, copacii dimprejur erau îndoiţi de vînt suficient de mult ca să se rupă în două. Casa cea mare părea un refugiu ademenitor. Un tărîm al luminii şi căldurii. Casa lui Mitch.

Bărbatul o invită pe Lara să-i inspecteze cratiţa cu chili. Aceasta luă capacul de pe cratiţă şi trase pe nări aburul înmiresmat, zîmbind plăcut surprinsă.

Hm. Miroase...

– Da? Nu mă mai ține pe jar.

– Grozav! Miroase a usturoi, tomate şi... porumb prăjit?

Mitch se întinse după o mănuşă de protecție şi scoase o chiflă din cuptor.

– Turtă de mălai? Mitch, eşti plin de surprize.

– Asta e o apreciere cu mult mai amabilă decît cele ce-mi sînt adresate de obicei.

Cuvintele lui o nedumeriră pe Jenny.

– Ce vrea să spună, mami?

– Este doar un fel de a zice, iubito. Nu-i da atenție. Ce-ar fi să mă ajuți să aştern şervețelele astea şi să pun tacîmurile pînă scoate Mitch mîncarea în farfurii? Ah, şi mai trebuie nişte farfuricare pentru turtele de mălai.

Se aşezară toți trei în jurul mesei din sufragerie, o masă veche ce mai păstra încă vopseaua originală, savurînd mîncarea caldă şi atmosfera plăcută a momentului.

– Turta de mălai îmi place cel mai mult, Mitch, comentă Jenny ungînd încă o felie cu unt.

– Spune-mi că amestecul e cumpărat din oraş sau țip, îl imploră Lara.

– Pe naiba, nu. M-am trezit în zori şi am măcinat manual porumbul.

Lara afişă un zîmbet răutăcios.

– Curios. Am văzut o cutie albastră în coşul de gunoi.

– Bine, bine, Sherlock. Iar mi-ai zădărnicit pla-

nurile. Data viitoare va trebui să-mi acopăr urmele mai bine.

Obişnuita expresie sumbră a feţei lui se mai luminase. Chiar şi ochii îşi îndulciseră expresia.

Data viitoare. Larei îi plăcu promisiunea acestor cuvinte. Mitch le rostise de parcă intenţiona cu adevărat să prilejuiască o „data viitoare". Ea nu s-ar supăra deloc. Ei doi ar putea foarte bine să fie... prieteni. Niciodată nu aveai prea mulţi prieteni, nu-i aşa?

După masă, îşi duseră farfuriile murdare la bucătărie. Jenny curăţă firimiturile. Mitch puse mîncarea rămasă în containerele frigiderului, iar Lara încărcă maşina de spălat vase.

– Mami, ce se aude cu desertul? se plînse Jenny.

– Am adus o pungă de bezele, răspunse Lara. Asta în ipoteza că ar dori cineva un desert extraordinar de dulce şi lipicios.

– Aşează-te comod. Asistenta bucătarului şef, Jenny, şi cu mine, ne vom ocupa de ele. Cît de coapte doriţi să fie bezelele, doamnă?

– Medii, te rog.

Aşezaţi în faţa şemineului din camera de zi, cei trei mîncară desertul într-o atmosferă de bună dispoziţie. Jenny privea, din cînd în cînd, pe diferite ferestre, punîndu-i la curent cu starea vremii. Mormane uriaşe de zăpadă se înălţau pe lîngă pereţii casei, adunate de rafalele violente de vînt. Aflate în ambianţa plăcută a conacului şi avîndu-l

alături pe Mitch, al cărui trup înalt şi viguros stătea tolănit lîngă ea, Lara se simţi relaxîndu-se în toată puterea cuvîntului.

Oare cum ar fi, se întrebă ea, să urce scara cu Mitch şi să se suie împreună în patul acela superb, cu polog... ca să...? Era timpul să se gîndească la altceva. La orice altceva.

– Eu... începu ea.

– Ieri... zise el în acelaşi timp.

Pe urmă, îi făcu semn să vorbească ea prima.

– Eu... vreau să-ţi cer o altă favoare.

Lara se opri ezitînd.

– Dă-i drumul, rosti Mitch încrucişîndu-şi braţele la piept.

– Ieri, am fost cu Maude la Expoziţia de flori din Philadelphia. A fost mai frumos decît mi-am imaginat, de-a dreptul senzaţional. Mi-am făcut o mulţime de însemnări şi, sincer vorbind, vizita asta n-a fost degeaba. Am un milion de idei noi.

Bărbatul îşi înălţă o sprînceană.

– Eşti cam evazivă, Lara.

– Foarte bine. Uite ce e. Profitul magazinului meu este... inexistent şi trebuie să plătesc prima rată a împrumutului peste o lună. Ca să-mi mai reduc cheltuielile de aprovizionare, aş vrea să încerc, anul acesta, să cultiv flori şi alte plante, ca să le folosesc pentru aranjamente. Le-aş putea usca la magazin sau în grajdul tău, dacă e loc.

– Îmi ceri să cultiv flori? întrebă el.

– Nu, nu! Mă întrebam dacă aş putea face o

grădină mare lîngă... căsuță. Bineînțeles că am să-ți plătesc ceva, încheie ea.

– Dă-mi voie să rezum ideea ta. Vrei să cultivi flori pentru magazin pe terenul meu din comitatul Chester, un teren scump pentru care plătesc taxe exorbitante? tună el. Pentru un preț derizoriu? Lara își duse mîna la gît.

– Păi, dacă formulezi aşa... sună ca...

– O idee grozavă.

– Cum?

– De ce nu? Oricum, pămîntul stă necultivat şi nu văd de ce nu l-ai folosi. Cît despre plată... ce-ai zice de o tavă de brioşe cu afine, din acelea din care faci tu, pentru fiecare recoltă?

Lara de-abia mai putea să-şi stăpînească bucuria.

– Of, Mitch! Îmi vine să te sărut! strigă ea dusă de un val de recunoştință.

Pe dată, în cameră se făcu linişte. Jenny se holba la ea cu ochi rotunzi, de abia abținîndu-se să nu chicotească. Ochii lui Mitch o fixară la rîndul lor. Dorința lui aprigă, deşi nemărturisită, părea să ceară mai mult decît un singur sărut. Apoi, mesajul tăcut dispăru într-o secundă de pe chipul său imobil.

– Era doar un mod de exprimare, Jenny, îi aminti Lara fiicei sale cu fața roşie ca racul.

Curînd, Jenny se lăsă absorbită de desenele animate de sîmbătă, transmise la televizor.

Urmărind-o, Mitch îşi masă muşchii încordați

ai cefei şi îşi schimbă poziţia picioarelor lungi.

– Asta mă aduce la ceea ce voiam să discut cu tine, rosti el coborîndu-şi vocea şi trăgîndu-se mai aproape de Lara. Ieri, cînd erai la Philadelphia, am avut o discuţie cu Jenny. Nu-i un secret pentru nimeni că e tare nefericită la noua ei şcoală. Şchiopătatul i s-a accentuat şi acest fapt poate fi adevărata cauză. Copiii pot fi foarte răi cu cineva oarecum diferit de ei. În fine, eu am o idee, dat trebuie să-ţi dai acordul.

Lara făcu ochii mari şi puse ceaşca de cafea pe masă.

– Sînt numai urechi.

– Jenny nu s-a suit niciodată pe vreun cal, însă îi iubeşte. Hannah, poneiul meu, este foarte blîndă şi are răbdare cu călăreţii neexperimentaţi. Călăria întăreşte muşchii picioarelor. M-am gîndit că, dacă ar călări-o pe Hannah şi, mai tîrziu, pe Ransom, faptul i-ar îmbunătăţi atît mersul cît şi părerea pe care o are despre ea.

Lara păru hipnotizată.

– Dar cum? întrebă ea ştergîndu-şi cu un şervet urmele lipicioase ale desertului de pe degete.

– Încet. Cu grijă. Acum, programul meu este foarte încărcat, însă ziua se măreşte continuu. Ned şi cu mine putem face cu rîndul plimbîndu-le pe Hannah şi pe Jenny în jurul curţii pînă cînd Jenny va învăţa să strunească singură poneiul. Ce părere ai?

Părere? Larei i se strînsese inima de emoţie.

Cu şapte luni în urmă, nici nu-i cunoştea pe Mitch şi pe cei doi Shiffer. Acum, aceştia împărţeau de bunăvoie cu ea complexa responsabilitate de a-i creşte fiica. Se implicau în feluri pe care Lara nu le-ar fi crezut posibile.

Nu mai era o văduvă solitară ce se lupta să înfrunte lumea de una singură, avînd-o alături doar pe Jenny; acum, beneficia de un ajutor reconfortant.

– Cred că merită să încercăm, însă eu nu ştiu nimic despre cai.

Buzele lui Mitch se ridicară într-un zîmbet.

– Te-aş putea învăţa, dacă ai avea de gînd să rămîi o vreme pe aici, zise el ducîndu-se, apoi, la şemineu unde se ghemui răscolind fără rost cenuşa, pentru a-şi ascunde emoţia.

La naiba cu toate, îi plăcea s-o aibă prin preajmă. Îi plăcea să fie alături de ele pe viscolul ăsta cumplit şi îi plăcea faptul de a le adăposti sub acoperişul său.

Cînd se ridică întorcîndu-se spre ea, glasul i se liniştise.

– Se pare că ne-am găsit amîndoi de lucru pentru primăvara asta dacă va mai sosi vreodată, conchise el ascultînd vîntul ce urla la ferestre.

Primăvara din Pennsylvania meritase să fie aşteptată. La vederea primelor fire de ferigă şi a delicatelor flori de cîmp, Lara simţi că-i renaşte buna dispoziţie.

Păsările cardinal şi cintezoii îşi începuseră deja trilurile rituale de împerechere adunîndu-se cîte două într-o atmosferă de pace şi armonie. Primăvara... aproape că sosise.

Într-o seară, cînd şi ultima farfurie murdară fusese pusă în maşina de spălat vase, i se adresă fiicei sale:

– Şi acum, draga mea...

– Acum, ce?

– Ştii la fel de bine ca mine. Exerciţiile de citire pe litere. După aceea, vreau să văd cum stai la aritmetică şi caligrafie.

– Dar Zeke este gata de joacă! se bosumflă Jenny.

– Zeke poate aştepta. Vreau să văd cuvintele pe care vi le-a dat să le învăţaţi, te rog.

– Imediat.

Fetiţa se duse tropăind în camera de zi să-şi ia caietul de teme. Atitudinea posacă şi lipsa de interes manifestată de Jenny faţă de şcoală o necăjeau pe Lara, dar n-avea de gînd s-o lase să nu-şi facă lecţiile. Cînd terminară, Lara o îmbrăţişă.

– Şi acum, rosti ea voioasă, e vremea temelor lui mami.

Se înconjură cu cataloage de seminţe şi începu să facă o listă a plantelor pe care le putea cultiva pentru *Coşul cu flori*.

Crescute din seminţe şi uscate în grajdul lui Mitch, aceste plante îi vor face economii substanţiale peste cîteva luni. Economii ce puteau fi

folosite pentru a-şi plăti împrumutul. Lara zîmbi şi începu să citească fredonînd încet.

A doua zi, în drum spre casă, Lara părăsi răsadniţa Green Thumb Nursery cu un sac de pămînt de flori afînat, cîteva ghivece de flori şi cutii ieftine, din plastic, şi treizeci de soiuri diferite de seminţe.

– Voi începe din seara asta, îi spuse ea lui Jenny descărcînd achiziţiile din portbagaj. Imediat ce terminăm cina.

– Simt miros de pizza, comentă fetiţa trăgînd aer pe nas. Asta-i cina?

– Da. Acum, hai repede înăuntru! E frig afară.

Lara îşi alinie ghivecele cu seminţe într-o cutie de plastic acoperită cu un capac transparent.

– Aliniate ca soldaţii într-o seră miniaturală, şopti ea. Acum, creşteţi, copilaşii mei.

Jenny îşi ridică privirea de pe covorul pe care stătea întinsă.

– Ai spus ceva, mami?

– Vorbeam de una singură. Nu mă lua în seamă.

Zeke se ghemui în braţele Larei începînd să toarcă tocmai cînd sună telefonul.

Recunoscu, suprinsă, vocea interlocutorului.

– Mitch? Care-i problema?

Bărbatul părea ruşinat.

– E vorba de mama.

– S-a întîmplat ceva?

– Mama mi-a trimis două bilete pentru un concert de sîmbătă seara, al Orchestrei filarmonice din Philadelphia.

După o pauză, reluă:

– Mă întrebam dacă... ai vrea să mă însoţeşti.

Lara izbucni în rîs. Îi plăcea stinghereala din vocea lui.

– Sună bine. Cum te-aş putea refuza?

– Ce-ai zice să luăm cina în oraş înainte de concert?

– Categoric.

Dar ce să îmbrace? De luni întregi purta doar blugi, treninguri şi pulovere confortabile. Alegerea toaletei pentru concert reprezenta o problemă. Voia să arate bine, dar nu într-atît de bine, încît lui Mitch să-i treacă cine ştie ce idei prin minte.

Şi cum rămînea cu Mitch, proprietarul unei companii, care se îmbrăca în blugi zdrenţuiţi şi tricouri decolorate ce încercau să-i cuprindă statura impresionantă? Lara îşi aminti ce bine arătase la nunta lui Pam, însă smochingul fusese închiriat. Bietul de el, probabil că nici măcar nu avea vreun costum de haine.

În sîmbăta aceea, Lara îşi puse o rochie roşie, simplă, petrecută pe un şold. Completa ţinuta cu pantofi negri cu tocuri înalte, o brăţară faţetată, de aur, şi cercei asortaţi. Părul ei imposibil, închis la culoare, cîrlionţat de la natură şi avînd o voinţă proprie, îi cădea pe umeri după cum avea chef.

Maude insistă s-o țină pe Jenny, peste noapte, la ea acasă.

– Îți prinde bine o seară în oraş, Lara, declară ea cînd veni s-o ia pe Jenny la ora patru. Fără să fii nevoită să te uiți mereu la ceas. Destinde-te şi... petrecere frumoasă.

Oare văzuse o sclipire ghiduşă în ochii lui Maude? O înclinare conspirativă a capului? Lara nu era prea sigură. Se opri să se parfumeze puțin cînd îl auzi pe Mitch ciocănind la intrare. Alergînd spre uşă, îşi puse emoționată clipsurile aurii în urechi. Cînd îi deschise, rămase cu gura căscată. Deci aşa arăta patronul unei firme sîmbăta seara!

Costumul bleumarin cu dungi fine stătea pe el de parcă ar fi fost făcut de comandă. Zîmbea, ceva cu totul rar pentru el. Lara îi răspunse la zîmbet fericită şi gata de plecare.

Academia de Muzică era unul dintre acele locuri căruia eleganța clasică îi conferea un farmec deosebit. Lara se aşeză într-un scaun pluşat, sub un candelabru uriaş alcătuit din zeci de cristale scînteietoare. Pe umărul drept, simțea apăsarea caldă a brațului puternic al lui Mitch. Zîmbetul lui leneş o încînta. Îi plăcea să-şi petreacă seara alături de el mai mult decît voia să recunoască. O cină splendidă, un concert al unei orchestre renumite, ținut într-o sală grandioasă, şi prezența liniştitoare a lui Mitch o făceau să se simtă nespus de fericită.

Apoi, începu muzica. Simfoniile ruseşti, năvalnice şi răscolitoare, izbucnite din sufletele lui Ceaikovski şi Şostakovici. Agonie, disperare, exaltare înălţătoare, toate duse la paroxism.

Nimeni nu putea asculta muzica aceasta impetuoasă fără a se simţi mişcat pînă în adîncul sufletului. După încheierea reprezentaţiei, se întoarse spre Mitch.

– Magnific! şopti ea cu ochi strălucitori. Ce concert extraordinar!

Bărbatul încercă din răsputeri să rămînă indiferent în faţa încîntării şi fericirii ei. Dar era al naibii de bine s-o însoţeşti pe Lara Weston în cel mai bun restaurant cu specific franţuzesc, din Philadelphia. Era grozav chiar şi să se îmbrace la costum pentru ea, cel mai mare sacrificiu posibil, din punctul lui de vedere. Mda, ar fi făcut aproape orice pentru Lara Weston.

Patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu se opriră pe aleea căsuţei şi Lara se întoarse spre Mitch.

– Am nişte *Chablis* în dulap. Vrei să bem un pahar?

– Bună idee, avînd în vedere că s-a terminat cu şofatul pentru astă-seară. Dar aş prefera puţin din whisky-ul acela pe care l-am văzut la tine în bucătărie.

Lara zîmbi.

– Nu sînt mare amatoare de whisky. Acela a rămas de la o prăjitură cu fructe pentru Crăciun.

Intrară în casă aprinzînd luminile în drum spre bucătărie.

– Vrei şi cuburi de gheaţă? se interesă ea deschizînd uşa dulapului.

– O să-l beau sec, veni răspunsul lui laconic.

„Fireşte, îşi zise ea. Se potriveşte cu personalitatea lui de bărbat dur.“ Se ridică pe vîrfuri şi se întinse după un pahar aflat pe raftul de sus al dulapului.

„Blestemata aia de rochie se mulează pe ea ca o mănuşă, reflectă el. Iar cînd se mişcă... şi se întinde... şi... Dumnezeule!“ Era suficient ca să-l facă pe un bărbat să uite de raţiune şi să dea ascultare instinctelor animalice, primare.

Mitch ajunse cu uşurinţă la raftul înalt pe care Lara de abia îl putea atinge. Cînd luă paharul, mîna lui i-o atinse pe a ei zăbovind o secundă mai mult. Lara se clătină şi se propti uşor de el, să nu cadă. Bărbatul se încordă sprijinind-o, iar ea simţi că roseşte.

– Pari un cadou frumos de Crăciun, îmbrăcată cu rochia asta roşie, rosti el cu o voce scăzută urmărind cum i se ridică roşeaţa în obraji. Conform obiceiului, cadourile de Crăciun trebuie scoase din ambalaj şi apreciate.

Mitch nu-şi putea crede urechilor: oare chiar rostise acele cuvinte? Încordat ca un arc şi respirînd anevoios, se aplecă suficient cît să inhaleze parfumul ei delicat, de trandafir.

– Mitch...

Cuvîntul ieşi mai degrabă ca un oftat uşor provocat de prezenţa copleşitoare a bărbatului. Oare nu-şi dădea seama ce efect avea asupra ei? Dacă tot îşi mai iubea soţia, de ce o mai necăjea în felul ăsta? Mîncarea delicioasă şi muzica rusească răscolitoare combinate cu prezenţa tulburătoare a lui Mitch stîrniseră în ea o stare de febrilitate paroxistică. Nu îndrăznea să-l atingă, deşi tînjea să-i dezmierde obrazul asprit de barba ce începea să răsară. Lara ştia că era de ajuns o singură mîngîiere ca să cedeze unei dorinţe incontrolabile. La naiba, unde-i era oare tăria interioară? Îi turnă lui Mitch whisky într-un pahar, iar ei îşi puse puţin *Chablis*.

Bărbatul dădu whisky-ul peste cap.

– Îţi aminteşti toastul nostru miniatural, cu şampanie, de Anul Nou? o întrebă el rezemîndu-se de tejgheaua din bucătărie.

Lara zîmbi precautǎ.

– Nicicînd nu mi s-a părut şampania atît de bună, zise el. Mai ales cele cîteva picături de pe buzele tale.

Ochii lui întunecaţi o străpunseră cu privirea.

Lara se prefăcu a nu auzi ultima lui remarcă. Nu era momentul. De Anul Nou, fusese gata să cedeze dorinţei ei nebuneşti, dar nu avea de gînd să facă prostia asta acum. Se aşeză, cu un aer înţepat, pe un mic taburet şi tot restul serii făcu conversaţie păstrînd o atitudine politicoasă.

Capitolul 8

Vînturile reci ale lui martie cedară locul zefirului blînd al lunii aprilie. Ultimele pete de zăpadă murdară se topiră potolind setea pămîntului, iar muşchiul verde ca smaraldul semnală schimbarea anotimpului.

Lara îşi uda zilnic seminţele.

– Ia priveşte-le! îi strigă ea bucuroasă lui Jenny. Sînt pline de energie, ca şi noi.

Deşi era impresionată, fetiţa păru în mod clar mai puţin entuziasmată. Privea cerul de cobalt, pajiştile ce înverzeau după dezgheţ şi zăpada care dispărea, gîndindu-se la un singur lucru. Mitch îi promisese să-i dea lecţii de călărie. Oare îşi va aduce aminte? Inspira aerul proaspăt al primăverii şi aştepta.

De o săptămînă întreagă, Mitch încercase să

vină devreme acasă şi eşuase. Acolo îl aşteptau treburi importante, rămase neterminate. Poate că azi va reuşi...

Zîmbi în felul lui reţinut. Cînd coti cu maşina pe aleea casei sale, observă că „treburile neterminate" îl aşteptau stînd pe un zid scund, de piatră. Ghemotocul cu codiţe blonde, arătînd cumva părăsit însă avînd farmecul caracteristic fetiţelor mici, se însufleţi brusc.

– Bună, MItch, rosti Jenny cu timiditate.

– Jennyfer Weston! Exact persoana pe care o căutam! exclamă el oprind motorul şi coborînd din camionetă.

– Adevărat?

– Sigur. Avem destul timp pînă se întunecă pentru prima ta lecţie de călărie.

– Serios?

Fetiţa coborî de pe zid zîmbind cu gura pînă la urechi.

– Categoric. Mămica ta e acasă?

– Da. A venit chiar înaintea ta.

– Du-te şi întreab-o dacă e de acord. Spune-i că e binevenită să asiste dacă vrea.

Jenny se întoarse într-o clipă.

– Face nişte săculeţi acum şi nu poate veni, însă a zis că e în regulă.

Mitch îşi puse cheile maşinii în buzunar şi se îndreptă spre grajd. Trebuie vopsit din nou, reflectă el privind iritat stinghiile şi grinzile scorojite pe care cineva le-ar fi putut descrie ca aflîndu-se

„într-o romantică stare de părăsire". Se va îngriji de corvoada asta spre sfîrşitul verii. Unele lucruri, de genul fetiţelor cu ochi trişti, erau mult mai importante. Ducîndu-se în încăperea din spate, luă o şa şi un frîu.

– Jenny, vechea şapcă de călărie din catifea, a surorii mele, se află într-o cutie, pe banca aceea. Vezi dacă ţi se potriveşte.

Purtînd şapca din copilărie a lui Pam, Jenny se apropie de el pentru inspecţie.

– Ţi se potriveşte de minune, piticuţ. Arăţi bine.

Mitch o înşeuă pe Hannah, poneiul lui velş, în timp ce Jenny privea cu atenţie.

– Sînt o mulţime de lucruri de învăţat despre călărie, Jenny. Le vom lua pe rînd. Ţine minte, fetiţo, caii sînt animale, nu maşini. Au tendinţa de a fi mai nervoase decît căţeii sau pisicile. De cal, te apropii încet, cu calm. Să te ţii la distanţă de picioarele din spate. Şi nu da brusc din mîini şi nici nu arunca diverse lucruri cînd stai lîngă el. Se va speria.

Nici un cal n-ar fi putut fi atît de speriat ca Jenny în clipa aceea. Fetiţa se uita la bărbatul acela uriaş şi la poneiul lui velş cu un amestec de teamă şi uluire.

Ceva mai tîrziu în seara aceea, pe cînd lua cina, începu să-i povestească, pe nerăsuflate, mamei ei:

– Mami, chiar am stat pe spinarea lui Hannah!

Doamne, ce sus era! Mitch a spus să-mi țin spatele drept cînd stau în şa, să mă uit drept printre urechile ei şi...

Lara zîmbi în vreme ce fiica ei continua să flecărească. Nu-şi putea aminti s-o fi văzut pe Jenny atît de entuziasmată de luni întregi. Poate că Mitch avusese dreptate.

Uriaşul şi înverşunatul Mitch Owens. Un trup dur care avea felul lui de a se purta cu pisoii, poneii şi copiii. Lara clătină uimită din cap închizînd lumina în dormitorul lui Jenny şi pornind să coboare scara în vîrful picioarelor.

Oare avea felul lui de a se purta şi cu inima ei?

Lara ridică receptorul telefonului de la magazin, telefon ce părea să sune fără întrerupere în ultima vreme. Nunți, conferințe, sărbători, primăvara, afacerea înflorea văzînd cu ochii. „Grozav pentru scopurile mele, dar groaznic pentru nervii mei", cugetă ea obosită, ridicînd receptorul şi întrerupînd, astfel, țîrîitul infernal.

Vocea exuberantă, care o salută, o făcu să zîmbească în vreme ce-şi masa ceafa îndurerată.

– Lara? Pam e la telefon. Ce mai faci?

„M-am îndrăgostit de fratele tău", replică ea în gînd. Însă Pam începu să sporovăiască fără a-i mai aştepta răspunsul.

– De abia aştept să te văd. Vrei să ne întîlnim după-amiază?

Lara îşi îndreptă spinarea.

– Poftim? Unde eşti?

– La Mitch. Pregătesc un ceai excepţional pentru două persoane. Să fii aici într-o oră. E un ordin.

Pam închise, brusc, telefonul.

Lara ştia că era preferabil să nu-i ignore ordinele lui Pam. Iar invitaţia acesteia reprezenta cea mai bună scuză să închidă magazinul pentru restul zilei. Termină de executat comanda la care lucrase din greu pînă atunci şi plecă.

Pam o aştepta la uşa casei. Urcînd în fugă scările verandei pentru a evita ploaia neaşteptată de aprilie, Lara îşi îmbrăţişă gazda.

– Doamne, ce bine îmi pare să te văd iar! exclamă Pam strîngînd-o în braţe. Vino să bei un ceai fierbinte cu biscuiţi.

– Mm. Miroase superb! Ar trebui să vii mai des, Pam.

Măsuţa mică pentru servit, aşezată în faţa lui Pam etala „ospăţul“ înmiresmat. Un şervet de creton acoperea ceainicul din porţelan. Alături de castronaşele cu unt şi gem de portocale se aflau biscuiţi din făină de orz şi prăjitură de lămîie cu migdale. Peste ceştile de porţelan şi farfurioarele pentru desert, fuseseră aşezate şervete de olandă imaculate. O narcisă galbenă, solitară, îşi iţea căpşorul dintr-o vază miniaturală de cristal. Furculiţele şi linguriţele de argint completau tabloul.

– Ceai?

Pam nu mai aşteptă răspunsul, ci turnă două ceşti de ceai *Earl Grey*.

– Acum vreau să-mi povesteşti absolut tot despre tine. Cum merge magazinul?

Lara acceptă ceaşca de ceai şi o farfurioară cu biscuiţi.

– Ca pe roate! Şi eu la fel, ca să mă exprim delicat. Îmi place să am propria mea afacere, iar Jenny creşte la ţară, răspunse Lara muşcînd dintr-un biscuit.

Pam întinse nişte gem de portocale pe biscuitul uns cu unt.

– Şi cum îi place aici lui Jenny?

Zîmbetul Larei păli.

– Spune că noii ei colegi n-o plac. Şchiopătatul e mai pronunţat. Doctorul Moyer atribuie acest fapt unei recente perioade de creştere. Dacă, pînă la vară, situaţia nu se va îmbunătăţi, o va trimite din nou la fizioterapie.

– Şi ce părere are Jenny despre asta? întrebă Pam scuturîndu-şi puloverul albastru de firimituri.

– Nu suportă nici să-i aduci aminte.

În ochii lui Pam apăru o sclipire şireată:

– Şi cum vă înţelegeţi tu şi cu Mitch?

Lara ezită. Încercînd să tragă de timp, duse ceaşca de ceai la buze. Tocmai atunci se auzi uşa din spatele casei.

– Ia-te după miros, Jenny, tună Mitch. Cred că bunătăţile sînt prin apropiere.

Jenny îşi băgă capul pe uşă cu timiditate, adulmecînd aerul.

– Bună, Pam. Bună, mami. Doamne, ce grozav miroase aici!

– Jenny! Fetiţa mea preferată din toată lumea! Spălaţi-vă pe mîini, tu şi ţopîrlanul ăsta, după care puteţi mînca nişte prăjitură.

Lara auzi apa curgînd în chiuveta din bucătărie.

– Vezi ce autoritară e? îl auzi ea pe Mitch spunîndu-i cu Jenny în timp ce se spălau pe mîini. Surorile mai mici sînt un adevărat junghi în...

– Fii atent cum vorbeşti, Mitch! îi strigă Pam fratelui ei.

Cînd Jenny reapăru cu mîinile întinse, pentru a-i fi examinate, o îmbrăţişă pe Pam care-i şopti.

– Ţi-am adus un cadou de la Pittsburg. Mănîncă întîi nişte prăjitură şi, pe urmă, îl poţi deschide.

Fetiţa îşi înfulecă prăjitura în grabă, se şterse la gură cu şervetul de ochii lumii şi îi zîmbi radioasă lui Pam.

– Sînt gata pentru cadou.

– Jennyfer! gemu Lara.

– Păi, a spus...

– Da, aşa am spus, o susţinu Pam. Jenny, vezi că e o sacoşă verde pe cufărul de voiaj. Vrei s-o aduci aici, te rog?

Urmînd instrucţiunile, copila scoase un pachet din sacoşă. Din cîteva mişcări, hîrtia de ambalaj

ajunse pe podea.

– Oh, îmi place tare mult! suspină ea la vederea unui iepuraş confecţionat din patru materiale diferite, în culori pastelate.

– Hm -hm! făcu Lara dregîndu-şi glasul şi privindu-şi odrasla cu subînţeles.

– Hm? răspunse Jenny uitîndu-se la ea. Aha! Mulţumesc, Pam.

Strîngînd în braţe noua jucărie, fetiţa se întoarse cu faţa la Mitch.

– Nu-mi pasă ce zici tu. Aş vrea să fi avut şi eu o soră!

Gura bărbatului se strînse într-o linie subţire. Făcu brusc stînga-mprejur mormăind drept scuză că trebuie să cureţe harnaşamentul calului şi ieşi cu mersul apăsat.

Pam şi Lara se uitară, nedumerite, una la alta. Fără îndoială că nu îl supărase remarca inocentă a lui Jenny despre dorinţa de a avea o soră. Sau se înşelau? Lara îşi bău consternată restul de ceai reprimîndu-şi imboldul de a porni în fugă spre grajd. Bărbatul acela zdravăn, care îi bîntuia pînă şi visele, avea acum nevoie de consolare. Dar de ce?

Jenny începu să-şi facă de lucru cu noua jucărie, iar Pam se întoarse spre ea.

– Mi se pare mie că detectez pe aici nişte curenţi subterani cam ciudaţi sau mă înşel? întrebă ea cu şiretenie. Oare tu şi fratele meu mai mare...

– În nici un caz! exclamă Lara puțin cam repede. El îşi are viața lui, eu o am pe a mea. Sîntem mult prea ocupați amîndoi ca să ne ardă de prostii.

– Bine, bine! Poate că e vorba doar ce... habar n-am. Doar că m-am întrebat deseori dacă Mitch nu tînjeşte să aibă şi el copii.

– A fost foarte bun cu Jenny. Ei îi place teribil de mult la fermă.

– Am observat.

Cîteva clipe, Pam o studie pe Lara.

– Mai vorbeşte despre vînzarea ei?

– Nu.

– Hmmm. S-ar părea că bătrînul Mitch e cu totul alt om. Cred că e posibil ca tu să fii responsabilă de schimbarea asta.

– O, nu; nu l-am schimbat. Este exact la fel. Încăpățînat... amabil... şi imposibil...

Lara nu mai continuă şi evită privirea ironic întrebătoare a celei mai bune prietene a ei. Pam zîmbi doar.

Capitolul 9

Mitch îşi ridică ochii spre cerul de safir, fără nori. O briză uşoară îi mişca alene cămaşa cadrilată, subţire. Era greu de crezut că fuseseră îngropaţi sub treizeci de centimetri de zăpadă numai cu două săptămîni în urmă.

– S-a întîmplat ceva, Mitch? îl întrebă Jenny.

– Iartă-mă, fetiţo. Am uitat să mă aşteptai aici.

Glasul i se îmblînzi, aşa cum se întîmpla mereu cînd era ea prin preajmă. Pe urmă, îi înghesui o şuviţă a părului blond-roşcat sub şapca de catifea.

Micuţa purta blugi, un pulover şi o pereche de cizme care străluceau de noi ce erau.

Bărbatul mai zăbovi puţin, ca să-i ajusteze frîul lui Hannah şi să mai strîngă puţin şaua. Înainte de a o ridica pe Jenny pe spinarea poneiului, se

asigură că scările de piele aveau exact lungimea potrivită.

– Ai grijă, o sfătui el. Ține-te de oblînc cu mîna dreaptă, ca să-ți păstrezi echilibrul, şi lasă-te binişor în şa.

Jenny nu părea prea sigură pe ea.

Mitch părea de neclintit.

– Încearcă să nu te trînteşti cu toată greutatea pe ea. Nu e bine nici pentru cal. În regulă; ia să-ți văd ținuta.

Fetița îşi îndreptă spinarea privind țintă în față, printre urechile lui Hannah.

– Bine. Bărbia puțin mai sus. Trebuie să ai o atitudine mîndră.

Încuviință satisfăcut.

– Perfect, puştoaico. Eşti gata?

Ea făcu semn că da.

Folosind o frînghie lungă, Mitch îndreptă poneiul spre un padoc îngrădit pentru o plimbare uşoară. Ochii lui Jenny se lărgiră în vreme ce se străduia să-şi mențină poziția corectă în şa. La început, nici unul dintre ei n-o observă pe Lara ce stătea rezemată de barele orizontale ale gardului.

Aceasta nu-şi putea lua ochii de la scena din fața ei. Nu era pentru prima oară cînd observa comunicarea cu totul specială dintre Mitch Owens şi copii sau animale. „Îi domesticeşte pe toți", reflectă ea simțind briza caldă ce-i flutura părul.

Se întoarse în curtea casei ei. Acolo o găsi Mitch o oră mai tîrziu.

– Mulțumesc, Mitch, rosti ea simplu încrucişîndu-şi brațele la piept.

– Pentru...?

– Pentru lecțiile de călărie pe care i le dai lui Jenny.

Începu să rîcîie pămîntul cu vîrful adidasului şi continuă:

– Se vede o schimbare la ea. Se ține mai dreaptă, păşeşte mai semeață.

– Şi şchiopătează tot aşa.

Lara îşi înălță brusc capul, dat Mitch nu o spusese cu răutate. Cu o mînă, îi ridică o şuviță de păr de pe obraz.

– Nu-i e deloc uşor, Lara. Îi simte lipsa tatălui ei, s-a pricopsit cu şchiopătatul, e stresată de faptul că trebuie să învețe la o şcoală nouă, cu colegi noi, care nu-i înțeleg necazul. Toate astea se reflectă în ținuta ei. Are aerul unui învins.

Larei îi sări muştarul şi izbucni indignată:

– Mi-am neglijat fiica! Asta vrei să spui?

Observă dezgustată că o podidesc lacrimile. Mitch se întinse s-o apuce de mînă, însă ea se feri evitîndu-l.

– Nu. Ai făcu o treabă grozavă prin felul în care ai avut grijă şi de ea şi de tine. Dar nu-i o crimă să accepți puțin ajutor. Iar Jenny are nevoie de acest ajutor chiar acum.

Lara îşi şterse dîrele umede de pe obraji cu dosul palmei.

Mitch îi văzu lacrimile sclipindu-i pe genele ne-

gre şi întoarse şi se simţi groaznic de nefericit.

Oare de ce alături de ea simţea suferinţă şi plăcere, nelinişte şi extaz, toate în acelaşi timp. Să fi fost cuvîntul de şase litere ce începea cu i? Nu. Nu putea să permită aşa ceva. Nu putea să mai traverseze iadul acela încă o dată.

Lara se apropie de el şovăind. Bărbatul refuză s-o privească.

– Scuză-mă că am dat apă la şoareci, rosti ea cu glas tremurat. Şi... n-am vrut să spun... Mitch, ai fost atît de bun cu noi. N-ar fi trebuit să mă răstesc în halul ăsta la tine.

Bărbatul rămase pironit locului cu mîinile încleştate în buzunare. Nu se credea în stare să reziste farmecului chipului ei pătat de lacrimi. Promisiunea făcută sieşi de a se ţine la distanţă de ea s-ar fi dus de rîpă.

Undeva, prin apropiere, o pasăre cardinal îşi ciripea încîntarea prilejuită de venirea primăverii. Aerul mirosea a pămînt reavăn, pini, flori sălbatice... şi dragoste. Mitch închise ochii să-l savureze.

– Unde e Jenny acum? întrebă Lara.

– Face curat în grajd. E mîndră că are de făcut treabă pe afară. Desigur, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Cum aş putea avea? Pari a şti exact de ce are ea nevoie. De ce are nevoie oricine.

Lara stătea destul de aproape ca să simtă prezenţa caldă şi reconfortantă a lui Mitch. Cu palma

ei rece, îi atinse brațul puternic şi îi simți muşchii încordîndu-se.

Cu o mişcare rapidă şi neaşteptată, bărbatul o prinse în brațe acoperindu-i gura cu a lui. Atingînd, gustînd şi despărțindu-i buzele cu limba pînă cînd îşi astîmpără cît de cît foamea de ea. Îşi îndreptă spatele şi o privi. Lara nu se putea opri din tremurat. Mîinile lui îi sprijiniră brațele cu blîndețe.

Pe urmă rosti răguşit, cu voce scăzută:

– De asta am eu nevoie. De asta şi de încă multe altele.

Se depărtă neîndrăznind să se uite în urmă, la ea.

Lara privi încruntată cerul roşu aprins de pe calendarul lunii aprilie. O pată amenințătoare ce plana asupra unei luni îndeobşte plăcute. Vreme de o secundă de laşitate, îşi dori să poată evada într-un paradis necunoscut, unde notele de plată nu trebuiau achitate în ziua de cincisprezece a lunii. Sau, şi mai bine, nu trebuiau achitate deloc.

Cum talpa ei refuză să se desprindă lesne de podea, îşi ridică mocasinul pentru a-l cerceta mai îndeaproape. Tocul era îmbrăcat în gelatină verde lipicioasă.

– Jenny, strigă ea. Am găsit bucățica de desert care ți-a căzut pe jos la cină. Te rrrog! Fii mai atentă data viitoare, bine?

Aşezată pe podeaua camerei de zi, fetița con-

tinuă să-şi îmbrace, în tăcere, păpuşa *Barbie*. Colțurile gurii ei se lăsară în jos.

– Grozav, mormăi ea. Fii ca toți ceilalți dacă poți!

Pe obraji, începură să i se prelingă lacrimi.

– Ai spus ceva, iubito? strigă Lara întinzînd pe masa din bucătărie facturile neachitate şi canetul de cecuri.

Cum nu se auzi nimic, aruncă o privire în camera de zi şi văzu umerii fetiței zguduiți de suspine.

– Scumpo, ce s-a întîmplat? zise ea îngenunchind lîngă fetiță şi luînd-o în brațe.

Buzele micuței începură să tremure.

– Margaret e aşa de rea. Am crezut că era prietena mea. Azi mi-a spus că nu mă mai place.

– Ți-a spus şi de ce?

– N-nu.

Jenny îşi şterse nasul cu dosul palmei, iar Lara se întinse după un şervețel de hîrtie.

– La vîrsta voastră, copiii îşi schimbă părerile aproape în fiecare oră. S-ar putea ca mîine să fii surprinsă aflînd că tu şi cu Margaret sînteți iar prietene.

Fetița abandonă păpuşa ridicîndu-şi privirile spre mama ei.

– Crezi?

– Sigur. Şi ştii la ce altceva mă gîndeam? N-a sosit vremea să mai coci încă o tavă din faimoasele tale prăjituri cu ciocolată şi nuci? I-ai putea

oferi cîteva lui Mitch după viitoarea lecție de călărie. Ce zici?

Jenny îşi îndreptă umerii.

– Poate că ar trebui. Mă ajuți astă-seară, mami?

Lara puse din nou facturile neplătite şi carnetul de cecuri în sertarul mesei din bucătărie. Le va scrie mîine. În seara asta, fiica ei avea nevoie de ajutor. Puțină ciocolată şi o doză de dragoste maternă deseori puteau face minuni.

A doua zi, cînd expedie un teanc de cecuri de plată pe luna aprilie, mîna începu să-i tremure. Contul ei curent fusese golit. „Ne vom descurca", se strădui ea să se liniştească.

În cea de a treia săptămînă din aprilie, Mitch îi ară şi îi discui grădina. Cînd totul fu gata, Lara radia de mîndrie.

– N-am mai avut niciodată o grădină atît de frumoasă, Mitch!

Cîteva vrăbiuțe țopăiau pe pămîntul proaspăt săpat în căutare de insecte.

El o privi de la înălțimea tractorului.

– Mda? Am să-ți amintesc vorbele astea peste vreo două săptămîni, cînd te va durea spatele de la plivitul ei.

Totuşi, zîmbi fără să vrea. Avea să fie o grădină drăguță.

Într-o seară răcoroasă de aprilie, după lucru şi o cină luată în grabă, Lara se apucă să pună semințe de morcovi şi salată într-un colț al noii ei

grădini. Maude Shiffer îi ţinea companie în vreme ce semăna.

– În cea mai mare parte a grădinii vor fi flori şi ierburi pentru magazin, vorbi Lara emoţionată. Însă aşa vom putea avea cîteva salate proaspete din propria noastră grădină. Iar în mai, Jenny va semăna nişte tărtăcuţe şi floarea-soarelui.

După aceea, Maude o urmă în casă pentru o ultimă ceaşcă de cafea decofeinizată înainte de căderea nopţii.

– Mîine e ziua în care fac curăţenie în casa lui Mitch, spuse Maude. N-are nevoie de mine decît de două ori pe lună la curăţenie.

Apoi, zîmbind ambiguu, încercă o tactică subtilă:

– Da, recunoscu ea fluturînd din mînă, Mitch îşi cam împrăştie hainele prin casă. Iar uneori, uită să-şi lase cizmele pline de noroi la spălătorie. Însă casa asta veche şi minunată e ca un muzeu, se lamentă ea cu şiretenie. Trebuie să locuiască acolo o familie, copii şi aşa mai departe, care s-o transforme într-un cămin.

Lara îi ignoră aluzia.

Spre sfîrşitul lui aprilie, Mitch urca anevoie dealul, alături de Jenny, spre căsuţa chiriaşelor lui. Lara îi urmări apropriindu-se prin fereastra bucătăriei. Cum venea de la lecţia de călărie, Jenny încă mai purta cizmele înalte. Cozile ei blond-roşcate îi săltau pe umeri în timp ce mergea şi vorbea plină de însufleţire cu Mitch. În mîna dreaptă

ținea o fotografie color.

„Oricine i-ar privi pe ăștia doi, reflectă Lara, ar spune cu siguranță că sînt tată și fiică.“ Se vedea limpede că au încredere unul în celălalt. Semănau chiar, oftă ea. Cînd îți doreai lucruri imposibile nu făceai decît să deschizi ușa suferinței.

Lara deschise ușa din față.

– Hei, voi doi! strigă ea. Ce mai puneți la cale?

Jenny îi arătă fotografia.

– Uite, mami! O poză pe cinste a lui Hannah. Nu-i grozav? Mitch mi-a dat-o mie.

– Drăguț din partea lui, răspunse Lara privindu-l în ochi.

„Face pe inaccesibilul“, se gîndi ea. Încăpățînat, dur, indiferent. Dar era la fel de lipsit de inimă ca Moș Crăciun. Într-o zi, poate-și va deschide poarta zăvorîtă a sufletului și îi va da voie să intre.

Jenny păru gînditoare.

– Domnul Atkins vrea să scriem o poveste la engleză despre un lucru important pe care l-am învățat anul ăsta. O să scriu despre Hannah. O să-i lipesc fotografia pe foaie și am să povestesc cum am învățat s-o călăresc.

Lara puse o mînă reconfortantă pe umărul fetiței.

– E o idee grozavă. Cum tot trebuie să faci lecții, cred că ar fi bine să faci o baie și să-ți repeți încă o dată pronunțarea pe litere a cuvintelor înainte de culcare.

– Chiar trebuie? îşi rostogoli ea ochii a implorare.

– Mda.

Jenny intră în casă complet lipsită de entuziasm.

Lumina zilei scăzuse lăsînd loc amurgului. Lara îşi îndreptă atenția spre Mitch, căruia părea să-i vină greu să plece, mai ales într-o seară atît de plăcută şi înmiresmată. Bărbatul arătă spre grădină.

– Frumoşi morcovi şi salată ai.

Lara radia.

– Nu-i aşa? Va trebui să mănînci şi tu din prima noastră salată.

Gropițele lui se adînciră.

– Sper că ai de gînd să inviți şi toți iepurii din vecinătate, fiindcă deja speră să ia parte şi ei la festin.

O jumătate de zîmbet era mai bine decît deloc. Larei îi plăcea efectul acestuia asupra feței lui Mitch.

Vîntul îi ciufulea părul decolorat de soare şi îi lipea de corp faldurile cămăşii albastre, de lucru. Cum stătea cu degetele agățate în buzunarele din spate ale blugilor Mitch părea întruchiparea eternului masculin.

În venele Larei se revărsă un val de adrenalină. Senzația de beatitudine ce-o învăluise era datorată doar acestei nopți minunate, nu-i aşa? Ori reacționa la privirea aceea primejdioasă din

ochii întunecați ai lui Mitch? La naiba! De ce avea întotdeauna efectul ăsta asupra ei?

Începu să respire întretăiat. Mitch îi ridică bărbia cu o mînă studiindu-i chipul, apoi, se aplecă spre ea. Lara îi simți inima bătîndu-i aproape la fel de repede şi îşi dădu seama că o va săruta. Îşi împleti degetele în părul lui răvăşit de vînt şi îl trase spre ea.

Dar numai sărutările nu erau de ajuns pentru Mitch. Îi strivi trupul de perete cu propriul trup.

Lara simți înțepătura obrazului său neras, dar chiar şi aşa, gemu cerîndu-i mai mult. Corpul lui excitat îi ascultă îndemnul apăsîndu-se şi mai tare, pînă la a-i percepe cea mai mică mişcare. Dorința puse stăpînire deplină pe trupul Larei întunecîndu-i rațiunea.

Gura lui Mitch îi asaltă pielea sensibilă a lobului urechii.

– Într-una din zilele astea, Lara... nu vom mai reuşi să ne oprim, şopti el.

Pe neaşteptate, se smuci eliberînd-o şi tremurînd din cauza pasiunii abia stăpînite. Vreme de cîteva clipe, se uită la ea cu o privire prudentă, pe sub pleoapele pe jumătate lăsate.

– Noapte bună, Lara, mai spuse el înainte de a se topi în noapte.

Lara nu se mişcă. Nici nu era în stare. Inima îi bătea violent. „Lua-l-ar naiba! gîndi ea. Lua-l-ar naiba pentru că are puterea de a-mi face aşa ceva. Începe şi se opreşte într-o secundă dar, de

fiecare dată cînd mă sărută, nu-mi mai revin ore în şir."

Noaptea de catifea învălui căsuța. Lara privi pe sub gene la luna în creştere ce se înălța pe un cîmp de stele. În cele din urmă, izbuti să se despartă de decorul feeric intrînd în casă, unde se trînti cu o bufnitură pe unul dintre scaunele tari de lemn, din bucătărie. Apoi, aşteptă ca inima ei refractară să-şi încetinească ritmul.

La etaj se auzea apa din baie scurgîndu-se prin țevile de evacuare în vreme ce Jenny ieşise din cadă, pe covoraşul pufos, aştenut pe jos. Buzele Larei se strînseră într-o dungă subțire, iar degetele ei băteau pe suprafața rece a mesei de lemn.

Mitch Owens se juca, din cîte se părea, cu ea. Un sărut furat, o mîngîiere senzuală... Atît cît s-o pună pe jar. Dar el nu era disponibil. I-o spusese deja. Probabil, încă mai spera să-şi recîştige fosta soție. Să-l ia dracu'! Ei bine, nu va permite aşa ceva. Ea era singura care-şi dirija viața. Nu Mitch Owens şi nici vreun alt bărbat, dacă tot venea vorba.

Cînd sosi ora de culcare, pieptănă cozile încurcate ale fiicei ei şi o înveli peste noapte cu cearceafurile imprimate cu curcubee vesele. Pisoiul se aşeză în locul lui obişnuit, la picioarele patului.

– Noapte bună, scumpo, spuse Lara închizînd lampa.

– Noapte bună, mămico. Mami?

Lara oftă. Jenny era vestită pentru pretextele găsite, ca să amîne ora de culcare.

– Ce este, iubito?

Din întuneric, se auzi glasul înocent al fetiței.

– Tocmai mă gîndeam, n-ar fi Mitch un tătic grozav pentru noi?

Lara nu-i răspunse.

Mitch intră clătinîndu-se în casa întunecată şi căută pe pipăite un întrerupător. Se împiedică de o pereche de cizme de lucru, fapt ce-i înrăutăți şi mai mult starea de spirit. Drept urmare, slobozi un torent de înjurături.

După ce-şi rîndui cizmele, urcă scara spre etaj, să facă un duş rece. Avea impresia că, de cînd se mutase Lara Weston în căsuță, beneficiase de exagerat de multe duşuri reci. Lăsă apa să i se reverse peste piept şi coapse, dar la amintirea trupului voluptuos al Larei, inima îi sări o bătaie. Felul cum arăta, parfumul, chiar şi gustul buzelor ei îi înfierbîntau sîngele în vene.

Mitch se strădui să lase apa să-şi ducă la îndeplinire imposibila misiune.

După aceea, îşi puse un tricou curat şi o pereche de blugi vechi, tăiați deasupra genunchilor. Îşi luă o bere şi un castron cu covrigi uscați din bucătărie şi se îndreptă spre birou. Poate că o oră sau două de lucru pe calculator îl vor ajuta să-şi atingă scopul.

Începu să-şi frecţioneze ceafa cu mişcări lente. Apoi, în picioarele goale traversă podeaua rece, de pin, inegal tocită. Blestemate picioare! Îl duseseră spre fereastra ce dădea spre căsuţa chiriaşelor lui. Se uită lung la lumina galbenă răzbătînd printr-una din ferestrele de la parter. Probabil că acolo stătea Lara singură, reflectă Mitch, aducîndu-şi hîrtiile la zi, exact ca el.

Nu-şi dăduse niciodată seama ce plăcută şi îmbietoare părea căsuţa. Ce naiba făcea el stînd de unul singur la o fermă de treizeci şi cinci de acri? Ar trebui s-o vîndă, asta era clar.

Totuşi, grajdul cel mare şi vechi s-ar putea transforma într-un magazin senzaţional pentru Lara. Mitch îşi umezi buzele. Deja îşi imagina modificarea unei părţi a şurii de fîn, astfel încît să devină un mic magazin. Lara ar avea o mulţime de spaţiu unde să-şi atîrne plantele la uscat. Cu ajutorul lui, şi-ar putea cultiva chiar aici, la fermă, majoritatea plantelor de care ar avea nevoie. În plus, ar fi acasă cînd Jenny ar coborî din autobuzul şcolii! Jenny avea nevoie de un tată care să aibă grijă de ea.

Mitch izbi dezgustat cu pumnul în perete. Nu era el bărbatul de care avea nevoie Lara Weston. Cum de a putut uita acest lucru fie şi numai pentru un minut? Chipul i se înnegură.

Într-o tăcere marcată de tristeţe, se întoarse la planşetă.

Capitolul 10

Conversația din timpul cinei fu şi mai redusă decît de obicei.

– Cum a fost la şcoală? îşi întrebă Lara fetița.

– Mai bine, răspunse aceasta împingîndu-şi scaunul de la masă. Pot să-ți povestesc mai tîrziu? Mă aşteaptă Ned pentru lecția de călărie.

– Desigur. În seara asta lucrez în grădină. Şterge-ți mustața de lapte de la gură înainte să pleci.

Fetița sări în cerc trăgîndu-şi cizmele de călărie.

– Bine, ne vedem mai încolo! strigă ea ieşind în fugă pe uşa din față.

Lara îşi înăbuşi un suspin prelung. Din cîte ştia, unele familii zăboveau în jurul mesei de seară discutînd serios unii cu alții. Mult mai mult decît

„Bună“ sau „Pa“.

Rămăseseră mai puțin de două ore pînă la căderea întunericului.

Îşi împinse scaunul ridicîndu-se de la masă. După aceea, puse mîncarea rămasă în frigider şi aşeză farfuriile murdare într-un teanc în chiuvetă.

Îmbrăcată cu nişte blugi decolorați şi un pulover vechi, ale cărui mîneci fuseseră retezate, se postă în fața răsadnițelor improvizate.

– Gata, fetelor, le murmură ea plantelor. Astăzi e ziua mult aşteptată. 15 mai, data oficială a dispariției înghețului în comitatul Chester. O să vă plantez în grădină şi vă veți putea răsfira rădăcinile în orice direcție veți voi.

O oră mai tîrziu, cînd Jenny urcă anevoie dealul, venind de la ora de călărie, Lara încă mai stătea în grădină aplecată de mijloc. Reuşise să planteze numai un sfert dintre răsaduri. Neîndoielnic, treaba asta avea să îi ia mai mult timp decît preconizase. Cînd căderea serii o făcu să-şi întrerupă truda pentru ziua aceea, udă cu atenție micile plante şi porni în căutarea fiicei ei. A doua zi era vineri. Îşi promise să lucreze mai mult.

Vineri după-amiază devreme, Lara îşi puse hainele de lucru şi reîncepu răsăditul. Către ora mesei, fu surprinsă să vadă o camionetă albastră urcînd aleea către casa ei. Încercînd să-şi îndrepte spinarea, icni din cauza junghiului din şale.

Mitch sări jos din cabină.

– Te doare? o întrebă el.

– Da, răspunse Lara. Ai venit să te distrezi privindu-mă?

– Cîtuşi de puţin. Ai uitat că sînt un tip muncitor şi un vecin milos? V-am adus cina la cutie, replică el ridicînd o pungă mare, albă, cu pete de grăsime şi ketchup pe ea.

Lara îşi frecă muşchii indureraţi dinspre şale.

– Un înger în costum albastru de blugi. Eşti un scump, Mitch, dar Jenny e la Maude.

– Asta explică nivelul crescut de decibeli de acolo. Ei bine, vino, se răcesc hamburgerii. Poţi face o pauză?

– Mda. În fine, am terminat cu plantatul. Mai am doar să ud grădina.

Mişcîndu-şi muşchii înţepeniţi, adăugă:

– Totuşi, mi-e teamă că, dacă mă mai aplec, n-o să mai reuşesc să mă ridic.

– Mai vedem noi. Hai.

O conduse în casă ajutînd-o cu blîndeţe să se aşeze pe un scaun din bucătărie. Lara se îndoi de mijloc cu dificultate şi fundul îi ateriză cu o bufnitură pe scaun.

– Ahh! exclamă ea savurînd indescriptibila senzaţie de uşurare.

Mitch găsi două farfurii curate şi puse pe fiecare cîte un hamburger şi cartofi prăjiţi, oferindu-i una Larei.

– Ţi-e sete? o întrebă el.

– E o cană cu ceai cu gheaţă în frigider. E destul pentru amîndoi.

Îi plăcea ideea de a savura o cină liniştită şi tihnită, chiar aşa simplă ca aceasta, în compania lui Mitch. Bărbatul aduse cana şi două pahare înalte depunîndu-le ceremoniors pe masă, asemeni unui chelner. Lara zîmbi.

– Cum de ai ştiut că asta era exact ce-mi trebuia?

Mitch turnă ceaiul rece şi se aşeză la masă.

– Din instinct, replică el privind-o în ochi. Şi mai ştiu şi alte cîteva lucruri de care ai nevoie.

Braţele lui, cu muşchi puternici expuşi de mînecile suflecate, se odiheneau pe tăblia mesei.

– Adevărat? întrebă ea amuzată. Ce anume?

Pe obrazul lui tresări un muşchi.

– Mîini puternice care să-ţi alunge tensiunea din muşchi. O baie fierbinte, prelungită şi o persoană îndemînatică dispusă să te spele pe spate. Un tip care să te ducă în braţe la culcare după o zi grea de muncă, rosti el plimbînd un deget bătătorit pe marginea paharului.

Lara urmări ca hipnotizată mişcarea circulară.

– Ai nevoie de un bărbat, Lara.

– Ba nu, zise ea îndreptîndu-se brusc şi bătînd înfuriată în masă. Ăsta este exact genul de necaz de care mă pot lipsi categoric.

Netezindu-şi pe şolduri puloverul uzat, continuă:

– Acum, dacă vrei să mă scuzi, trebuie să-mi ud grădina înainte de căderea întunericului. Mulţumesc pentru cină şi...

Deodată, gemu de durere ducîndu-şi mîinile la şale. Bărbatul se ridică într-o clipă, venind lîngă ea.

– Te suprasoliciţi, Lara. Ai cearcăne mari sub ochi şi îţi forţezi pea mult spinarea. Ia-o mai încet. Întinde-te şi relaxează-te. Îţi ud eu grădina.

Ea ridică mîna gata să protesteze.

Mitch i-o prinse şi i-o apăsă pe piept. N-avea de gînd să-i accepte împotrivirea.

– Dă-mi voie să am grijă de tine, spuse el pe un ton scăzut.

Fără a-i răspunde, Lara se lăsă îmbrăţişată un minut, bucurîndu- se de căldura trupului lui şi de alinarea promisă de acesta.

O jumătate de oră mai tîrziu, după ce stropise grădina, Mitch reveni şi o găsi întinsă pe podeaua camerei de zi.

– Ţi-e mai bine? se interesă el.

– Da.

– Mincinoaso, veni răspunsul.

Se aşeză pe podea, lîngă ea, şi îi ordonă:

– Întoarce-te.

– Cum?

Ochii obosiţi ai Larei se deschiseră brusc.

– Întoarce-te.

O rostogoli pe burtă întinzîndu-i mîinile pe lîngă corp.

– Acum, închide ochii, o instrui el. O să-ţi placă.

– Mitch!

Bărbatul îi ignoră protestul şi începu să-i maseze spatele. Palmele puternice îi alunecară în susul spinării, pe umeri, coborîră pe lateral, apoi, urcară din nou de-a lungul coloanei vetebrale. Îi frămîntară muşchii încordaţi ai cefei şi braţelor şi se mişcară dinspre lateralele toracelui către şira spinării, smulgîndu-i Larei suspine de plăcere.

– Ohh! De unde ai învăţat asta? murmură ea încîntată. Mă simt ca o bucată de lut.

Mîinile lui continuară să-i frămînte spatele.

– Ştiu ce înseamnă să ai febră musculară.

Stînd în continuare cu faţa în jos, Lara îşi înăbuşi un chicot în covorul oval al camerei.

– Ce-i aşa de distractiv? mîrîi el mişcîndu-şi mîinile astfel încît s-o facă să geamă iar.

– Tocmai mi-am dat seama că, dacă o persoană aflată afară ar auzi conversaţia asta, ar crede cu totul altceva ţinînd cont că gem întruna şi aşa mai departe.

Mitch îşi muşcă buzele în tăcere şi continuă s-o maseze.

Cînd, în cele din urmă, se opri, Lara se întoarse pe spate şi se ridică în şezut zîmbindu-i cu inocenţă.

– A fost extraordinar. Ai adus cina, mi-ai terminat treaba în grădină şi mi-ai alungat suferinţa. Cum aş putea să-ţi mulţumesc?

Bărbatul îşi frecă falca prefăcîndu-se că reflectează serios.

– Probabil că vom născoci un sistem de plată.

Lara clătină din cap şi buclele întunecate i se involburară, cu graţie, împrejurul chipului.

– Nu prea cred. Şi aşa sînt îndatorată pînă peste cap. Hei, ia te uită! Deja e întuneric beznă afară. Probabil că este nouă sau pe aproape, remarcă ea căscînd.

– Să fie acesta un mod nu prea subtil de a-mi spune să-mi iau tălpăşiţa?

– Iartă-mă, n-am vrut să fiu nepoliticoasă.

– Eşti sigură că Jenny nu vine acasă în seara asta?

– Absolut.

– Atunci mai am un ultim lucru de făcut înainte de a pleca.

Ochii Larei se lărgiră.

– Şi care ar fi acela?

Bărbatul o ridică în braţe strîngînd-o cu putere la piept.

– Păi, să te pregătesc de culcare, fireşte.

– Mitch! ţipă ea dînd din picioare. Lasă-mă jos!

Mitch urcă scara cu ea în braţe şi o depuse cu grijă pe covorul din baie. Aplecîndu-se peste cada victoriană, cu picioare, deschise ambele robinete pregătindu-i baia.

Acum, Lara stătea în picioare şi era înfuriată la culme. Aburul se ridica învăluind perdelele albe de dantelă şi ferigile aflate în ghivece suspendate.

– Zău, Mitch! îl certă ea. Nu poţi intra aşa aici şi...

Bărbatul îşi coborî privirile spre ea, avînd pe

chip o expresie ciudată pe care Lara nu reuşi s-o descifreze. Cu mîna lui puternică îi ridică fața spre a lui. Cu o mişcare uşoară ca atingerea unei pene, o sărută pe gură şoptindu-i numele.

Lara nu făcu nici o mişcare.

Mitch se apropie şi mai mult.

– Ai vrea să rămîn? rosti el abia auzit.

– Nu, Mitch, eu...

El se retrase brusc.

– Bănuiam că aşa vei spune. Ai dreptate. Am rămas mai mult decît trebuia. Odihneşte-te. Închid eu uşa la plecare.

Lara înlemni. Îi auzi paşii apăsați coborînd scara şi traversînd camera de zi. Uşa de la intrare se trînti zgomotos. Se întoarse şi privi fix aburul ce se înălța din cadă. Îşi scose puloverul, blugii şi lenjeria şi intră în apa îmbietoare. Căldura acesteia îi alină durerea corpului, însă nu reuşi să-i ajungă la inimă. Lacrimi porniră să-i alunece pe obraz. În nici o noapte din viața ei nu se simțise atît de insuportabil de însingurată.

Mitch nu se înşela. Chiar avea nevoie de un bărbat din mai multe motive decît înşirase el. Dintr-o dată, sarcina de a se spăla pe spate i se păru pe cît de odioasă, pe atît de copleşitoare. Tînjea după atingerea mîinilor lui mari şi blînde pe tot corpul ei.

Ieşi din baie ştegîndu-se cu un prosop gros. Se urcă în pat şi rămase trează mult timp în noapte.

După miezul nopții, auzi ploaia bătînd ușor în geamuri și căzu într-un somn agitat.

Cînd se trezi, ploaia cădea în averse. Se duse la fereastra bucătăriei și se uită îngrijorată la răsadurile platate. Acestea stăteau îndoite, cu frunzele îngreunate de pete de noroi.

Ploaia se înrăutăți.

Toată ziua, căzu în rafale violente care distrugeau totul în calea lor. Lara făcu un drum să verifice situația magazinului ei și reveni spre casă pe drumul a cărui vizibilitate se apropia de zero, ca într-un coșmar. Ajunsă pe aleea casei ei, privi straturile de flori palantate cu atîta efort și udate prin bunăvoința lui Mitch. Grădina care putea să însemne atît de mult pentru afacerea ei.

Grădina... nu mai exista.

Lara clipi nevenindu-i să-și creadă ochilor. Cu părul aplatizat instantaneu, cu hainele înmuiate de ploaie și pantofii plini de apă, porni într-acolo simțind înțepăturile picăturilor reci. Răsadurile îngrijite de ea aprope două luni de zile fuseseră făcute una cu pămîntul. Sau dispăruseră. Rîulețe șerpuitoare mușcau după bunul lor plac din solul afînat și mustind de apă. Lara suspină uluită.

Ignorînd aversa de ploaie și hainele îmbibate, fugi spre șopronul plin de pînze de păianjen după o sapă ruginită, rezemată de perete printre alte unelte lăsate în părăsire. Un șanț! Va săpa un șanț împrejurul grădinii, în care să se scurgă apa.

Lara atacă înverșunată noroiul însă șanțul în-

gust se surpa iar şi iar. Sarcina se dovedea imposibilă.

Mitch opri pe aleea casei sale şi, ca de obicei, aruncă o privire spre casa Larei. Imediat, îşi puse în buzunar cheile camionetei şi alergă în susul dealului lipăind cu cizmele de lucru pe pajiştea îmbibată de apă.

– Lara! strigă el. Ce naiba faci aici?

Lacrimile ei, privocate de frustrare, se amestecau cu ploaia ce-i şiroia pe faţă.

– Încerc să-mi salvez plantele, ţipă ea.

Mitch îi smulse sapa din mîini aruncînd-o pe jos şi o apucă de umeri.

– Lara, trebuie să intri în casă.

Ploaia continua să-i ude pe amîndoi.

– Nu, nu înţelelegi! se văită ea. Am neapărată nevoie de plantele astea.

– Nu poţi face nimic. Te îmbolnăveşti de pneumonie dacă mai stai afară. La ce vă va folosi, ţie şi lui Jenny, aşa ceva?

N-avea de gînd să mai piardă nici un minut. Stimulat de şiroaiele de apă, o ridică în braţe şi o duse în casă aşezînd-o pe canapea. După ce-i scose pantofii plini de apă şi, apoi, cizmele lui, aduse un prosop mare de plajă din dulapul aflat pe culoarul de la etaj înfăşurînd-o în faldurile lui primitoare.

Ţinînd-o cu duioşie în braţe, îi zvîntă hainele umede. Dorea să le protejeze pe Lara şi pe Jenny de avatarurile unei existenţe duse de azi de

mîine. Îi păsa de ele mai mult decît îndrăznea să-i mărturisească Larei.

– Nu înțelegi! gemu ea printre lacrimi. Cred că soțul meu avea dreptate.

Mitch îi ridică buclele încurcate cu o mînă iar, cu cealaltă, o trase mai aproape de el.

– În legătură cu ce?

Lara se cutremură printre suspine.

– El... spunea întruna... că n-aş fi în stare să supraviețuiesc fără el. Cînd a murit, am aflat că pot. Dar am vrut să fac mai mult decît atît.

Ştergîndu-şi lacrimile de pe obraz cu dosul palmei, încheie:

– Dar nu sînt sigură că am să reuşesc.

Mitch simți că i se strînge inima. O trase în cercul protector al brațului său drept ridicîndu-i bărbia cu cealaltă mînă.

– Ascultă, Lara. Ai trudit din greu prea multă vreme. A trebuit să depăşeşti pierderea soțului tău mai ales de dragul lui Jenny, însă acum ai un țel anume. Ți-ai demarat propria afacere, iar grădina era ceva necesar. O vom reface. Furtuna asta este cea mai cumplită dezlănțuire a naturii pe care am văzut-o vreodată.

O strînse în brațe legănînd-o şi alintînd-o.

– Eu sînt aici, Lara. Te voi ajuta. Nu mai eşti singură.

Lara apropie marginile prosopului tremurînd fără încetare.

Mitch îşi frecă palmele.

– În regulă, doamnă, murmură el întinzînd-o cu blîndețe pe pernele canapelei. Hai să te încălzesc.

Se duse în bucătărie şi umplu filtrul. În cîteva minute, un şuierat familiar semnală că era gata cafeaua. Mitch îi aduse o ceaşcă aburindă şi Lara savură căldura radiată de vasul de ceramică în palmele ei, luînd o înghițitură mică.

– Ahh, murmură ea. Ce bine e!

Bărbatul o studie cu o privire critică.

– Eşti încă udă leoarcă. Trebuie să rezolvăm şi chestia asta. Ține bine ceaşca.

Îşi strecură brațele împrejurul ei şi o ridică sprijinind-o de pieptul său.

– Unde mergem? întrebă ea privindu-l mirată.

– Sus, ca să-ți schimbi hainele.

– Doar n-o să mă dezbraci! exclamă ea agățîndu-i-se tot mai strîns de umeri pe măsură ce urcau fiecare treaptă.

Colțurile gurii lui se arcuiră în sus.

– Ai vrea s-o fac?

Ochii Larei prinseră să arunce scîntei.

– Categoric, nu!

În ureche îi răsunau cu claritate bătăile puternice ale inimii lui Mitch.

Acesta continuă să urce scara cu grijă, ținînd-o în brațe.

– Cumva, ştiam că asta ai să spui.

Ajungînd pe treapta de sus, adăugă:

– Ştii, începe să devină deja o obişnuință.

Lara se zbătu să se elibereze.

– Lasă-mă jos.

El se opri uitîndu-i-se drept în ochi şi simţind o tensiune ameninţătoare adunîndu-i-se în vintre.

– Te potriveşti perfect, zise el pe un ton scăzut.

– Poftim?

– Te potriveşti în braţele mele de parcă ai fi fost special făcută pentru asta.

Buzele ei se despărţiră încet. Mitch se gîndi să o sărute, dar se decise să nu profite de avantajul avut pe moment asupra ei.

– Ah... ah...

Buzele Larei se ţuguiară alcătuind un cerc ispititor. Oare chiar îi adresa invitaţia pe care spera el că i-o adresează?

– Hapciu! strănută Lara violent.

Mitch o puse jos imediat.

– Noroc, rosti el cu un zîmbet strîmb. Pune-ţi nişte haine uscate şi călduroase.

Lara îi dădu ceaşca şi atunci observă:

– Şi tu eşti ud! exclamă ea întinzîndu-se să-i atingă cămaşa umedă.

El ridică neglijent din umeri.

– Sînt un cuptor uman. O să mă usuc într-o clipă.

Rămasă singură în dormitor, Lara îşi dezbrăcă hainele îmbibate de apă şi îşi puse nişte blugi uscaţi şi o jachetă roşie peste o bluză de flanel. Înainte de a coborî scările, îşi trecu degetele prin

buclele jilave. Fu uimită să vadă un foc ademenitor vuind în şemineul din camera de zi şi pe Mitch agitîndu-se lîngă o tigaie cu hamburgeri.

– Fasole şi hamburgeri, îi spuse el fluturînd spatula. Specialitatea mea. Mîncare pentru bărbaţii adevăraţi. Şi pentru zîne ale florilor, muiate de ploaie.

Lara strănută iar.

– Du-te şi încălzeşte-te lîngă foc, îi ordonă el. Te chem cînd e gata masa.

Un zîmbet de netăgăduit îi lumină faţa Larei în timp ce-i măsura din priviri spatele lat. Bărbatul înjură de cîteva ori lucrînd aplecat deasupra sobei. Amabil, răbdător, grijuliu, protector, toate aceste cuvinte îl descriau perfect.

Stînd în faţa focului aprins cu atîta grijă de Mitch. Lara simţi că se destinde treptat. Casa ei mirosea a foc făcut cu lemne, a fasole gătită cu roşii şi a hamburgeri mediu prăjiţi. Deja căldura i se răspîndea în membre, o altfel de căldură, intensă şi în valuri, pornind din adîncul fiinţei ei. Ştia bine că această senzaţie tulburătoare i se datora în mare măsură lui Mitch Owens. Ameţitor, uluitor, periculos, erau nişte adjective ce-l caracterizau la fel de bine.

Mitch se întoarse cu tigaia în mînă şi rămase cu privirile fixate asupra ei. Flăcările portocalii o luminau din spate, accentuîndu-i formele trupului. Buclele umede i se revărsau pe lîngă obraji şi în ochi avea o căutătură ciudată care se potrivea cu

expresia gurii ei dornice. O căutătură trădînd o pasiune abia stăpînită ce trebuia investigată imediat. Mitch își simți trupul încordîndu-se. Cu o privire sumbră și nedefinită, porni către ea.

Pe neașteptate, ușa de la intrare fu dată de perete.

Jenny nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

– Mami! Mitch! Veniți să vedeți! Furtuna s-a terminat și este un curcubeu uriaș la marginea grădinii!

Lara confecționa o ghirlandă de eucalipt avînd în centru o fundă roz, contrastantă. Un radio aflat în spatele magazinului transmitea o muzică plăcută.

Larei îi plăceau toate aspectele afacerii demarate, însă cel mai bine se simțea aici, în magazin, creînd lucruri minunate cu propriile-i mîini. La urma urmelor, acesta era adevăratul motiv pentru care înființase *Coșul cu flori*. Începu să fredoneze încet, întinzîndu-se după un mănunchi elegant de trandafiri galbeni ce, prin uscare, căpătaseră nuanța aurului vechi.

Telefonul începu să sune. Sprijinind receptorul de umăr, continuă să lucreze.

– Bună ziua. Ați sunat la *Coșul cu flori*, rosti ea. Cu ce vă pot fi de folos?

Vocea unei femei trecu direct la subiect.

– Doamnă Weston, sînt Ina Ballard. Am văzut recent cîteva dintre aranjamentele dumneavoas-

tră cu flori de mătase. Sînt foarte frumoase. Aş dori...

Ina voia ca Lara să-i decoreze întregul parter al locuinței.

Urmă un alt apel:

– Doamna Weston? Sam Dodson la telefon. Soția mea şi cu mine sîntem proprietarii hanului *Begonia albastră*. Renovăm restaurantul şi am vrea ca dumneavoastră să...

În după-amiaza aceea, mai primi două propuneri avantajoase de afaceri, ca rezultat al campaniei ei agresive de publicitate.

– Ce zi! exclamă Lara terminîndu-şi cuvintele printr-un fluierat.

O adevărată mană cerească pentru o antreprenoare care se lupta cu greutățile vieții şi avea o fiică de vîrstă şcolară.

Şcoala! Lara aproape uitase. Şedința cu părinții era programată pentru azi. Aranjă ca asistenta ei să preia magazinul şi plecă grăbită.

Beatrice Atkins, învățătoarea lui Jenny, stătea la o masă lungă, aflată în fundul clasei a treia. Expresia tinerei învățătoare părea sumbră cînd deschise dosarul ce conținea atît lucrările lui Jenny din clasă, cît şi temele date pentru acasă.

– Aici... şi aici iar, doamnă Weston, spuse ea arătînd spre cîteva lucrări la aritmetică şi engleză. Cred că înțelegeți ce vreau să spun.

Lara încuviință încruntîndu-se la vederea hîrtiilor datate cu patru şi cinci luni în urmă.

Doamna Atkins luă un alt dosar.

– Aici sînt lucrările mai recente.

Între cele două rînduri de lucrări exista o îmbunătățire considerabilă. Lara o observă imediat. Asta era Jenny a ei, cea isteață și dinamică, Jenny cea din Philadelphia, de dinaintea mutării lor.

– Învață mult mai bine, doamnă Weston și pare că s-a obișnuit cu școala și cu noii ei prieteni. Pare evident că s-a întîmplat ceva pozitiv, care i-a schimbat viața.

Buzele Larei se curbară într-un zîmbet. O, da! Chiar că se întîmplase ceva pozitiv care-i schimbase definitiv viața lui Jenny. Un ponei cu ochi blînzi... și hotărîrea de neclintit a lui Mitch Owens. „Nu se lasă pînă cînd nu ne schimbă pe toți", reflectă ea visătoare.

Capitolul 11

Privirea lui Mitch trecu peste zidurile cu tencuiala căzută şi peste grinzile masive expuse vederii. Era cel de-al doilea şantier pe care-l vizita în dimineaţa asta. De ambele dăţi, încercase să se concentreze. Şi eşuase.

Atmosfera primăvăratică nu-l ajutase defel. Mitch era gata să strige, să sară şi să se bată în piept pentru... pentru ce? Mda, reflectă el. Ăsta e efectul primăverii asupra bărbaţilor, indiferent de vîrstă. Însă Lara Weston avea acelaşi efect asupra lui pe tot parcursul anului. Era de ajuns să o privească o dată, ca să se înfierbînte, să se întărească şi... să sufere.

Îşi masă ceafa cu o mînă, de parcă ar fi vrut să-şi alunge închipuirile nebuneşti din minte. Un efort inutil. Autocontrolul său, tot mai erodat, nu

se putea pune cu azurul cerului de mai, inundat în lumina soarelui. Parfumul liliacului şi al magnoliilor îi invada nările. Nuielele arbuştilor de forsytia, presărate cu flori galbene, se legănau în briza uşoară, iar graurii îşi ciripeau bucuria în vîrful unui stejar. Indiscutabil, primăvara în Pennsylvania era minunată. Un simplu bărbat n-avea cum să se opună influenței ei.

Lara aranja un coş cu margarete gerbera confecționat din mătase, cînd fu întrerupră de telefon. Răspunse imediat.

– Bună dimineața. Cu ce vă pot ajuta?

– Venind să împarți cu mine un prînz la iarbă verde, pe o pătură moale, înconjurată de o mare de flori sălbatice. Apoi, îți voi spune toate modurile în care mă poți ajuta.

Urechile Larei deveniră stacojii.

– Mitch, tu eşti?

– Mai mult ca şigur, scumpo. Am fost luat prin surprindere de o turmă întreagă de nu-mă-uita înflorind sub un soare cald, ce nu se dă dus. Atunci, mi-am închipuit că probabil a sosit vremea să sărbătorim ziua de Întîi Mai... în felul nostru, fireşte. Ce-ai zice s-o laşi astăzi pe Grace la conducerea magazinului? Vin să te iau în douăzeci de minute şi vom căuta o pajişte retrasă pe malul rîului Brandywine, unde să meditam asupra existenței noastre. Dacă refuzi, îți dublez chiria.

Lara simți un zîmbet prostesc întinzîndu-i-se pe față.

– Se pare că n-am de ales.

– Te-ai prins, fetițo.

– Douăzeci de minute?

– Nici o secundă în plus.

– Mitch! Cum ai să faci rost de mîncare pentru picnic în douăzeci de minute?

– Ai să fii surprinsă. Un tip cu astenie de primăvară poate fi tare descurcăreț.

Vocea lui ademenitoare îi tachina urechea inducînd reacții la mare distanță și Lara simți o căldură plăcută răspîndindu-i-se în corp.

– Bine, deșteptule. Peste douăzeci de minute voi fi pe trotuoarul din fața magazinului.

La celălalt capăt al firului urmă un moment de tăcere.

– Să zicem, mai bine, peste optsprezece. Tocmai ai pierdut două minute tîrguindu-te.

Lara izbucni în rîs.

– Ești nebun. Pa.

La scurt timp după aceea, camioneta lui albastră se opri în fața magazinului ei. Așezîndu-se lîngă el, Lara îl privi cu un aer de scuză.

– Sînt murdară, începu ea. Am lucrat cu ierburi care mi-au pătat mîinile.

– Arăți splendid, declară el de-abia luîndu-și ochii de la șosea. Și miroși și mai bine. Un spirit liber, tînăr și sălbatic, asemenea florilor de pe imașul spre care ne îndreptăm.

Pe moment, Lara fu cuprinsă de panică. Oare ce făcuse? Se dăduse pe mîna unui bărbat care

părea să aibă... dacă tot venea vorba, ce avea oare Mitch în minte?

Aşa după cum promisese, Mitch găsi, pe malul rîului, o pajişte presărată cu flori, aparent uitată de lume. Sicomori bătrîni, cu trunchiurile răsucite şi noduroase, erau răspîndiţi într-un semicerc scoţînd în evidenţă un pod vechi, a cărui vopsea roşie se scorojise.

– Este minunat! exclamă Lara coborînd din camionetă într-un paradis cu ierburi luxuriante şi arţari. Cum naiba l-ai găsit?

Mitch scoase din cabină o pătură veche, cu model indian şi două cutii albe, de carton.

– Poate îţi voi spune într-o bună zi.

Lara se holbă la încărcătura din braţele lui.

– Ăsta e prînzul?

– Mda, aprobă el luînd-o spre sud. Ce zici de locul de acolo? Arată bine?

Lara încuviinţă.

– Ai face bine să-mi dai să mănînc înainte să mă apuce disperarea.

Mitch întinse pătura lîngă o porţiune împînzită de piciorul cocoşului şi margarete albe.

– Deschide-ţi cutia, spuse el dîndu-i Larei una din ele.

Literele aurii cu înflorituri, de pe capac, alcătuiau cuvintele *French Cafe*. Lara desfăcu şnurul delicat, roşu cu albastru, ridicînd capacul după cum i se spusese.

– Mitch Owens! strigă ea. Romantic bătrîn ce

eşti! Astea sînt delicatese.

Pe nişte farfurii drăguțe, de plastic, se aflau pui şi salată de struguri negri. Un mini-croissant stătea înghesuit lîngă o cupă de înghețată conținînd o spumă pufoasă, de ciocolată. O cutie de mere stătea alături de tacîmurile de plastic înfăşurate într-un şervet de masă alb.

Lara ridică un pătrat minuscul învelit în staniol.

– O bomboană mentolată de mîncat după masă! N-am uitat absolut nimic. Ăsta da, un prînz perfect!

Aruncîndu-i lui Mitch o privire încîntată, recunoscu:

– Eşti un om plin de surprize. Oare voi ajunge vreodată să te cunosc sub toate aspectele?

Mitch savură aroma şi dulceața unei boabe de strugure.

– Poate, dar îți va lua ceva timp. Vreo două picnicuri... cîteva plimbări cu sania... vreo cinci, şase seri petrecute în fața şemineului... eventual, cîte un masaj din cînd în cînd.

– Mmm.

Lara urmări bobul de strugure dispărînd între buzele lui şi luă o lingură de salată *Waldorf*. Încercă să-şi ia privirile de la cămaşa roşie, cadrilată a lui Mitch, de la felul în care i se mula pe umerii largi, etalînd o parte a pieptului acoperită cu păr cîrlionțat. Ar fi plăcut, chibzui ea, să-i descheie nasturii cămăşii şi să-şi plimbe palmele pe pielea bronzată.

Sorbi din sucul de mere în timp ce zefirul blînd, de mai, îi mîngîia fața și brațele.

– Tu ești cavalerul meu în flanel cadrilat, rosti ea adunînd resturile într-o pungă de plastic. Mă salvezi întotdeauna.

Mitch privi modul în care vîntul îi lipea bluza Larei de rotunjimile trupului și își schimbă poziția pentru a micșora încordarea acută resimțită mereu în prezența ei.

– Te-ai strîmbat puțin cînd ai spus asta, comentă el. Probabil că ai anumite rezerve față de faptul de a fi salvată.

Ea înălță din umeri.

– Sînt doar oarecum bănuitoare, asta-i tot. În general, în loc să le salveze pe fecioare, cavalerii le făceau să sufere.

Mitch se întinse prinzînd-o de mînă.

– Nu și eu, Lara. Știi bine asta. Eu nu procedez așa. Ce zici de o plimbare? întrebă el încercînd să-i distragă atenția.

Lara îi urmă pasul domol culegînd o margaretă de un alb imaculat de pe pajiște și luînd-o cu ea.

Mitch se strădui să n-o atingă. Știa din experiență că, în ceea ce o privea pe Lara, chiar și cea mai mică atingere l-ar fi dus la pieire. Începu să se tîrguiască cu el însuși și, în cele din urmă, pierdu. Doar o atingere mică. N-o să conteze, chibzui el.

Prin urmare, îi prinse mîna subțire în palma lui mare.

– Cred, zise Lara zîmbindu-i în vreme ce se plimbau, că ai ales cea mai frumoasă zi a anului pentru picnic.

El își frecă bărbia cu o mînă.

– Cea mai frumoasă? Hm, nu știu ce să zic. Cred că ar fi preferabil să studiem mai bine problema. După zece... douăzeci de picnicuri, vom compara datele și vom face o analiză științifică.

Lara își scoase espadrilele de pînză înmuindu-și picioarele în undele rîului.

– Ah! suspină ea. Este atît de bine! De mică îmi plăcea să-mi bălăcesc picioarele în rîuri. Hai, Mitch, vino și tu.

Spunînd acestea, își înnodă sub sîni poalele lungi ale bluzei.

O singură privire spre ea și rezistența lui Mitch se topi. Își dezlegă șireturile pantofilor și se așeză pe mal, lîngă ea, lăsînd apa rîului să i se reverse peste picioare. Fără a mai avea nevoie de vreo încurajare, își suflecă blugii pînă deasupra gleznelor.

– Ei bine, ai învins, rosti el. Ai trezit copilul din mine.

– Și nu e minunat?

Din neatenție, cînd se aplecă spre el, umărul ei îi atinse brațul.

Pentru o clipă, ochii lui fură întunecați de o umbră trecătoare.

– Mda. Totuși îmi plăcea mai mult cînd stîrneai bărbatul din mine.

Lara îi evită privirea seducătoare îndreptîndu-şi atenţia asupra apei puţin adînci a rîului.

– Apa e destul de rece, spuse ea. Poate că ar trebui să te arunc în rîu cu capul înainte... din motive lesne de ghicit.

– Dă-i drumul, Lara. Încearcă şi o să vezi ce se întîmplă.

Acum, vocea lui gravă o tachina şi Lara nu opuse rezistenţă cînd el se aplecă să-i guste buzele.

„Doar un sărut mic, se gîndi el. N-o să conteze." Însă simţi sute de furnicături prin tot corpul, pînă în vîrful degetelor de la picioare, aflate în apă. Şi asta conta foarte mult. Totuşi putea controla situaţia. La urma urmelor, femeile nu mai jucau un rol important în viaţa lui.

Lara se ridică ieşind din apă şi începu să-şi fluture marginea udă a pantalonilor încercînd s-o usuce.

Mitch clătină din cap:

– Aşa n-o să meargă, spuse el. Mai bine te ajut să-i scoţi.

Cu mîinile în şolduri şi ţinîndu-şi strîns pantofii, Lara îl fulgeră cu privirea.

– Dă-i drumul, Mitch. Încearcă şi o să vezi ce se întîmplă, îl provocă ea.

Într-o secundă, bărbatul fu în picioare, luîndu-se după ea.

Lara ţipă, alergînd prin iarba înaltă a pajiştei, în încercarea de a evita să fie prinsă.

Totuşi inevitabilul se întîmplă.

„O îmbrăţişare rapidă, se gîndi el. N-o să conteze."

O prinse în braţe şi o strînse cu putere la piept, gura lui devorîndu-i buzele. „Ce fruct dulce, se gîndi el. Mai dulce ca orice hrană de pe pămînt." Mitch voia şi mai mult. Precis că n-avea să conteze. Încă era în deplinătatea facultăţilor sale mintale.

Buzele lui îşi croiră drum cu blîndeţe de-a latul obrazului, pînă la scoica sensibilă a urechii Larei.

– Mmm.

Gura lui dornică săruta, lingea şi îi rodea uşor marginea urechii.

– Mitch! oftă ea răvăşită de efectul blîndelor lui insistenţe.

Bărbatul o trase uşor la pămînt strivind ierburile parfumate sub trupurile lor. Mîinile lui îi atacară nodul bluzei în vreme ce-i prăda gura cu sărutări înfometate.

Cu sîngele fierbîndu-i în vene şi pulsul bătînd năvalnic, Lara îi răspunse la sărutări.

Doar o dată, îşi spuse el. Îi va mîngîia sînii mătăsoşi o singură dată. N-o să conteze... dar nu fu în stare nici să-şi finalizeze gîndul.

Degetele lui îi desfăcură sutienul rotunjindu-se pe moliciunea sînilor ei plini şi capul începu să i se învîrtă. Dumnezeule, nu se mai putea preface cu nici un chip că stăpîneşte situaţia. Îi dorea *acum* trupul ei înmiresmat, ce-l ameţea şi nu i-ar

mai fi dat drumul nicicînd.

Lara se delectă mîngîindu-i muşchii tari ca oțelul. În ciuda staturii uriaşe, Mitch era uluitor de blînd. Cu mişcări gingaşe, îi deschise bluza alunecîndu-i-o peste umeri şi lăsînd-o să cadă pe pămînt.

Printre suspine întretăiate îşi şoptiră numele unul altuia.

Bărbatul îi gustă fiecare centimetru al sînului înainte de a cuprinde cu buzele sfîrcul excitat. De fiecare dată cînd îl sugea, atingerea o făcea să geamă tot mai tare. Mitch le acordă aceeaşi atenție plină de duioşie ambilor sîni, pînă Lara prinse a se răsuci sub el fără încetare. Atunci, el îi prinse mîna şi şi-o apăsă peste erecția impresionantă.

– Asta e pentru tine, murmură el.

Lara găsise o nouă şi minunată libertate în nuditatea ei. Se desfăta sub căldura razelor de soare ce-i cădeau în cascade pe piele şi la senzația catifelată a pielii lipite pe piele. Simți bubuiturile inimii lui şi îşi dădu seama că propria inimă le răspundea în acelaşi fel.

O mare de ierburi înalte se unduia împrejurul lor creîndu-le o oază de intimitate.

Un foc mistuitor birui şi ultimele fărîme de autocontrol ale bărbatului.

– Am nevoie de tine, Lara. Şi tu ai nevoie de mine, îi spuse el cu vocea îngroşată de dorință. De cineva care să nu te facă să suferi.

Cu brațul său puternic o strînse la pieptul lui în

timp ce mîna cealaltă i se strecură în talie, pe sub pantaloni.

Ea nu-i opuse rezistență şi el îi coborî pantalonii largi şi slipul peste şolduri suspinînd.

– Eşti mai frumoasă decît credeam, zise el admirîndu-i rotunjimile feminine.

Lara se luptă să-i descheie catarama cordonului negru de piele, trăgînd de pînza tare şi aspră a blugilor. În curînd, erau ca doi şerpi ce se eliberează din strînsoarea vechilor piei, abandonîndu-şi hainele lîngă ei în două grămezi. Mitch o culcă încet pe spate. Ea se întinse să-l mîngîie trăgîndu-l într-o îmbrățişare intimă. Îşi plimbă mîinile de-a lungul muşchilor duri ai pieptului lui, împletindu-şi degetele în cîrlionții elastici ai părului şi trăgîndu-l în jos, deasupra ei. Îi simți genunchiul despărțindu-i încet picioarele şi se prinse de umerii lui anticipînd momentul penetrării.

Dintr-odată, înlemniră amîndoi, luați prin surprindere de o voce venind dinspre podul acoperit.

– Priveşte, Evelyn!

Mitch şi Lara de-abia îşi stăpîneau rîsul sau groaza. Fuseseră oare surprinşi goi în iarbă?

– E prima oară după mulți ani cînd văd un sturz prin părțile astea. Merle n-o să mă creadă cînd îi voi spune!

Cele două femei ascunse vederii păreau că se apropie.

Lara îl împinse pe Mitch întinzîndu-se după haine şi aruncîndu- i-le pe ale lui.

Tocmai își încheia ultimul nasture al bluzei cînd cele două amatoare de ornitologie își făcură apariția printre tufișuri. Își dădură unii altora binețe stînjeniți, în vreme ce una dintre femei își descurca binoclul prins într-o crenguță. Momentul magic trecuse. Mitch o privi cu un aer solemn.

– Altă dată, altundeva?

– Nu știu.

– Ce nu știi?

– Dacă sînt chiar atît de smintită.

Reveniră spre casă în tăcere. Mitch îi privi chipul îmbujorat și părul încurcat, răvășit de vînt și se simți mai excitat ca niciodată.

Cînd ajunseră la fermă, Lara coborî din cabina camionetei. Făcu o tentativă inutilă de a-și aranja buclele ciufulite și de a-și netezi, în același timp, bluza.

– Mulțumesc pentru prînzul la iarbă verde, Mitch.

Bărbatul trînti portiera și se apropie de ea.

– Uite ce e, Lara, dacă te-am forțat cumva, voi...

Lara îl privi drept în ochi.

– N-ai de ce să te scuzi, Mitch. Hai s-o lăsăm așa.

Jenny înmuie zăbala într-o găleată cu apă caldă, stropindu-se și pe ea. Apoi, începu să curețe părul și sudoarea de pe spatele șeii și de pe frîul lui Hannah, mușcîndu-și buza preocupată.

Lîngă Jenny, Mitch curăța și el harnașamentul lui Ransom stînd sub cerul liber.

– Ei bine, dă-i drumul, puștoaico, îi comandă el. Toată după-amiaza ai frămîntat pămîntul în picioare ca un armăsar împiedicat. Ce s-a întîmplat?

Fetița se uită pieziș la el și codițele îi săltară în aer. Pe urmă, începu să-și frămînte degetele.

– Păi, e vorba de...

Mitch așteptă în zadar.

– Mulțumesc, Jen. Acum înțeleg tot, zise el strîmb și verificînd scările șeii sale în căutarea unei crăpături. Necazuri la școală?

Trăsăturile ei se înmuiară.

– Oarecum. Vreau să-ți cer o favoare.

Mitch detesta s-o vadă atît de necăjită și cu limba legată.

– Sîntem prieteni, Jen. De cînd ți-e așa greu să-mi ceri ceva?

Tăcere. Încercă din nou.

– E-n regulă, fetițo. Spune.

Ochii ei încețoșați îl impresionară.

– Am nevoie de un tată pentru o zi.

Mitch aproape că-și scăpă bidonul cu ulei pe picior.

– Cum? strigă el uluit.

Vocea copilei se reduse la o șoaptă.

– Dacă nu se poate toată ziua, ce-ai zice numai de o după-amiază?

Bărbatul o privi în ochi.

– Despre ce e vorba?

– Păi, joia viitoare este Ziua Veseliei la noi, la şcoală. Nu se fac ore; se organizează jocuri şi mîncăm pe terenul de joacă. Margret şi Angie îşi aduc taţii care vor ajuta la cronometrarea alergărilor, vor înmîna premiile şi vor prăji hamburgerii.

Deja glasul fetiţei abia se mai auzea.

– Mă gîndeam că... ar fi grozav să am şi eu un tată ca toţi ceilalţi. Numai pentru puţin timp.

În vreme ce se uita la faţa lui gravă, ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu face nimic, Mitch, adăugă ea întorcîndu-se, gata să plece. N-are importanţă. Oricum, probabil că eşti ocupat.

Mitch îşi ignoră privirea înceţoşată şi îşi drese glasul.

– Ia stai, ia stai. Se întîmplă că joi sînt liber toată ziua. Şi, dacă eu spun asta, înseamnă că pot înmîna premii şi prăji hamburgeri ca un adevărat specialist.

Faţa mică a lui Jenny se lumină atît de tare încît pe Mitch îl îndureră să fie martorul acestei transformări.

– Adevărat? O să fii tatăl meu pentru o zi? ţipă ea ascuţit.

– Toată ziua. Atîta vreme cît n-o să mă baţi la cap să-ţi dau bani de buzunar.

Fetiţa chicoti plină de exuberanţă.

– Exact ca Margaret şi Angie!

– Uite ce este Jen. Eu o să fac pe tăticul închiriat, dar vreau să discuți asta cu mama ta mai întîi. S-a înțeles?

– În regulă!

Fetița clăti găleata şi atîrnă la uscat cîteva cîrpe zdrențuite.

– Pa, Mitch.

Deci aşa era să ai propriii tăi copii care să-ți alerge primprejur, reflectă el. Nişte belele cu ochi mari şi mîini murdare, capabile să-l facă pe un adult să plîngă sau să rîdă în cîteva secunde. Incredibil! Tată-de-o-zi. La naiba, de ce nu? Dacă nu pentru o viață, măcar pentru o zi.

Cărînd cutia de scule, ieşi afară din grajd, să repare o porțiune de gard deteriorată. Nu putu să nu observe, cu coada ochiului, aerul triumfător al lui Jenny care urca dealul spre căsuță. În mod clar, era mai înaltă, mai mîndră şi mai sigură pe sine decît atunci cînd venise aici cu nouă luni în urmă. Văzîndu-i noua strălucire, Mitch zîmbi.

Atunci observă pentru prima oară.

Şchiopătatul ei aproape dispăruse.

O săptămînă mai tîrziu, Lara îşi opri maşina lîngă cutia ei poştală de culoare cenuşie şi scoase de acolo un teanc de plicuri. Tocmai voia să pornească în sus pe aleea ce ducea spre casă, cînd, alături, frînă camioneta albastră a lui Mitch. Jenny sări jos de pe locul pasagerului. Pieptul bluzei ei era decorat cu o fundă mare,

galbenă, indicînd obținerea unui premiu.

– Cum a fost Ziua Veseliei, iubito? strigă Lara.

– Extraordinară, mami! De-a dreptul grozavă.

Zîmbetul fetiței se întindea de la o ureche la alta. Hainele îi erau pătate cu urme de ciocolată şi ketchup.

– Am avut mîncare super! Hamburgeri şi fursecuri şi îngheţată şi punci.

– Se vede de la o poştă. Cea mai mare parte se află pe hainele tale, împreună cu jumătate din praful de pe terenul de joacă.

Şuviţe ale părului ondulat al fetiţei scăpaseră din elasticul cozii de cal şi din clame. Imediat, Jenny se lansă într-o explozie de amănunte.

– Am aruncat cu inele şi am nimerit de cinci ori. Eu şi cu Tammy am ieşit pe locul al patrulea la alergarea prin tunel. Şi am reuşit să ajung foarte sus la urcatul pe frînghie.

– Uau! făcu Lara ridicînd o sprînceană. Se pare că ai avut o după-amiază plină.

– Şi toţi copiii l-au plăcut pe Mitch. Au zis că am avut cel mai grozav tată din toţi! Şi mai ştii ce, mami?

Jenny se întrerupse astupîndu-şi gura cu mîna pentru a-şi înăbuşi chicotelile.

– Mama lui Susan nu ştia că Mitch nu e tatăl meu adevărat. I-a spus: „Fetiţa dumneavoastră vă seamănă tare mult.“ Nu-i caraghios, mami?

– Foarte. Şi ce a spus Mitch despre asta?

– După ce a plecat ea, mi-a făcut cu ochiul şi

am rîs amîndoi. Îmi dai cheia, mami? Vreau să-i dau drumul afară lui Zeke.

Lara privi în spate, la Mitch, care stătea în cabina camionetei, sortîndu-şi corespondenţa.

– Jenny, ţi-ai amintit să-i mulţumeşti lui Mitch?

– Îhîm. De un milion de ori în drum spre casă. Îmi dau cheia acum?

– Bine. Nu uita să te ştergi pe picioare înainte de a intra în casă.

În vreme ce Jenny o rupse la fugă în susul dealului, Lara făcu cîţiva paşi pînă la camioneta unde Mitch îşi citea corespondenţa.

– Şi cum a supravieţuit tăticul de închiriat Zilei Veseliei? întrebă cu un aer şugubăţ.

Mitch îşi dădu ochii peste cap.

– Am învăţat cîteva adevăruri cutremurătoare.

– Ca de exemplu?

– De exemplu, că faptul de a construi o casă întreagă cu echipament greu este o nimica toată în comparaţie cu încercarea de a aplana certurile dintre copii. Şi... am fost mîndru să fiu tatăl lui Jenny pentru o zi.

Cotul i se rezema de marginea geamului deschis al cabinei.

– Cred că Jenny şi cu mine te-am pregătit să ai şi tu copiii tăi.

La auzul acestor cuvinte, chipul lui Mitch se înnegură.

– Mda. Poate.

Cu mişcări bruşte, băgă camioneta în marşa-

rier adresîndu-i Larei un rămas bun răstit.

Lara îl urmări îndepărtîndu-se, uimită de rapida schimbare a dispoziției lui.

Înălțînd din umeri, o porni spre grădină. Avea lucruri mai bune de făcut decît să-şi facă griji în privința temperamentului labil al lui Mitch. Noile plante cumpărate de la răsadniță prinseseră rădăcini şi părea să le meargă bine.

Lara privi cerul suspicioasă. Nu se vedea nici un nor şi nici buletinele meteorologice nu prevedeau vreo furtună. Luă o săpăligă şi se apucă de plantat.

Bluza tricotată, de culoarea piersicilor şi şorțul cu dungulițe nu prea reuşeau să-i ascundă formele ispititoare ale trupului. În timp ce se apleca asupra şirurilor ordonate de răsaduri verzi, Mitch îi studia, de la distanță, coapsele dezgolite. Oare cît timp va reuşi să se țină la distanță de astă dată, se întrebă el.

Jenny reveni țopăind spre tribuna centrală, acoperită cu o prelată în dungi albastre şi albe. Zîmbea şi avea brațele pline de pungi cu gustări.

– Habar n-am avut că spectacolul hipic din Devon este aşa super! exclamă ea spre Lara şi Mitch.

Sorbindu-şi limonada printr-un pai de zahăr cu gust de lămîie, se aşeză între cei doi adulți.

Mitch clătină din cap.

– Se presupune că vedetele acestui spectacol

sînt caii, iar nu mîncarea, fetițo. Deşi cornetul ăla cu înghețată din mîna ta pare al naibii de apetisant.

Micul oraş Devon, aflat la o oră distanță de ferma lui Mitch, era gazda anuală al unuia dintre cele mai reputate spectacole hipice din lume. Uitîndu-se în jos, spre arena principală de formă ovală, Lara privea încîntată parada cailor impecabil îngrijiți şi a călăreților elegant îmbrăcați ce defilau prin fața mulțimii şi a juriului.

– Ia priveşte! strigă Jenny. Sînt minunați.

Călăreții îşi ghidau caii grațioşi peste obstacolele înalte în curse contra cronometru. Vizitii în costume tradiționale, urcați pe caprele unor diligențe uriaşe, treceau huruind prin arena ovală într-o cursă cronometrată, de ocolire a unor obstacole. Dalmațienii cu blană pătată lătrau încurajîndu-şi echipajele lor cabaline în vreme ce praful se înălța tot mai sus.

– Mă simt de parcă m-aş afla în mijlocul acțiunii unui film, îi spuse Lara lui Mitch. Este cel mai senzațional spectacol pe care l-am văzut vreodată.

– Nu putem veni aici în fiecare an, mami? Mitch?

Jenny rămase întrebîndu-se de ce se uitau cei doi unul la celălalt tăcuți şi stînjeniți.

În cele din urmă, Mitch îi răspunse:

– Nu-ți pot promite, fetițo. Însă astăzi ai ocazia să vezi cei mai frumoşi cai din țară.

– Jenny, te rog! spuse Lara punîndu-şi mîna pe braţul fiicei ei. Încă un cartof prăjit şi o să ţi se facă rău.

Mitch se ridică încercînd să scape de cîrceii din muşchii picioarelor.

– Ce-aţi zice de o plimbare pe la grajduri?

– Bună idee, răspunse Lara aruncîndu-şi pe umăr geanta de pai. Coborîră din tribuna centrală, ale cărei bănci de lemn erau vopsite în albastru şi alb. Briza aducea miros de vată de zahăr, praf şi cai. Cei trei depăşiră o porţiune aglomerată şi zgomotoasă unde vînzătorii de mîncare şi dulciuri se îngrămădeau lîngă negustorii ambulanţi şi unde căluşeii viu luminaţi se roteau în sunetele unei muzici stridente. Dintr-un megafon răzbăteau anunţurile zgomotoase transmise de la arena centrală.

Chiar lîngă grajdurile de lemn, între un padoc şi tarabele şelarilor, Jenny trase cu ochiul spre o tînără mamă ce-şi alinta bebeluşul.

– Ah! exclamă ea. Nu-i drăgălaş?

Bătînd din palme, se întoarse spre Mitch.

– Mie şi lui mami ne plac bebeluşii. Mami spune că vrea să mai aibă şi alţii într-o bună zi.

În exuberanţa ei, Jenny nu observă chipul roşu de jenă al Larei. Şi nici suferinţa tăcută a lui Mitch.

Capitolul 12

Aroma caldă a cafelei şi a plăcintei cu piersici acoperite cu zăbrele de aluat, pusese stăpînire pe bucătăria lui Maude.

– Maude, o tachină Lara, dacă aş putea coace prăjituri ca tine, aş deschide o patiserie.

– Nu mă tenta, copilă, răspunse aceasta, rîsul ei zgomotos umplînd bucătăria înmiresmată cu scorţişoară. Toţi avem haruri care aduc bucurie altora. Ia, de exemplu, talentul tău de a face ornamente florale. De fiecare dată cînd trec pe lîngă coşul cu flori de primăvară din mătase, pe care mi l-ai dat, mă înveseleşte mai mult decît doctoria aia costisitoare prescrisă de doctorul Hodges.

Lara căzu dintr-o dată pe gînduri. Maude o studie cu atenţie.

– Care-i problema, Lara?

Lara îşi duse furculiţa şi farfuria de desert goală, la chiuvetă.

– Îţi aminteşti caii aceia magnifici din Devon, ce săreau şi ocoleau obstacolele în încercarea lor de a cîştiga timp? Aşa sîntem şi noi, Maude? Încercăm să depăşim obstacolele puse de viaţă în calea noastră în timp ce ne îndreptăm grăbiţi spre finiş?

– Probabil, spuse Maude băgînd restul de plăcintă în frigider şi mai turnîndu-i Larei nişte cafea.

Ochii acesteia se umeziră.

– Numai Dumnezeu ştie că mă străduiesc din răsputeri, Maude. Cu Jenny şi cu magazinul, am impresia că ies învingătoare în cursă, în ciuda obstacolelor. Totuşi cînd rămîn singură, noaptea, nu mai sînt chiat atît de sigură.

– Şi ce loc ocupă Mitch Owens în cursa asta?

Lara începu să străbată bucătăria în sus şi în jos.

– Ultimul lucru care-mi trebuie este un alt bărbat.

– Da, răspunse Maude cu un zîmbet strîmb. Îţi aud cuvintele. Dar nu-ţi aud gîndurile. Ned şi cu mine am făcut un pariu despre tine şi Mitch, pariu aflat încă în vigoare.

Lara se opri la uşa din spate a bucătăriei.

– Nu sînt sigură că vreau să aud.

Maude îşi aruncă mîinile în aer.

– Ned a pariat că tu şi cu Mitch vă veţi căsători anul viitor.

– Cum?

Lara clătină din cap.

– Nu! exclamă ea. Un *nu* mare şi gras!

Maude încuviinţă.

– I-am spus eu lui Ned că se înşeală.

Lara ieşise pe jumătate din bucătărie cînd Maude îşi sfîrşi ideea.

– Am pariat că voi doi vă veţi căsători... înainte de finele anului.

Cînd Lara trînti uşa şi porni spre casă apăsat, Maude începu să se scuture de rîs. Ştia că urma să cîştige pariul.

– Stai liniştită, Jenny. Bunicii trebuie să sosească din minut în minut, să te ia, zise Lara străduindu-se să împletească şuviţele rebele de păr ale fiicei sale. Nu uita să spui te rog şi mulţumesc. Spală-ţi mîinile înaintea meselor. Şi nu te sui încălţată pe canapeaua Weston a bunicii.

Suspinînd, încheie:

– Cred că asta-i tot.

Pe urmă, se dădu înapoi, ca să-şi examineze fiica aranjată şi dichisită din cap pînă în picioare.

– Of, mami, am uitat să-ţi spun!

Larei i se strînse inima în piept. Oare ce mai era?

– Ieri, ne-a sosit o colegă nouă. A venit de tare departe. Cred că din Ohio. Oricum, Dori era tristă că-şi părăsiseră vechea casă şi era speriată că trebuia să înveţe într-o şcoală nouă. Şi ghici ce

s-a întîmplat, mami?

– Ce, scumpo? o întrebă Lara trăgînd fermoarul genții de voiaj al fetiței.

– Doamna Atkins m-a rugat s-o ghidez eu. Ştii tu, cum ar fi unde se găsesc toate şi aşa mai departe.

Jenny radia plină de importanța noului ei rol.

– E minunat, Jenny. Tu ştii ce trebuie să simtă Dori, nu-i aşa?

– Îhîm.

Lara îşi strînse fiica în brațe.

– Sînt mîndră de tine, scumpo. Eşti cea mai grozavă fetiță pe care şi-ar putea-o dori o mamă. Hopa! Bunicul tocmai a oprit maşina. Grăbeşte-te. Ştii că nu-i place să fie lăsat să aştepte.

Sfîrşiturile de săptămînă cînd Jenny îşi vizita bunicii erau privite de Lara cu sentimente amestecate. Avea mai mult timp liber însă şi prea multă linişte şi pace în jur.

Cînd sună telefonul în acea după-amiază, Lara se grăbi să răspundă. La auzul vocii joase, baritonale a lui Mitch, simți furnicături pe spinare.

– Lara, în grădina mea există o mulțime de plante înflorite, sădite de mama cu ani în urmă. Mă gîndeam că poate ai vrea să foloseşti florile pentru magazin sau cînd decorezi reşedința pentru Ziua comitatului Chester. Altfel se vor irosi inutil.

Lara îi răspunse mînată de curiozitate:

– Mi-ar plăcea să arunc o privire.

– În după-amiaza asta, mă întîlnesc cu un client. Las casa neîncuiată pentru eventualitatea că ai vrea să-ți revezi planurile.

Inspecția amănunțită a grădinii neîngrijite ce înconjura casa reprezenta o plăcută surpriză pentru ea. Trandafiri, bujori, lavandă, nalbe de grădină, nemțişor de munte şi multe altele, toate plantate cu ani în urmă de mama lui Mitch. Nu se aşteptase să poată folosi inflorescențele acelea uluitoare. Curios, reflectă Lara plimbîndu-se printre plantele perene minunat colorate. Viața are un mod ciudat de a schimba soarta omului.

Sandalele ei albe păcăniră pe scîndurile verandei din față a casei. Soarele ardea, însă zefirul de iunie îşi făcea simțită prezența lipindu-i de coapse rochia de jerse de culoare bleu. La gît avea o eşarfă multicoloră. Inspiră o ultimă oară aerul înmiresmat de lavandă şi trandafiri înainte de a intra în holul în stil colonial al casei lui Mitch.

Se întristă amintindu-şi că locuința stătea goală majoritatea timpului. Începu să se plimbe prin încăperile de la parter reconsiderîndu-şi ideile în privința decorațiilor florale pentru Ziua comitatului Chester.

În camera de zi, întîrzie ceva mai mult în fața unei vîrtelnițe cînd, pe neaşteptate, simți că i se zburleşte părul pe ceafă. În cameră, se mai afla cineva.

– Mitch! exclamă ea. M-ai speriat.

Bărbatul se rezemă de canatul uşii şi statura

lui impozantă se reflectă în oglinda din hol.

– Îmi pare rău, Lara. Întîlnirea mea a luat sfîrşit mai repede decît m-am aşteptat.

Uşoara graseiere cu care pronunţă cuvintele o tulbură şi mai mult. Cămaşa de bumbac moale părea gata să plesnească peste pieptul viguros. Pantalonii kaki de comandă îi puneau în evidenţă coapsele musculoase. Ar fi fost riscant să-l privească fie şi numai pentru o clipă în plus. Va pretinde că e foarte ocupată şi, cu asta, basta. Fir-ar să fie, nu-i trecuse prin cap să-şi ia ruleta şi blocnotesul cu ea!

Mitch intră cu dezinvoltură în camera de zi, apropiindu-se de cufărul de stejar lîngă care se găsea Lara.

– Cum ţi s-au părut florile plantate de mama? Le poţi folosi?

Florile? Gîtul i se uscă brusc. Cum să gîndească limpede cînd el stătea atît de aproape? Lara îşi încrucişă braţele în faţa pieptului ca pentru a se apăra.

– Ăă, plantele au fost o surpriză grozavă. Drăguţ din partea ta să mi le oferi.

Mitch încercă să-şi ia ochii de la rochia ei. Puloverul acela moale i se mula pe sîni şi pe şolduri asemeni unui lichid turnat într-o găleată. Degetele picioarelor, cu unghii atent îngrijite, i se iveau din sandale.

Ar fi vrut s-o atingă, s-o sărute şi s-o cuprindă în braţe, ca s-o apere de lumea întreagă. Dar

acest fapt n-ar fi apărat-o de el.

– Pot fi şi amabil uneori, răspunse. Aproximativ cu cinci ani în urmă, am fost amabil vreme de... hm, treizeci de secunde.

Lara îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în rîs şi se întoarse cu spatele evitîndu-i privirea cercetătoare.

Faptul îl deranjă pe Mitch. „Se împotriveşte propriilor sentimente, reflectă el, la fel ca mine." Doar că o făceau din motive diferite. Începu să-şi recite în minte regula de a exclude femeile din viața lui, dar o ignoră cu promptitudine. Îşi ridică mîna şi o atinse uşor pe ceafă cu degetele sale aspre.

Lara nu-şi dorea nimic mai mult decît să se lase în brațele lui puternice. Dar n-o va face. Nu încă.

În ciuda propriilor avertismente, Mitch îşi lăsă capul în jos, spre buclele întunecate şi strălucitoare de deasupra gîtului ei.

Mîna lui i se opri cu blîndețe pe umăr.

– Miroşi atît de bine, şopti el.

Lara tot nu se uita la el şi îşi lăsă capul în piept.

– Nu, Mitch! murmură ea.

Bărbatul îşi apăsă buzele într-un sărut pe părul ei înmiresmat.

– De ce nu?

Lara îi simți căldura şi oftatul uşor.

– Pentru că tu eşti duşmanul.

Gura lui Mitch poposi pe pielea dezgolită a cefei ei.

– Arăt eu a duşman?

Palmele lui îi coborîră în talie, în vreme ce buzele îi explorau fiecare centimetru al gîtului ei.

– Acţionez ca un duşman?

Gura i se deplasă acoperind pielea sensibilă a lobului urechii.

– Întoarce-te, Lara.

– Nu! scînci ea încercînd să-şi recapete stăpînirea de sine.

– De ce nu?

Lara nu avea ce motiv să invoce, iar gura lui flămîndă părea neobosită.

Se răsuci, îşi trecu palmele în sus, peste pieptul lui, şi-l cuprinse cu braţele pe după gît. Apoi, îl sărută pe gură unindu-şi limba cu a lui pînă ce îşi dădu seama că i se înmoaie genunchii.

Degetele îi rătăciră prin părul decolorat de soare al lui Mitch şi îl trase spre ea pînă ce-i simţi toate contururile trupului.

– Mmm, mîrîi el cu lăcomie. Iubito, ar fi trebuit să te întorci cu faţa la mine cu mult timp în urmă.

Braţele-i puternice o închiseră în cercul lor, iar gura începu să traseze conturul buzelor Larei.

Aceasta i se mişcă în îmbrăţişare, dezmierdîndu-i părul blond de la ceafă.

– Ştii, îi şopti el la ureche, am la etaj cîteva gravuri rare pe care mi-ar face plăcere să ţi le arăt.

Lara rîse, ceea ce-l determină să-i ronțăie lobul urechii.

– Gravuri? murmură ea. Aş fi încîntată să-ți văd... gravurile. Şi o să mă înveți tot ce trebuie despre ele?

– Lara, iubito, rosti el încet, vreau să te învăț o mulțime de lucruri.

Cuprinzînd-o cu un braț de talie, o conduse spre scara colonială.

– Ciudat, spuse Lara cu un zîmbet şiret cînd ajunseră în dormitorul lui Mitch. Nu văd nici o gravură.

Mitch îi desfăcu eşarfa.

– La naiba! tună el. Va trebui să ne uităm la spațiile goale de pe perete şi să ni le imaginăm.

Lara îi descheie cămaşa, trăgîndu-i-o peste umăr. Pe urmă, gura ei prinse a-i explora pieptul presărat cu păr cîrlionțat.

– Acum, este rîndul meu, rosti el răguşit trăgîndu-i peste cap rochia tricotată.

Cu mişcări grăbite, îşi scoase pantalonii şi o urcă în uriaşul pat cu baldachin. Deschizîndu-i sutienul dantelat începu să sărute cu lăcomie pielea de-abia expusă vederii sale. Gura şi degetele sale îi excitară sfîrcurile făcîndu-le să semene cu nişte boboci de trandafir. Îl apucă pe unul dintre ei cu buzele începînd să-l sugă în timp ce ea îi şoptea numele. Limba şi buzele sale trasară modele tulburătoare pe rotunjimile sînilor ei, mîngîind, tachinînd, ciupind uşor, pînă cînd Lara fu înnebu-

nită de dorință. Buzele coborîră în jos, tot mai jos... apropiindu-se de ombilicul delicat.

Mîinile ei frămîntară cearceaful, iar trupul i se arcui.

– Mitch, te rog! îl imploră ea.

Bărbatul îi privi chipul torturat. În clipa aceea, Lara îl prinse de părul răvăşit trăgîndu-l iar spre gura ei nerăbdătoare.

Mitch se descotorosi de ultimele articole de lenjerie ce-i incomodau presărînd incontinuu zeci de sărutări pe pielea fină a abdomenului ei. Mîinile lui îi depărtară coapsele atingînd carnea mătăsoasă dintre ele, mîngîind şi excitînd-o pînă cînd Lara nu mai putu îndura.

O acoperi, aproape zdrobind-o sub dulcea greutate a trupului său, pătrunzînd-o şi rămînînd amîndoi nemişcați vreme de o clipă agonizantă. Lara îl trase în străfundurile ei predîndu-se îmbrățişării răscolitoare şi se mişcară amîndoi într-un ritm senzual ce-i copleşi curînd. Eliberarea ei tumultuoasă o atrase după sine pe a lui şi bărbatul o strînse în brațe şoptindu-i numele.

Lara tremura epuizată în brațele lui Mitch. Totul era perfect. Ghemuindu-se lîngă trupul lui viguros şi lăsîndu-şi obrazul pe pieptul lat şi puternic, recunoscu în sinea ei, pentru prima oară, că începuse să aibă încredere în Mitch Owens.

Lara îşi trecu în revistă hainele aflate în dulapul din dormitor. La naiba, n-avea ce să îm-

brace. Oare de ce spunea mereu lucrul ăsta indiferent cîte haine atîrnau pe umeraşe, în dulap? Vremea era de vină. Seara de iunie se dovedea neaşteptat de rece. Iar Mitch urma să vină în curînd, s-o ia de acasă.

– Familia Callahan îşi sărbătoreşte mutarea în clădirea pe care am transformat-o pentru ei, îi spusese el ceva mai devreme cînd îi telefonase invitînd-o la petrecere.

Maude se oferise s-o ţină pe Jenny la ea în seara aceea.

Se hotărî asupra unei jachete bleumarin asortînd-o cu pantaloni de culoarea fildeşului. Buclele părului ei întunecat, recalcitrante ca de obicei, atîrnau libere peste cerceii lungi de aur.

În ziua aceea, înainte de a pleca de la magazin, Lara alesese un coş cu margarete gerbera şi primule albe de mătase pentru familia Callahan. Aveau un aer rustic, dar îndrăzneţ. Spera că îi vor plăcea lui Maureen.

Cînd sosi, Mitch o întîmpină cu o sărutare, apoi îşi băgă capul în părul ei.

– Mm, mormăi el. Miroşi frumos! Zahăr... nu, vanilie... sau poate...?

– N-am de gînd să-ţi spun, zîmbi ea. Am să aştept să văd dacă ghiceşti.

Bărbatul îşi strecură mîinile sub jacheta ei, luînd-o de talie.

– Ghicitorile sînt pentru indivizii lipsiţi de hormoni. În ce mă priveşte, aş vrea să-ţi scot hainele

astea elegante de pe tine.

– Hei, tipule! Aminteşte-ţi că trebuie să mergem la o petrecere!

Eschivîndu-se din calea avansurilor lui, simţi mirosul plăcut şi proaspăt al coloniei cu aromă de citrice.

– Mda, bombăni el. Deşi, fireşte, am putea organiza propria noastră petrecere chiar aici. Am începe-o, eventual, în cada ta de baie, după care ne-am croi drum spre... covorul din dormitor. Cine ştie, poate că am ajunge chiar în pat. Sau nu, încheie făcîndu-i cu ochiul.

– Eşti un nesuferit, zise ea prinzîndu-l de umeri şi sărutîndu-l pe obrazul proaspăt bărbierit. Dacă-ţi mai ascult mult prostiile, ne vom trezi dezbrăcaţi pe scările de colo. Acum, hai, amice. Vreau să văd cum a ieşit locuinţa familiei Callahan.

Din cîte se dovedi, Mitch era un artist în felul lui. Clădirea renovată păstrase formele şi patina ornamentelor vechi de lemn. Piatra de construcţie originală, cu nuanţele ei calde şi vibrante, fusese păstrată şi ea ca parte integrantă a ansamblului general.

– Ah, iată-i! strigă Maureen deschizînd uşa masivă. Cel care a realizat toate acestea împreună cu încîntătoarea lui doamnă. Vai, ce drăguţ din partea dumneavoastră! exclamă ea acceptînd cadoul Larei. E superb! Perfect pentru camera de zi.

Roger Callahan le puse în mîini nişte pahare cu băutură, după care începu unul din multele tururi din acea seară ale locuinței.

Pe Lara o impresionă plăcut evidenta lui mîndrie provocată de vastul proiect de reconstrucție. Gazda îi recunoscu lui Mitch toate meritele, lăsîndu-l pe acesta să ofere toate explicațiile necesare. La rîndul lui, Mitch avu grijă să-i pomenească pe cei care lucraseră pentru sau împreună cu el, lăudîndu-le îndemînarea şi măiestria şi lăsînd la o parte propriile calități. Pentru Lara, nu mai era doar un bărbat robust şi atrăgător, un iubit extraordinar, un bărbat plin de compasiune sau un inginer talentat. În el nu se îngemănau doar aceste trăsături, ci cu mult mai multe. Mitch avea felul lui de a-i lăuda pe ceilalți întărindu-le respectul de sine şi încurajîndu-le abilitățile sau talentele. Lara încercă să-şi ascundă zîmbetul. Nu numai că învățase destul de greu să aibă încredere în el, dar acum ştia că se şi îndrăgostise de Mitch. Faptul nu făcuse parte din planurile ei însă, la urma urmei, viața nu ținea întotdeauna cont de intențiile oamenilor.

În pivniță, Roger le atrase atenția asupra unei colecții de vechi vase de lut şi a unui panel pe care fuseseră etalate vechi unelte, folosite cu mulți ani în urmă la construcția grajdului.

– În pivnița asta erau ținute, în trecut, patruzeci de capete de vite, rosti el făcînd un gest larg cu mîna.

La etaj, Lara privi afară printr-o fereastră înaltă, nou instalată, pentru a-i permite luminii să intre într-o încăpere ce, altfel, ar fi fost întunecoasă.

– Cum îți place?

Neașteptata apariție a lui Maureen Callahan lîngă umărul ei o făcu pe Lara să tresară.

– E fascinantă, răspunse ea. Pare un fel de fortăreață medievală.

– Bună analogie. Pereții de piatră au şaizeci de centimetri grosime. Pervazurile ferestrelor sînt aproape la fel de groase. Asta îmi oferă o mulțime de unghere de decorat. Lara, aş vrea ca locuința noastră să fie plină de flori, de genul celor care arată întotdeauna frumos şi nu trebuie îngrijite. Vrei să iei în considerare o viitoare colaborare?

Dacă vrea? Lara se declară, veselă, de acord.

În seara aceea, Lara mai făcu rost de doi clienți din rîndul invitaților, amîndoi avînd birouri mari, amplasate în apartamente ce necesitau a fi renovate. Apoi, pe neașteptate, în timpul unei pauze a muzicii ce se auzea în surdină, auzi o voce baritonală lîngă ureche şi simți parfumul slab de colonie cu aromă de citrice.

– Bine jucat, drăguță doamnă. Nimeni nu te poate acuza că ai fi un simplu element decorativ.

Lara zîmbi. Un zîmbet cald şi seducător, resimțit pînă-n adîncul sufletului. Însă, la urma urmei, acesta părea a fi, în ultima vreme, efectul lui Mitch Owens asupra ei.

Bărbatul o prinse de mînă conducînd-o spre un colț al spațioasei camere de zi, unde cîteva cupluri se legănau încet în acordurile unor melodii romantice. Lara se ghemui la căldura oțelită a pieptului său.

– Poți să te feliciți, Lara, îi şopti el la ureche, în timp ce dansau. Toate proiectele şi eforturile tale încep să dea roade.

Iar apăruse. Strălucirea aceea interioară, fermecătoare, pe care Mitch o declanşa întotdeauna în Lara. Mîndrie? Oare asta era? Sau un sentiment atît de nou încît, doar cu greu, îl putea recunoaşte. În cei şapte ani ai căsătoriei lor, Walt Weston n-o făcuse niciodată să se simtă atît de plină de viață şi de încrezătoare în forțele ei.

Lara îl privi pe sub genele negre şi dese.

– Mulțumesc, Mitch, răspunse ea rezemîndu-şi capul pe umărul lui protector. Eşti atît de diferit de Walt. El îmi spunea că nu voi realiza nimic niciodată.

Mitch se încruntă.

– Atunci, înseamnă că nu te-a cunoscut deloc.

Lara oftă din rărunchi. Din multe puncte de vedere, soțul ei fusese un om bun, uneori chiar amabil, însă nu reuşiseră să fie prea apropiați. Îşi dădu seama că ea fusese cea care nu-l cunoscuse, dar nu mai dădu glas gîndurilor. Viața ei cu Walt părea ceva ce nu existase niciodată.

Mitch simți că era cu gîndul în altă parte şi rosti cu blîndețe:

– Eliberează-te, Lara. Povara unui trecut, pe care-l mai tragi încă după tine, este mult prea grea. Desprinde-te de el, ca să poți deveni ceea ce vrei să fii.

Muzica lentă se opri. Lara rămase pe loc, sprijinindu-se de el. Ar fi vrut să rămînă acolo pentru totdeauna, însă ştia că acest lucru nu e posibil.

Îşi retrase mîna de pe umărul lui trecînd-o, pentru un moment, pe pielea aspră a obrazului.

– Mulțumesc, Mitch, rosti ea.

– Pentru ce? Pentru o împleticeală în compania unui tip neîndemînatic, ce are două picioare stîngi?

Lara îi îndrăgea nespus zîmbetul leneş al gurii, scînteierile de sub sprîncenele arcuite şi veselia calmă, domoală, a expresiei de pe chipul lui. Ştia că toate acestea reprezentau o şaradă ce îi ascundea setea de viață şi de dragoste, o sete acerbă, nedomolită.

– Nu, prostule. Picioarele tale n-au nimic, dansul a fost minunat dar, de fapt, am vrut să-ți mulțumesc pentru că m-ai făcut să mă simt mai bine în raport cu propria mea persoană. Nu eşti un duşman, aşa cum am crezut cîndva.

– Ai grijă, drăguță doamnă, spuse el aplecîndu-şi capul la nivelul ei. Lupul cel mare şi rău are mai multe deghizări.

„Iar eu, reflectă el stînjenit, aş putea fi una din ele."

În drum spre casă, chibzuind la norocul ei,

Lara surîse bucuroasă.

– A fost o seară splendidă, Mitch. Casa lui Callahan e uluitoare. Eşti un adevărat vrăjitor. Şi, pe deasupra, am mai făcut rost de trei clienţi. .

Jenny şi Maude îi întîmpinară în uşa casei familiei Shiffer. Lara le făcu o descriere animată a petrecerii, accentuînd calităţile de constructor ale lui Mitch. Acesta îşi ridică mîinile protestînd amuzat.

– Doamnelor, vă rog! Mă faceţi să roşesc. Vă părăsesc acum, ca să puteţi discuta în voie.

Ajuns acasă, Mitch îşi scoase sacoul sport şi îl aruncă neglijent pe o canapea, împreună cu cravata.

Se dezbrăcă rămînînd în slip, închise lumina din dormitor şi deschise ambele geamuri pentru a înlesni circulaţia aerului în timpul nopţii, ce se anunţa deosebit de umedă pentru luna iunie. Doar licuricii mai scînteiau în întunericul de catifea, înmiresmat de parfumul dulce şi puternic al caprifoiului.

Casa Larei. Era ultimul lucru la care se uita în fiecare noapte, înainte de a se duce la culcare şi primul spre care-şi arunca privirile dimineaţa, cînd se trezea. Fără a avea această intenţie, veghea asupra chiriaşelor lui asemeni unui şoim. Deveniseră epicentrul existenţei sale.

Ce mama dracului se întîmpla cu el?

„Mitch, nu eşti un duşman aşa cum am crezut cîndva", îi mărturisise Lara în seara aceea. Va

continua să simtă la fel şi după ce el va face ceea ce trebuia, inevitabil, să facă?

Mitch se trînti cu fața în jos pe patul cu baldachin în care el şi cu Lara făcuseră dragoste plini de elan şi lipsiți de inhibiții. Trupul i se acoperi cu broboane de sudoare de îndată ce vechile temeri puseră stăpînire pe sufletul lui.

De ce... de ce trebuia să fie existența lui atît de amăgitoare şi zadarnică?

Capitolul 13

– O să-mi fie dor de tine, iubito, zise Lara îmbrăţişînd-o pe Jenny de rămas bun.

– Aş vrea să fi venit şi tu.

– Şi eu aş fi vrut, iubito. Nu mi-ar fi stricat vreo două zile la plajă. Însă tu o să te distrezi cu mătuşa Nance şi cu unchiul Russ. O să te răsfeţe teribil.

Fratele şi cumnata Larei coborîră grăbiţi scara, venind din dormitorul lui Jenny.

– Doamne, Jen, pentru o fetiţă aşa de mică, porneşti la drum cu o mulţime de bagaje! exclamă Russ. Pariez că ţi-ai pus în geamantanul ăsta şi patul şi biroul şi chiuveta din baie.

– Unchiule Russ! ţipă Jenny. Eşti un aiurit!

Urmîndu-şi unchiul la maşină, fetiţa urmări încărcarea pachetelor conţinînd comorile ei.

Nance îşi luă rămas-bun de la Lara cu o îmbrăţişare.

– Eşti sigură că nu vrei să vii cu noi? Ai nevoie de o pauză. Camera e deja plătită.

Muşcîndu-şi buzele în încercarea de a-şi stăvili lacrimile, Lara îşi strînse cumnata în braţe.

– Eşti o scumpă, Nance. Îţi mulţumesc că te afli lîngă mine la nevoie.

Pe urmă, se dădu puţin înapoi, pentru a-şi recăpăta stăpînirea de sine.

– Nu-mi pot părăsi afacerile chiar acum. Oricum, mulţumesc pentru propunere şi pentru că o faci fericită pe Jenny.

Nance o privi pe Lara cu ochii împăienjeniţi de lacrimi.

– E o adevărată comoară, Lara. Sper ca, într-o bună zi, să am o casă plină de copii asemenei ei.

– Gata, doamnelor! urlă Russ din pragul uşii. Hai să punem maşina veselă în mişcare. Lara, dă-mi voie să recapitulez ce însărcinări am. Trebuie s-o altoiesc pe Jenny de trei, nu, de patru ori pe zi, trebuie s-o trimit la culcare fără să-i dau să mănînce, nu trebuie să-i cumpăr dulciuri şi gustări de pe promenadă şi... nu trebuie să-i permit să intre în parcul de distracţii! Corect?

Jenny îşi dădu ochii peste cap ţipînd.

– Unchiule Russ!

Lara tratã cu îngăduinţă teribilismele fratelui ei mai mic.

– E un tip imposibil, Nance. Aşa a fost mereu

şi aşa va rămîne. Nu-mi dau seama cum de-l suporţi.

Cele două femei o porniră împreună spre maşină.

– Hai, Jenny, rosti Nance luîndu-şi nepoata de mînă. Avem majoritate de voturi. Russ n-are de ales, va trebui să se poarte ca lumea.

Lara urmări maşina, din care cei trei îi făceau cu mîna, depărtîndu-se pe autostrada cincizeci şi doi. Pe urmă, porni spre casă.

De undeva, dintre crengile unui plop alb, un grangure de Baltimore scoase un tril melodios. Briza caldă, de iulie, purtă spre ea parfumul dulce al unui trandafir stacojiu solitar, ce creştea lîngă uşa de la intrare.

În mica bucătărie demodată, ce avea linoleumul de pe jos uzat şi furnirul dulapurilor deformat, Lara îşi îngădui un moment de odihnă, ca să-şi termine de băut cafeaua de dimineaţă. Liniştea şi singurătatea îi aduseră în ochi lacrimile pe care se luptase să şi le reţină toată dimineaţa. Începu să plîngă în voie fără a şti exact de ce. Pentru copilăria ei lăsată de mult în urmă? Ce bine era să fii un copil de opt ani, lipsit de griji şi să alergi pe o plajă oarecare din New Jersey, fără a fi nevoit să-ţi baţi capul cu creşterea volumului vînzărilor.

Sau o deranja altceva? Mariajul ei, care numai fericit nu fusese, se terminase cu mai mult de trei ani în urmă. Acum, la treizeci şi unu de ani, era

văduvă avînd pe umeri responsabilitatea creşterii, de una singură, a unui copil. Oare nu avea să cunoască niciodată bucuriile unei căsnicii fericite?

Ce rol avea Mitch Owens în toată această harababură?

Lara ştia că se îndrăgostea tot mai tare de constructorul puternic şi bine clădit, din casa învecinată. Duşman? Ha! Lara îşi reţinu, cu greu, un nou şuvoi de lacrimi.

Mitch nu făcuse altceva decît să le ridice moralul pas cu pas. Ea şi fiica ei erau acum mai puternice şi mai sănătoase datorită sprijinului şi încurajărilor lui. Dar Lara se îndrăgostise de un bărbat care declarase fără ocolişuri că, pentru el, căsătoria şi angajamentele erau de domeniul trecutului.

– Dragostea le face vulnerabile pe femei, bombăni ea bătînd cu pumnul în masă ca pentru a-şi sublinia ideea.

Aruncă o privire spre ceas, îşi termină repede cafeaua şi porni grăbită spre baie.

Făcu un duş, se îmbrăcă şi, în vreme ce conducea pe autostradă, ascultă previziunile meteorologice răsucindu-şi nervoasă nasturii albi ai rochiei cu imprimeu floral.

„Încă o zi caldă, umedă şi pîcloasă, dragilor. Ne aşteptăm la treizeci şi cinci de grade şi cer noros. Frontul atmosferic de joasă presiune instalat deasupra statelor Maryland şi Delaware conti-

nuă să rețină aerul cald şi umed deasupra regiunii Văii Delaware".

– Puah! bombăni Lara simțind că picioarele i se lipesc de banchetă.

Temperaturile extreme aveau un efect devastator asupra maşinilor. Break-ul ei decrepit, cu bateria de-a dreptul antică şi care scîrțîia din încheieturi, o enerva la culme.

– Hai, rablă bătrînă, o linguşi ea. Nu mă lăsa baltă tocmai acum. Te rog, mai umblă cîteva săptămîni!

Zilele de joi, vineri şi sîmbătă trecură marcate de o activitate frenetică.

Sîmbătă seara, pe la ora şase, cînd Lara se întorcea de la o conferință pe teme de decorații interioare, norii plumburii ce creşteau văzînd cu ochii prevesteau apropierea unei furtuni. Slavă Domnului, se gîndi ea închizîndu-şi cutia poştală. Poate că aşa căldura şi umiditatea apăsătoare vor lua sfîrşit. Intră în casă păcănind pe podele cu tocurile pantofilor ei albi şi îşi aruncă poşeta pe canapea. Tocmai se apleca să se descalțe, cînd o voce bărbătească venind dinspre uşa cu plasă, de la intrare, o făcu să înlemnească.

– Nu face asta!

Îşi înălță capul brusc răsucindu-se să înfrunte intrusul.

– Mitch! M-ai speriat îngrozitor.

– Iartă-mă, frumoaso. Dar pantofii ăia sînt prea

drăguți ca să-i arunci sub canapea.

Lara își ignoră roșeața din obraji provocată de plăcere.

– Intră. Vreau să-ți cunosc părerea asupra unicei achiziții costisitoare din viața mea.

Închizînd vechea ușă cu plasă în urma lui, Mitch plescăi din limbă dezgustat.

– Ce ușă infectă, cu plasa desfăcută cel puțin în două locuri. Ai face bine să te plîngi proprietarului.

Lara își mușcă buza de jos pentru a-și opri zîmbetul. Dușmanul nu trebuia să fie atît de atrăgător, nici așa de amuzant sau plin de vino-ncoace. Tuși repede, spre a-și masca oftatul ce-i scăpase din neatenție.

Apoi, întinse pe masa din bucătărie o serie de broșuri lucioase.

– Ce părere ai? întrebă ea arătînd spre fotografia unei furgonete de pe copertă.

Perdelele fluturară în bătaia vîntului ce se întețea.

Pe Mitch îl luă cu amețeală. Părere? Trebuia să se gîndească exact cînd Lara stătea în fața lui îmbrăcată într-un fantastic compleu alb, mătăsos și mirosind ca primul trandafir înflorit al verii?

Cu toate astea, se aplecă deasupra broșurilor.

– Deci, în sfîrșit, ai de gînd să faci pasul cel mare. Îți poți permite?

Lara se încruntă.

– N-am de ales. Vechea mea mașină îmi face

mai multe necazuri decît merită.

– Dacă ai nevoie de bani, îți pot împrumuta destul ca să...

– Nu. Profitul meu a crescut, aşa că, dacă sînt atentă, îmi pot permite o furgonetă nouă. Ce crezi despre specificațiile astea?

Jacheta ei din şantung de mătase, ce se freca de brațul gol al lui Mitch, îl excită asemeni unui chibrit frecat de o iască uscată. Se aplecă totuşi peste umărul ei să studieze broşura.

– Un motor de patru mii nouă sute de centimetri cubi, zise ea ridicînd o foaie acoperită cu cifre.

– De-a dreptul impresionant.

Simple cuvinte goale. Pe el îl interesa mai mult răscroiala gulerului jachetei albe, mai ales în locul în care i se lipea de gît.

– Amplificator de direcție, continuă ea tot mai tulburată de apropierea lui şi de parfumul îmbătător al after shave-ului.

– Comod. Foarte comod.

Mitch se afla în spatele ei. Buclele negre ale Larei aproape că-i atingeau obrazul. Era un test drastic de autodisciplină. Cum să-şi țină mîinile departe de ea cînd...?

Cu un gest hotărît, Mitch îşi sechestră mîinile strînse în pumni în buzunarele şortului.

– Un pneu de rezervă.

Glasul Larei se înmuia cu fiecare cuvînt. Făcuse greşeala să se îndrăgostească de Mitch

Owens. El nu era interesat de un angajament pe viață. Îi precizase acest lucru de la început. Iar ea își agravase greșeala căzîndu-i în brațe și descoperind beatitudinea inegalabilă de a fi iubită de el. Nu trebuia să mai facă aceeași prostie încă o dată. Luînd această decizie, își îndreptă spinarea.

– Lemn de nuc, spuse el. Nuanța vibrantă și intensă a lemnului de nuc.

– Poftim?

– Culoarea părului tău. Reflectă lumina și strălucește asemeni...

Răsuflarea lui caldă îi gîdila urechea. Vocea lui te ducea cu gîndul la whisky și fum de țigară. Ademenitoare și sugestivă. Lara închise ochii sperînd să contracareze reacțiile tot mai insistente ale propriului trup.

Dintr-odată, simți că jacheta de mătase îi coboară pe umeri cîțiva centimetri. Sesiză apoi blînda apăsare a buzelor lui Mitch pe ceafa ei. Își reaminti atunci că, de fapt, trebuia să se gîndească la furgonetă.

– Ușă laterală glisantă, pentru marfă...

De abia mai reușea să lege cuvintele între ele, ținînd cont că jacheta continua să-i alunece de-a lungul brațelor, sfîrșind în mîinile lui Mitch.

– ... și comandă automată de ridicare a ușii din spate.

Deja broșura îi tremura în mîini.

Mitch îi încălzi pielea expusă a brațelor cu palmele lui fierbinți.

– Ştergătoare de parbriz pulsatorii, scînci ea încet. Mitch, nu mă ajuți deloc. Ar trebui să-mi spui ce părere ai.

– Frumoasă toaletă, îi mormăi el în ureche. Teribil de sexy, adăugă admirînd ceea ce mai rămăsese din compleul de vară al Larei.

– Furgoneta! Nu hainele mele.

Îi simțea deja pieptul lipit de spatele ei. „Duşmanul, îşi reaminti ea vlăguită. Duşmanul. Pune ursul ăsta înapoi în cuşcă înainte de a fi prea tîrziu."

Primele rafale de vînt ale furtunii ce se apropia izbiră căsuța şi mii de frunze tremurară în aşteptare.

– Poate că vom scăpa de umiditatea asta, zise Mitch. Unde e Jen?

Larei aproape că îi era frică să-i mărturisească.

– A plecat. E pe coastă pînă luni cu fratele meu şi soția lui.

– Tot weekend-ul?

Limba lui îi atacă urechea. Pe lumea asta, nimic nu era mai grozav decît felul lui de a o iubi. „Îndepărtează-l, Lara, îşi comandă ea. Vino-ți în fire. Pleacă de lîngă el."

Însă picioarele îi rămaseră pironite locului.

– Dispozitiv electronic de menținere a vitezei şi înclinării... rosti ea şoptit, simțind că mîinile lui mari i se insinuează în jurul taliei explorîndu-i pielea pe sub bluza subțire, de vară. Atingerea îi

trezi la viață toate simțurile.

Apoi, îi auzi vocea profundă lîngă umăr:

– Sînt de-a dreptul entuziasmat de dispozitivul electronic de control, rosti el, bărbia asprră zgîriindu-i uşor pielea spatelui deasupra decolteului bluzei. Şi de ferestrele şi încuietorile acționate automat. Şi de rabatul la preț. Dar mai ales mă înnebuneşte...

Lara se răsuci cu fața la el. Se săturase de jocul ăsta. Îi va pune capăt chiar acum, înainte ca situația să-i scape din mînă.

Se retrase doi paşi. Din cauza mişcărilor grăbite, cîteva bucle i se revărsară pe frunte.

– Uite ce e, spuse ea, am avut o zi lungă, se apropie o furtună destul de urîtă şi... cred că ar fi mai bine să pleci.

Bine zis, cu hotărîre şi demnitate. Numai de-ar reuşi să-şi încetinească respirația dificilă şi precipitată.

Durere. Oare asta vedea în ochii lui? Imposibil. Bărbații ieşeau întotdeauna învingători, nu-i aşa?

– Prea bine, rosti el solemn. Furtunile de vară sînt mai distractive cînd eşti împreună cu cineva. Însă voi pleca dacă asta vrei.

„Nu pleca!" ar fi vrut ea să strige. În ea fierbea un amestec nebunesc de contradicții. Robust, înalt şi blînd, Mitch Owens o făcea să tînjească după îmbrățişări pline de tandrețe şi izbucniri fierbinți ale pasiunii. Însă trebuia să pună o barieră

între virilitatea lui copleşitoare şi propria vulnerabilitate.

– Îţi deschid eu uşa.

Oare ce o făcuse să spună aşa ceva? Un bărbat putea deschide şi singur o uşă cu plasă. Se apropiară amîndoi de prag. Canatul uşii încadra uriaşe fulgere căzînd în zig-zag.

Se întinseră în acelaşi timp să apuce clanţa, mîna ei subţire aterizînd deasupra mîinii lui bătătorite de muncă. Piele lipită de piele. Combustie, incendiu, explozie. Lara îl privi în ochi şi, în acelaşi timp, degetele ei i se agăţară de mînecă. Prezenţa lui sumbră umplea cadrul uşii subminîndu-i rezistenţa. Ridicîndu-se pe vîrful picioarelor, se sprijini de pieptul lui şi-i gustă uşor buzele.

Cu o ferocitate care o surprinse, Mitch o strînse în braţe şi o sărută.

Lara se simţi cuprinsă de fiori pe măsură ce el îi tortura cele mai sensibile părţi ale corpului, şi le ştia pe toate, cu gura, cu limba, cu mîinile lui neobosite. Nu ştiuse pînă acum cît de mult putea fi stîrnită. Fiecare centimetru al corpului ei reacţiona. Încercînd să îşi recapete răsuflarea, îşi simţi genunchii îndoindu-se şi rezemîndu-se de picioarele lui.

Dar el voia mai mult. O avertizase. Cu o mişcare a piciorului, bărbatul trînti uşa drept pavăză împotriva ploii ce nu avea să întîrzie şi o ridică în braţe. Lara îşi îngropă degetele în părul lui blond lipindu-se de el. Îi simţi muşchii încordîndu-se şi

își dădu seama că dorința lui era la fel de puternică.

Mitch o purtă, fără efort, pînă în dormitor, unde o lăsă jos. Gurile lor se întîlniră înfometate. Cu mişcări iuți şi neîndemînatice, îi descheie nasturii albi ai bluzei aruncînd-o deoparte.

La rîndul ei, Lara îi scoase cămaşa din pantalonii scurți, sărutînd fiecare centimetru de piele bronzată pe care îl dezgolea.

Cuprinşi de frenezie, se aruncară în patul ei dublu. Mitch îi scoase pantalonii largi, de mătase, oprindu-se să mîngîie şi, uneori, să sărute pielea expusă vederii.

Atunci, Lara îşi reaminti. Cutia cu prezervative pe care o cumpărase recent... aşa, ca să fie. Scoase unul din sertarul noptierei şi i-l dădu lui Mitch. I-ar fi putut spune că nu era necesar, însă acesta nu părea a fi tocmai momentul potrivit pentru discuții în contradictoriu.

Îşi şoptiră unul altuia numele printre zeci de suspine şi oftaturi mici, linguşind, apreciind, gemînd sau strigînd cuprinşi de extaz. Bărbatul o supse, o sărută şi o mîngîie pînă ce Lara îi cerşi îndurare.

– Mitch! îl imploră ea. Te rog!

– Şş, iubito, o îndemnă el. Încă puțin.

În final, cînd nu se mai putu reține, îi prinse şoldurile între coapsele lui şi o pătrunse cu blîndețe şi, în acelaşi timp, cu o violență abia reținută. Se uniră trup şi suflet înălțîndu-se spre eliberarea

ce-i lăsă epuizați şi plini de iubire.

După aceea, rămaseră îmbrățişați pînă ce se opri ploaia. O lună plină se ivi luminînd înserarea de catifea. Dulce şi pătrunzător, parfumul caprifoiului invada aerul nopții.

Lara nu voia să-l vadă plecînd. Dar n-ar fi trebuit să se îngrijoreze degeaba.

Mai tîrziu, pe cînd scoteau din frigider mîncarea rămasă, ca să cineze, Mitch se întrebă ce se întîmplase cu hotărîrea lui de a evita femeile. Unde era disciplina sa acum, cînd avea atîta nevoie de ea?

Lara.

Nu doar Lara în brațele lui, deşi această imagine era suficientă ca să-l ațîțe şi să-l înnebunească.

Nu, era Lara aşezată pe podeaua căsuței, alături de el şi de pomul de Crăciun pe care i-l oferise; sau îngenuncheată în fața şemineului lui în vreme ce viscolul urla la ferestre, sau împărțind cafeaua cu el, în zilele cînd el nu mai putea rezista sentimentului de singurătate.

Hotărîrea ei de a-şi reconstrui viața pornind de la zero şi beneficiind doar de puțin ajutor îl luase pe Mitch prin surprindere. Îi admira tăria de caracter ce nu-i ştirbea cu nimic feminitatea. Prezența Larei îl umplea de bucurie tot aşa cum făcea prima geană de lumină a zorilor.

Da, asta simțea.

Însă nu era bărbatul potrivit pentru ea. În curînd, va trebui să-i dezvăluie motivul. Deşi, dacă se mai holba mult la ea, aşa cum era îmbrăcată, în cămaşa împrumutată de la el, fără nici o îndoială că avea să sfîrşească prin a face dragoste cu ea pe podeaua bucătărie. Iar asta n-ar face decît să-i complice viața.

Mitch trase un scaun.

– Ia loc, păpuşă. A venit vremea să-mi cîştig cina. Sînt un adevărat vrăjitor cînd e vorba să încropesc o masă din resturi. Am ani lungi de practică.

Splendid. Cu spatele la ea, se va putea concentra asupra morcovilor, cepelor, buchetelor de broccoli în locul emoțiilor puternice care amenințau să-i zdrobească sufletul. Oare?

„Agreabil? Nu, mai mult decît atît", reflectă Lara contemplînd spatele gol al lui Mitch în vreme ce acesta lucra la tejgheaua melaminată. Liniştită, relaxată, ocrotită, aşa se simțea alături de el, fie că se afla la un picnic pe o pajişte smălțuită cu flori, fie că stăteau îmbrățişați în fața unui foc ce trosnea în miez de iarnă, fie că se lăsau amîndoi în voia pasiunii răscolitoare.

Detesta să recunoască ce mult îşi dorea să se afle alături de el. Tot timpul. Cumva, el făcea ca fiecare minut să fie cu totul deosebit.

Şi sexy. Lara inspiră prelung, savurînd parfumul after shave-ului şi mirosul specific masculin ce impregnaseră cămaşa pe care o purta. Că-

maşa lui. Mirosul lui natural, absolut îmbătător, ce îi incita închipuirea stîrnind imagini ameţitoare.

– Să bată tobele, doamnă, dacă sînteţi amabilă, anunţă el. A sosit momentul prezentării.

Mîncară spaghete şi sote de legume pe veranda din spatele casei, la o masă de picnic ce văzuse şi vremuri mai bune. Frunzele sclipeau în aerul curăţat de ploaie, iar licuricii punctau întunericul serii. Pe masă, într-o găleată zincată miniaturală, se afla o lumînare cu parfum de citrice. Complet inutilă, din cîte se dovedi.

Lara începu să se plesnească pe braţe încercînd să anihileze ţînţarii care o ciupeau.

– Atmosfera asta încîntătoare pare desprinsă dintr-un film romantic. Din nefericire, sînt mîncată de vie, aşa că vom intra în casă pentru desert.

Mitch ridică din sprîncene în mod sugestiv.

O ajunse în dreptul chiuvetei din bucătărie unde Lara tocmai depozitase farfuriile murdare.

– Nu e drept, zise el cu o voce mai răguşită decît de obicei.

– Ce anume?

– Ţînţarii au avut dreptul să-ţi ronţăie pielea aceea fină. Eu a trebuit să mă mulţumesc cu broccoli şi morcovi.

Degetele ei se înălţară să-i exploreze pieptul.

– Cred că înţepăturile mele s-ar simţi mai bine dacă ar fi sărutate.

Mitch o atrase în cercul braţelor lui.

– Iar eu cred, răspunse el cu o voce leneşă,

insinuantă, că a sosit vremea să-mi dai înapoi cămaşa.

– Însărcinată? Eşti sigură? întrebă Mitch.

Pam îşi scoase puloverul tricotat şi se instală pe canapea.

– Sînt în trei luni. Doctorul Graf ne-a spus că bebeluşul are deja o faţă mică, mîini şi picioare.

Îşi întrerupse descrierea pentru a schimba o privire plină de dragoste cu soţul ei.

– Bruce este în extaz. Deja i-a cumpărat bebeluşului o minge de fotbal din cauciuc, mică şi albastră.

Lara sorbi din ceaiul cu gheaţă şi îşi luă pe farfurie una dintre prăjiturile cu ciocolată aflate pe masă.

– Dar dacă e fată? întrebă ea.

Pam rîse.

– M-am gîndit deja la asta, răspunse Bruce. O s-o învăţ cum să devină cel mai bun mijlocaş din comitatul Allegheny!

Mitch nu putu să nu observe afecţiunea dintre sora lui şi soţul acesteia. Asistase la înmugurirea iubirii lor din vremea cînd nu fuseseră căsătoriţi încă; o văzuse înflorind şi maturizîndu-se după căsătorie. Însă acest copil dusese dragostea lor pe culmi şi mai înalte. Vedea acest lucru în privirile lor radioase, în devotamentul lor reciproc.

El nu va putea împărtăşi niciodată aceste sentimente cu vreo femeie. Nici chiar cu Lara. Inima îi

fu străpunsă de durere. La dracu', viața nu era deloc dreaptă avînd în vedere că îi refuzase dreptul fundamental de a avea propriii lui copii.

Jenny termină laptele rămas.

– Pot să pun mîna pe burta ta, Pam? o rugă ea. Crezi că, dacă stau aproape şi îi vorbesc bebeluşului, mă va auzi?

– Cred că da. Eu îi vorbesc tot timpul, răspunse aceasta trecîndu-şi palma peste abdomenul încă plat.

Îngenunchind în fața lui Pam, fetița începu să fredoneze un cîntec învățat în tabără pe care-l încheie oftînd zgomotos.

– Aş vrea ca mama să mai facă nişte bebeluşi!

Pam nu putu să nu observe tăcerea şi stînjeneala ce urmară acestei izbucniri. Îşi privi fratele taciturn, după care îşi opri ochii asupra Larei ce părea şi mai timidă ca de obicei. Se vedea limpede că se petrecea ceva în această cameră şi Pam era hotărîtă să afle ce anume.

– Lara, începu ea. Aş vrea să aud ce planuri ai pentru Ziua comitatului Chester. Ai reuşit să concretizezi nişte idei?

Lara întîmpină cu bucurie ocazia de a destinde atmosfera încordată. Ochii lui Mitch te înghețau şi bărbatul îi evita privirea.

– Păi, m-am gîndit să...

Cele două femei porniră spre bucătărie în timp ce Lara îşi expunea planurile pe larg.

Urmărind alături de cumnatul său un meci de

baseball, Mitch se luptă în tăcere cu dilema lui.

Nebun. Asta era. Un neisprăvit de la țară avînd terci în loc de creier. Nici chiar într-un moment de slăbiciune n-ar fi trebuit s-o primească pe Lara Weston la ferma lui. Sau în brațele lui. Ea se strecurase în cele mai secrete unghere ale inimii sale care nu mai erau demult disponibile. Acum se vedea nevoit s-o facă să sufere. Iar el va suferi şi mai mult. Ca şi Estelle, Lara avea nevoie de un soț care să-i dea ceea ce-şi dorea: alți copii.

Ceva ce el nu-i putea oferi.

Pumnul lui aproape că zdrobi cutia de bere din care sorbea. Neîndurător. Mda, putea fi neîndurător. Trebuia să fie, de dragul Larei şi al lui Jenny. Venise vremea să-şi reprime dorințele şi nevoile; venise vremea să se distanțeze de prima femeie care-i pătrunsese în suflet. Îşi permisese absolut prosteşte să se îndrăgostească, o dragoste profundă, irevocabilă, copleşitoare de o femeie cu suflet milos, care-i dovedise că nu era doar un chip frumos ce ascundea o inimă otrăvită. O femeie ce-i furase inima şi sufletul făcîndu-l să se simtă singur şi abandonat ori de cîte ori nu se afla lîngă el. Acum va trebui să se despartă de Lara Weston. Brusc. Fără menajamente. Complet. De dragul ei.

Mitch începu să plănuiască în tăcere ce avea de făcut.

Capitolul 14

La început, Lara fu prea ocupată ca să observe schimbarea produsă în Mitch.

Noua ei furgonetă pentru livrări, verde închis în exterior şi cafenie în interior, îşi făcea rodajul cu drumurile la tabăra de zi la care participa Jenny şi la cele trei hoteluri cu care Lara avea contracte de livrare a zeci de aranjamente florale de mătase într-un termen foarte scurt.

Grădina ei uriaşă avea mare nevoie să fie plivită. O mulţime de flori şi ierburi trebuiau culese şi atîrnate cu capul în jos într-un loc umbros şi răcoros, ca să se usuce.

Exact atunci detectase pentru prima oară atitudinea curioasă a lui Mitch. Putea fi oare denumită astfel? Ţinînd seama de programul lui prelungit, Lara îl vedea foarte rar, iar, cînd îl vedea, părea

morocănos şi foarte distant.

Lara resimțea acut lipsa prezenței lui liniştitoare, ce radia bunătate şi reuşea întotdeauna să-i dea curaj şi încredere în lupta cu obstacolele puse de viață în calea ei. Lipsa momentelor incredibile, de dragoste, cînd o lua în brațe.

O făcuse să se simtă iubită. Lara ştia că acesta era adevărul chiar dacă el nu i-o spusese niciodată. Atunci, de ce bătea în retragere?

Pe la începutul lui august, într-o după-amiază, intră în vechiul grajd dărăpănat cu brațul plin de flori ce trebuiau puse la uscat. Mitch îi alocase în acest scop două grinzi de lemn, ce treceau pe deasupra unor boxe nefolosite. Lara legă florile în buchete agățîndu-le în cuie, deasupra capului. Bucăți de petale i se lipiseră de haine şi în păr, asemeni unor nestemate. Tocmai cînd lega ultimul buchet, auzi zgomotul unor cizme ce păşeau pe pămîntul bătătorit ce ținea loc de podea. Apoi văzu umbra profilată peste umărul ei.

Lara se răsuci cu fața spre Mitch.

– Bună. Nu te-am prea văzut în ultima vreme, rosti ea cu o umbră de îngrijorare în voce.

Mitch se simți sfîşiat de suferință văzînd-o cum stă în fața lui cu ochii plini de speranța ce îi răzbătea şi în glas. Femeia pe care o iubea. Femeia la care ar fi vrut să se întoarcă în fiecare noapte, pentru tot restul vieții. Femeia pe care trebuia să o îndepărteze pentru propriul ei bine.

„Atitudinile astea eroice sînt un mare rahat",

reflectă el cu amărăciune. Puse uneltele la locul lor făcînd mare tevatură.

– Am fost ocupat, mormăi el cu capul plecat.

Lara se apropie cu un pas, rezemîndu-se de o grindă verticală din boxa dezafectată.

– Prea ocupat pentru o ceaşcă de cafea?

Fir-ar să fie! Ştia ce voia ea să spună. Mitch îşi blestemă ghinionul în tăcere.

– Da. Am vreo două termene de predare care se apropie rapid.

De ce? se întrebă ea. De ce părea atît de rece şi de ursuz? Bărbatul care o ajutase să-şi recapete încrederea în sine, care îi dăduse curajul de a începe o viață nouă, bărbatul în care învățase să aibă încredere din tot sufletul, părea să nu mai dorească să aibă de-a face cu ea.

Pasul următor îi spuse cu totul altceva.

Ochii lui Mitch, ochii aceia ca de cremene, căutau să rețină ceva asemănător... lacrimilor. Privirea lor hărțuită o încurajă pe Lara care se mai apropie cu un pas. Îi atinse brațul şi îl simți tresărind, de parcă l-ar fi durut.

– Dacă am spus sau am făcut ceva care te-a afectat, îmi cer iertare.

Mitch se încordă. Eroismul necesită calități actoriceşti. „Nu strica totul acum, Owens, se atenționă el. Este pentru binele ei.“ Începu să fixeze cu privirea grinzile scorojite de trecerea timpului.

– N-ai făcut nimic pentru care să-ți ceri iertare, Lara. E vina mea. Am lăsat lucrurile să-mi scape

din mînă. Ți-am spus de la început că am terminat definitiv cu angajamentele față de orice femeie. Lucrul acesta este încă valabil. Aşa încît... mă retrag.

Propriile-i cuvinte erau atît de condamnabile încît îi făceau silă. Strînse capacul cutiei de scule atît de tare, încît crezu că i se va sfărîma în pumn.

– De fapt, am luat legătura cu un agent imobiliar ca să vînd ferma.

Lara clipi uluită.

– Nu te cred. Ferma asta a aparținut de generații întregi familiei tale.

– Intenționez de ani întregi s-o vînd. E prea mare pentru o singură persoană.

Continuînd să-i evite privirea, Mitch îşi făcu de lucru curățînd un ferăstrău.

– Şi unde te vei duce?

Bărbatul înălță nepăsător din umeri.

– Undeva unde nu există îngrădiri şi reguli.

Cu coada ochiului, observă umerii Larei încovoindu-se. Dumnezeule, detesta să mintă.

– Atunci, presupun că ar fi bine ca Jenny şi cu mine să căutăm o altă locuință.

Mitch nu mai putu suporta suferința din privirile ei chinuite. Măcar dacă Lara şi-ar putea făuri un viitor cu... un bărbat mai bun. Unul care să le ofere o familie adevărată.

– Nu-i nici o grabă, Lara. Nu voi înscrie ferma la vînzare decît după Ziua comitatului Chester.

Pe urmă, se uită cu coada ochiului la ea sorbind din priviri făptura aceea cu rotunjimi de vis, cu piele catifelată ca o petală şi parfum încîntător. Mare greşeală! Imediat, se simţi străpuns de o durere sfîşietoare pînă în străfundurile fiinţei sale.

Lara îşi îndreptă spinarea şi îşi ridică bărbia cu un gest provocator.

– Nu te îngrijora, Mitch. Nu sîntem nişte neajutorate. Spune-ne doar cînd vrei să plecăm şi ne vom face bagajele.

Apoi, se răsuci pe călcîie îndreptîndu-se spre uşa grajdului.

– N-o să-ţi facem greutăţi! îi azvîrli sfidătoare peste umăr.

Pentru a se împiedica să se ia după ea, Mitch se prinse de uşa unei boxe cu atîta putere, încît simţi aşchiile de lemn străbătîndu-i pielea bătătorită a palmei.

N-avea importanţă, se gîndi Lara îndreptîndu-se cu mersul apăsat spre căsuţă, luptîndu-se să-şi reţină lacrimile. Bărbaţi, iubire, căsătorie, tot felul de prostii pe care le găseai doar în filme şi romane. Oricum, ei nu-i trebuiau. La urma urmelor, o avea pe Jenny şi o afacere profitabilă ce lua amploare, iar acestea îi ocupau tot timpul.

Trînti uşa de la intrare, luă un şrveţel de hîrtie din cutia de la bucătărie şi îşi suflă nasul cu un zgomot puternic, ca de claxon.

– Acum, îmi pot permite să locuiesc oriunde-mi place, sloi de gheaţă ce eşti! bombăni ea printre

lacrimile fierbinți ce-i şiroiau pe obraji. Trîntindu-se pe un scaun tare, de lemn, adăugă: N-am nevoie de tine!

Însă avea nevoie de Mitch Owens. De blînda lui înțelegere, de bunătatea lui, de zîmbetele abia zărite şi de umorul lui fin. Avea nevoie de brațele lui reconfortante care s-o cuprindă şi s-o apere de restul lumii. Mitch îi dăruise iubire deşi nu folosise niciodată acel cuvînt.

Iar ea?

Ea îşi dăruise încrederea şi inima unui bărbat extraordinar. Însă pe el nu-l interesa aşa ceva.

Un nou şuvoi de lacrimi îi udă fața, iar suspinele aproape că o înăbuşiră.

Dar nu avea vreme să-şi plîngă de milă. Era prea multă muncă de făcut. Cîteva cuburi de gheață înfăşurate într-un ştergar îi liniştiră ochii umflați şi roşii. Pe urmă, în timp ce sorbea dintr-o cană cu ceai cu gheață, alcătui grăbită o listă cu treburi de făcut, pînă cînd auzi deschizîndu-se uşa din spate.

– Mami? strigă Jenny năvălind în bucătărie cu două pungi mari, de hîrtie, în brațe. Maude mi-a dat porumb, ardei graşi şi piersici. Am ajutat la culesul tuturor!

Fetița radia de mîndrie.

– Nici nu-ți poți imagina cîți gîndaci şi omizi am curățat de pe ele. Putem mînca porumb la cină?

– Sigur. Diseară mă duc să le mulțumesc.

Înainte de căderea serii, Lara şi Maude stătură

pe veranda casei familiei Shiffer bînd ceai cu gheață. Aerul umed de august le învălui şi, tot aşa, corul neobosit al insectelor de vară. Maude îi aruncă o privire şireată.

– În după-amiaza asta, ceva mai devreme, l-am văzut pe Mitch țîşnind ca apucat din grajd. Părea mai nervos decît un taur neîmperecheat. N-ai idee ce anume îl deranjează, nu-i aşa?

Lara sorbi din ceai.

– E hăituit de nişte termene de predare. Şi...

Dintr-odată se simți invadată de un val de adrenalină.

– A spus că s-ar putea să pună ferma în vînzare la toamnă.

Sprîncenele lui Maude se ridicară brusc.

– Chiar aşa? V-ați ciorovăit cumva?

Lara puse paharul pe masă evitînd să-i răspundă.

– Oarecum, dar nu înțeleg de ce. Am impresia că încă îşi mai iubeşte fosta soție.

– Pe Estelle? Mira-m-aş! exclamă Maude jucîndu-se cu verigheta. L-a făcut albie de porci, după care a şters putina cît au ținut-o picioarele.

Ştirea o surprinse pe Lara.

– Ți-a spus vreodată motivul real pentru care au divorțat? continuă Maude.

– Nu, replică Lara cu inima cît un purice.

– Amîndoi îşi doreau copii. Foarte mult. Nu s-a întîmplat nimic. Estelle a spus că doctorul a declarat-o sănătoasă şi aptă să procreeze. A dat

vina pe Mitch. A zis că e steril şi că ea nu se poate resemna cu situația asta. Prin urmare, a divorțat şi s-a măritat cu altul. Cam cu şase luni în urmă, am auzit că a născut o fetiță tare frumoasă.

– Probabil că Mitch a suferit foarte mult.

Maude încuviință.

– Se pare că Estelle îşi dorea copii mai mult decît altceva. Sinceră să fiu, nu înțeleg de ce, fiindcă fetei ăsteia îi plăcea nespus să zburde şi să se distreze. Nu prea putea fi ținută aici, la fermă, ca să zic aşa. Şi-a bătut joc de Mitch pînă ce... El nu urăşte femeile, dacă mă înțelegi. Însă părea tare hotărît să nu repete aceeaşi greşeală.

În noaptea aceea, cu mult după ce luna aflată în creştere trecuse de fereastra dormitorului ei, Lara zăcu în pat trează, tulburată de gîndurile ce i se învălmăşeau în minte. Diverse episoade din ultimele şase luni începeau să se potrivească. Fireşte. Acum totul căpătase un sens. Scrisoarea aceea roz de la Estelle, din primăvară; supărarea lui Mitch cînd o primise. Estelle îi scosese ochii cu anunțul naşterii fetiței ei. După ce aflase că Pam era însărcinată şi după ce Jenny îşi exprimase deschis dorința de a mai avea frați, Mitch devenise tot mai retras şi mai evaziv.

O familie, asta era tot ce-şi dorea Mitch Owens, o soție şi copii pe care să-i iubească şi să-i ocrotească. Acum, Lara înțelesese acest lucru. Ar fi trebuit să-şi dea mai demult seama. Felul în care o privea cînd îi aducea mici daruri

înduioşătoare ca expresie a iubirii lui. Un brad de Crăciun, cînd ea nu-şi putuse permite să cumpere unul, mese la iarbă verde, atenție, bunătate. Tandrețea ce îi sclipea în ochi ori de cîte ori se uita la ea. Blîndețea cu care se purta cu Jenny.

Erau sortiți să devină o familie şi ea avea de gînd să-i spună asta.

Exact asta doreau toți trei. Jenny făcuse de nenumărate ori aluzii la faptul că avea nevoie de un nou tată... şi de Mitch, totul spus dintr-o suflare. Era oarecum riscant să-l abordeze mînată de torentul atîtor sentimente, însă el o iubea, era sigură de asta. Iar Lara voia să-i răspundă cu aceeaşi iubire.

A doua zi, dimineața devreme, sări din pat şi îşi trase pe ea un şort şi o bluză. Cele cîteva mişcări repezi, cu peria de păr, nu reuşiră să-i descurce buclele. Dar n-avea prea mult timp la dispoziție. Trecu, apoi, în vîrful picioarelor, prin fața camerei în care Jenny încă dormea.

Fuioarele dese de ceață se învălătuceau pe tot cuprinsul fermei. În lumina roşiatică a zorilor, îl ajunse pe Mitch tocmai cînd acesta se îndrepta spre camionetă. Discursul repetat cu atît grijă i se evaporă din minte. În locul lui, de pe buze, i se rostogoli o avalanşă de cuvinte pornite din inimă.

– Mitch, nu contează! Seara trecută am aflat cauza divorțului tău.

Chipul lui împietri pe dată.

Cînd încercă să se retragă, mîinile ei îl apu-

cară cu putere de braț.

– Pentru mine, n-are importanță, Mitch. Te iubesc așa cum ești.

Așa. Rostise cuvintele pentru prima oară și se simțea al naibii de bine.

– Putem alcătui o familie: tu, Jenny și cu mine, exact așa cum sîntem.

Nu putu să nu observe privirea lui brusc încețoșată. Ochii triști ai lui Mitch îi întîlniră pe ai ei.

– Ți-e ușor să spui asta, acum, Lara. Însă eu știu mai bine care este realitatea. Tot anul v-am ascultat pe tine și pe Jenny. Amîndouă visați mai mulți copii. Va veni o zi cînd îmi vei purta pică pentru faptul de a fi legată de mine. Exact ca Estelle. Iar eu nu mai vreau o reeditare a acelei căsătorii.

Acestea fiind zise, își aruncă trusa de scule în partea din spate a camionetei.

Ochii ei de un albastru-violet captau șuvoaiele de aur ale soarelui ce se ridica pe cer, iar Mitch se lupta din greu să nu observe. Sau să rămînă rece la vederea norului de bucle răvășite ce încadra chipul Larei. Ar fi fost atît de ușor să cedeze dorinței și dragostei, alinînd-o și iubind-o pentru tot restul vieții.

Mitch știa cu precizie ce anume dorea: momente de liniște și încredere reciprocă. Conversații tihnite la cafeaua de dimineață. Plimbări la apusul soarelui cînd partenerii de viață își împărtășesc frămîntări sufletești. Rîsete provocate de

bancuri răsuflate. Lacrimi. Consolări. Doi muritori de rînd uniţi trup, minte şi suflet în deplină armonie.

Căsătoria lui cu Estelle nu fusese reuşită şi Mitch ştia motivul. Estelle i-l spusese fără menajamente cînd, cu trei ani în urmă, îşi făcuse bagajele şi plecase. Vina fusese a lui. Şi nu va mai permite să se întîmple încă o dată acelaşi lucru.

– Nu îngreuna şi mai mult situaţia, Lara.

Oare tonul lui fusese destul de nepăsător? Ca şi cînd ea nu însemna nimic pentru el, cînd, în realitate, era copleşit de durere?

Lara îşi înfipse bine picioarele în pămînt, blocîndu-i drumul spre camionetă.

– Spune-mi, îl somă ea cu încăpăţînare. Nu plec pînă cînd nu te aud spunînd-o cu gura ta.

– Ce anume?

Lara îi îndrăgise mereu grimasa de dezamăgire ce-i întorcea colţurile gurii în jos. Oare acum, aceeaşi gură îi va pecetlui soarta? Trebuia să afle adevărul. Îşi propti braţele ridicate de pieptul lui Mitch.

– Spune-mi că nu mă iubeşti. Spune-mi că nu e nimic între noi.

Braţele lui se ridicaseră deja să-i cuprindă mijlocul, cînd, exact în ultima clipă, îşi dădu seama cu exactitate ce făcea. Efortul de a se înfrîna cerea o putere herculeană. Mitch se rugă să găsească acea forţă în el.

Mîinile îi căzură inerte pe lîngă corp.

– Ştii că nu pot spune aşa ceva, rosti el cu seriozitate.

Apoi, reîncepu să încarce diverse unelte în spatele camionetei.

Uimită şi năucită de suferință, Lara rămase țintuită locului.

– M-ai ajutat să mă vindec, Mitch. Şi să am încredere în tine. Acum, lasă-mă să te ajut la rîndul meu să-ți vindeci rănile.

Bărbatul deschise uşa cabinei dintr-o zmucitură.

– E prea tîrziu pentru aşa ceva, Lara.

Trînti portiera şi băgă maşina în viteză, coborînd aleea în marşarier.

Lara îşi scutură praful de august de pe mîndrie şi porni fără vlagă spre casă. Departe, spre est, soarele îşi începuse ascensiunea zilei prin aerul încărcat de umiditate. Lăcuste săreau în fața paşilor ei, iar cîntecele greierilor vorbeau de arşiță şi dragoste. Iarba țepoasă, îngălbenită şi uscată de lipsa ploii îi înțepa tălpile goale.

Lara îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Ajunsă în bucătărie, umplu filtrul de cafea ascultîndu-i şuieratul şi bolborositul reconfortant. Ronțăind un covrig uns cu brînză topită, încercă să-şi reprime durerea. Şi eşuă.

– Ia te uită cît e ceasul! exclamă ea deodată.

Continuînd să mestece covrigul, fugi pe scări.

– Jenny, o să întîrzii la tabăra de zi. Mişcă-te!

De data asta, Lara îi era recunoscătoare pro-

gramului ei încărcat. Cine se mai putea gîndi la problemele inimii cînd avea un copil de crescut şi afaceri de condus?

Din nefericire, treaba stătea cu totul altfel seara. Cînd Jenny se juca în altă parte, tăcerea o înnebunea pe Lara. Apusurile de soare din Pennsylvania, cu culorile lor uimitoare şi miresmele îmbătătoare, erau menite să fie împărțite cu cineva. Începu să-şi roadă unghiile oftînd şi se surprinse privind casa lui Mitch.

Nopțile erau şi mai rele. Deseori, zăcea trează pînă după miezul nopții, privindu-şi perdelele ce fluturau în briza caldă şi tînjind după prezența reconfortantă a lui Mitch Owens.

Într-o dimineață de miercuri din luna august, pe cînd cobora aleea în marşarier, îl observă pe Mitch stînd lîngă cutia ei poştală. Frînă în dreptul lui şi coborî geamul.

– Bună, zise ea.

– Bună.

Cît îi plăcea sunetul vocii lui. Indiferent de circumstanțe.

– A trecut ceva vreme de cînd nu te-am văzut, rosti Lara precaută.

– Mda. Totul e-n ordine cu voi două?

– Sigur. Jenny a mai crescut doi centimetri jumătate şi nici una dintre haine nu prea i se mai potriveşte.

Lara strînse volanul în palme pentru a se ab-

ține să nu-l atingă. Ochii lui negri și calzi îi vorbeau de dragoste. Oare cum putea trece de zidurile cu care se înconjurase?

– Ți-am lăsat un bilet în cutia de poștă. M-am gîndit că trebuie să știi.

Cuprinsă de panică, Lara își simți pulsul accelerîndu-se.

– Ce să știu?

– Plec astăzi la pescuit pentru două săptămîni.

– Oh.

Oare i se simțise ușurarea în voce?

– Pleci departe? continuă ea.

– Spre nord cu încă doi prieteni. Am notat zilele, locurile unde mă voi afla și un număr de telefon în caz că aveți vreo urgență cu casa sau altceva.

Scoase biletul din cutia poștală de aluminiu a Larei și i-l dădu. Mîinile lor se atinseră și electricitatea creată între ei o înfioră. Lara își dădu seama că și el o simțise.

– Tot mai ai de gînd să vinzi ferma?

Bărbatul încuviință fără tragere de inimă, scormonind încet pămîntul cu vîrful cizmei.

– Cred că ar fi preferabil să-i spun și lui Jenny curînd.

Era greu să-și moduleze vocea cînd suferea așa mult.

– Am să vorbesc cu ea la întoarcere.

Durere. Lara o auzi cu claritate în ciuda asprimii pur masculine a glasului. Împărțiseră atîtea,

ei doi. O gamă largă de sentimente, prietenie, preocupare, dragoste. Dar nu şi încredere. Asta nu. Cum l-ar putea ajuta să traverseze acest pod şi să aibă încredere în iubirea şi loialitatea ei pentru totdeauna?

Lara îşi îndesă biletul în geantă şi băgă maşina în viteză.

– Distracţie plăcută, Mitch.

Acesta îi făcu semn cu mîna şi, pe urmă, se îndepărtă luîndu-i inima cu el.

După ce repetă vreo duzină de abordări diferite, Lara optă pentru cea directă. Jenny stătea pe covorul din camera de zi jucîndu-se cu pisoiul.

Din cauza nervozităţii, mîinile Larei trăgea încontinuu de gulerul bluzei.

– Jenny, începu ea, cred că... ar trebui să ştii. Mitch are de gînd să vîndă ferma.

Mîna fetiţei se opri brusc în aer continuînd să ţină sfoara ce se legăna încet.

– O vinde? Cînd?

– Păi, asta nu înseamnă că va găsi imediat un cumpărător. Dar o va pune în vînzare în octombrie, imediat după Ziua comitatului Chester.

Oare glasul îi fusese destul de calm încît să liniştească un copil îngrijorat? Mai ales cînd propria-i inimă îi bătea cu putere, scăpată de sub control?

Jenny strînse din dinţi şi chipul i se albi.

– Asta e groaznic, mami!

– Ştiu, iubito. Şi mie îmi pare foarte rău.

– De ce nu vă căsătoriţi, tu şi cu Mitch? Atunci am putea sta aici toţi trei.

– Scumpo, căsătoria este mult mai complicată decît crezi. Doi oameni trebuie să se iubească şi...

– Dar tu şi cu Mitch chiar vă iubiţi. De cîte ori sînteţi împreună, vă aruncaţi priviri siropoase.

– Jenny, căsătoria nu e aşa simplă, rosti Lara cu emfază.

Fetiţa deveni ciudat de tăcută.

Lara puse materialele pentru aranjamente florale pe masa de lucru de la magazin şi, imediat, mintea ei o luă razna.

Mitch. Oare unde se afla acum? Dormita la umbra unui copac în nordul Pennsylvaniei? Sau înainta cu greu prin vadul unui rîu cu ape repezi şi maluri acoperite de ferigi, în căutarea unui păstrăv? Era deja plecat de o săptămînă. În absenţa lui, Lara suferea şi gîndurile îi rătăceau mereu aiurea. Oare, cînd ea şi cu Jenny vor ieşi din viaţa lui pentru totdeauna, toate zilele vor fi la fel de mizerabile ca asta?

Îşi coborî privirea asupra mîinilor tremurînde. Fără să-şi dea seama, zbrobise o jumătate de duzină de trandafiri uscaţi. Se întinse, oftînd, după alte flori şi încercă iar. Asprimea texturilor în contact cu degetele ei îi aduse în minte o avalanşă de amintiri. Pielea ţepoasă a maxilarelor lui

după o zi grea şi lungă. Pieptul lui sub palmele ei cercetătoare...

Lara aruncă florile de mătase pe masa de lucru şi se îndreptă spre o fereastră deschisă dînd spre High Street. Aerul de septembrie mirosea a ghinde zdrobite şi a muşcate plantate în jardinierele de sub ferestre. Şarada asta nu dădea roade cîtuşi de puţin. Fiecare sunet, miros sau atingere o făceau să-i fie dor de el. Dar din toţi oamenii aceia care treceau în sus şi în jos pe stradă... nici unul nu era Mitch. În ultima vreme, cu excepţia lui Jenny, numai chipul lui mai avea importanţă.

Iar el o izgonea pentru totdeauna.

Mitch se rostogoli pe spate. Priciul lui era cu cel puţin cinci ţoli mai scurt pentru înălţimea lui considerabilă. Chick şi Ed zăceau pe paturile lor de campanie sforăind fiecare de pe urma a şase cutii de bere. Undeva, în interiorul acestei cabane primitive, un mic detaşament de şoareci neastîmpăraţi alergau peste toate piesele de mobilă făcute din şipci, peste priciuri şi chiar peste trupurile oamenilor.

Mitch înjură cu furie.

Pînă acum, toate aceste expediţii de pescuit fuseseră distractive. De ce nu era şi asta la fel? Dar deja cunoştea răspunsul; îl cunoştea fiindcă stătuse treaz toată noaptea încercînd să-i dea de capăt. Viaţa fără Lara Weston era searbădă, lipsită de sens, goală. Chiar şi pe întuneric, îi putea

vedea ochii albaştri-violeţi, îi simţea părul şi parfumul pielii delicate.

Cu un geamăt destul de desluşit, se răsuci pe o parte.

Fir-ar a naibii de treabă, el luase hotărîrea aceea pentru binele Larei, nu al său. Ei îi va fi mai bine fără el; orice prost îşi putea da seama. Numai că viaţa lui n-avea absolut nici un rost fără ea.

– Lara? Bună, Pam e la telefon.

Lara strînse receptorul cu putere.

– Pam! Ce face viitoarea mămică?

– E grasă ca o morsă, dar fericită. Ia spune, nu l-ai mai văzut pe Mitch zilele astea, nu-i aşa?

– Nu. Ar trebui să se întoarcă de la pescuit în decursul zilei de azi.

– Mă gîndeam eu. Am sunat la tabără şi la fermă însă n-am reuşit să dau de el.

– Ceva probleme?

– Nu. Doar nişte veşti bizare. Poate vrei să i le transmiţi tu.

– Desigur.

– Bruce şi cu mine am fost seara trecută la o petrecere de afaceri, la nord de Pittsburg. Ghici cine a apărut acolo?

Ca de obicei, Pam nu aşteptă să i se răspundă.

– Frank Trego, actualul soţ al fostei neveste a lui Mitch, Estelle. M-a prins de braţ şi mi-a spus o

poveste foarte interesantă. Se pare că Estelle era o actriță în toată regula.

Sprîncenele Larei se înălțară şi rămaseră aşa trădîndu-i surprinderea totală.

– Nu înțeleg, Pam. Vrei să spui...

– Totul a fost o înşelăciune.

– Dar de ce?

– Estelle avea o mulțime de legături amoroase şi lua pastile anticoncepționale ca să nu fie prinsă.

– Atunci de ce a încercat să-l distrugă pe Mitch?

– Îi stătea în cale. Cu mai mulți ani în urmă, Estelle a făcut o adevărată pasiune pentru Frank Trego. Cînd acesta a fost transferat la Pittsburg, ea a divorțat de Mitch şi l-a urmat. Povestea despre presupusa sterilitate a lui Mitch i-a uşurat divorțul. Dar ia ghiceşte ce s-a întîmplat?

– Ce?

– Estelle tocmai l-a părăsit pe Frank pentru un alt tip. Frank e distrus. Iar ea i-a pus copilul în brațe soacră-si şi a plecat în Hawaii cu ultima ei cucerire.

Lara strînse pumnii involuntar.

– Lara, trebuie să-l găseşti pe Mitch, spuse Pam cu o voce insistentă şi rugătoare în acelaşi timp. Ajută-l. Are nevoie de tine.

Pe cînd aşeza receptorul în furcă, ochii Larei se împăienjeniră de lacrimi. Nevoie? Vorbim despre nevoie aici? reflectă ea. Dormitul, mîncatul,

însăşi existenţa ei deveniseră părţi ale unei farse crude fără Mitch. Fiecare gură de aer pe care o inspira era acum dureroasă şi tristă. Singurătatea căpătase o nouă şi neîndurătoare dimensiune.

Începu să aştepte întoarcerea lui.

Cînd apăru, în fine, către amiază, Lara traversă curtea în fugă, plină de nerăbdare. Îi va spune absolut tot în speranţa că va înţelege. În mod curios, pe fereastra portierei de lîngă el, ieşea vîrful unui buchet de trandafiri de un roşu aprins, înfăşurat în hîrtie verde. Cînd coborî din camionetă întinzîndu-i buchetul, Mitch avea o expresie spăşită pe chip.

– Mitch! strigă ea. Am să-ţi spun ceva incredibil...

– Lara, iubito, înainte să mă faci în toate felurile posibile, pe care le merit pe deplin, dă-mi voie să-ţi explic. Plecarea m-a făcut să înţeleg ce cap sec am fost. Nu mă mai pot ascunde de adevăr. Te iubesc atît de al naibii de mult că viaţa mea nu mai are nici un înţeles fără tine. Mi-e teamă, Lara şi nu te păcălesc spunînd asta. Încrederea este ceva cu totul nou pentru mine, însă n-am de ales. Nu pot trăi fără tine. Mai vrei să... te măriţi cu mine?

Lara scoase un chiot şi îl cuprinse cu braţele de mijloc uitînd buchetul de flori proaspete pe care încă îl mai ţinea în mînă.

– Au! gemu el îmbrăţişînd-o. Asta-i pedeapsa? Trandafirii au spini, dacă ai uitat cumva.

Lara îl sărută în tăcere.

Apoi, îi spuse cele aflate de la Pam.

Lui Mitch nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Vrei să spui că...? Tot iadul acela prin care m-a făcut să trec...

– Totul a fost o minciună, Mitch. Acum, va trebui să uiţi trecutul, aşa cum m-ai învăţat. Tu, Jenny şi cu mine ne vom construi viitorul împreună.

– Cu cît mai repede, cu atît mai bine, iubito. Hai să-i spunem lui Jen. De abia aştept să văd ce mutră o să facă!

Dar Jenny nu era de găsit. Lara începu să se îngrijoreze.

– Ştii că Jenny n-ar pierde o masă pentru nimic în lume.

Bărbatul păru să şovăie.

– Dar dacă i s-o fi întîmplat ceva? E ca un băieţoi. Poate că şi- a scrntit glezna.

Teama lui Mitch i-o reflecta pe a ei.

– Tu du-te şi telefonează vecinilor. Eu o să dau o raită prin fermă.

O părăsi pe Lara şi o căută pe fetiţă în grajd, unde o mai găsise şi altă dată cînd fusese necăjită.

Totuşi nu era nici urmă de Jenny şi nici vecinii n-o văzuseră. Lara ridică încă o dată telefonul să sune la poliţie.

– Stai.

Ea continuă să formeze numărul.

– Nu, Mitch. Fiecare secundă ar putea conta...

– Dar mai e un loc unde n-am căutat-o. I-am spus că acolo obişnuiam eu să mă ascund cînd eram copil. În pivniţa pentru legume.

Lara închise telefonul înainte de a primi legătura. Mitch îi făcu semn să-l urmeze.

Coborîră cu grijă pe scările de lemn nevopsit, în pivniţa umedă, cu pămînt pe jos. Becuri lipsite de abajur luminau o colecţie de vechituri, cutii goale de conserve şi altele pline cu tot soiul de legume. Lara îl văzu îngenunchind lîngă o ladă înnegrită destinată depozitării cărbunilor, ce zăcea nefolosită şi se apropie.

– Am găsit-o.

Acolo, în întunericul şi liniştea beciului plin de praf, se retrăsese Jenny privind întristată în jur şi strîngînd la piept o pătură murdară şi o pungă cu batoane de cereale. Un copil care, în mod clar, nu voia să fie găsit.

– Iubito, strigă Lara. Eşti bine? Ne-ai speriat de moarte.

Pe urmă, luă fetiţa în braţe începînd să plîngă de bucurie.

Jenny rămase impasibilă.

Mitch se apropie de ea cu chipul împietrit, marcat de oboseală.

– Ce înseamnă asta, Jenny? o întrebă el.

Buza ei de jos ieşi în afară, în semn de supărare.

– Am fugit... oarecum.

– Dar de ce? o întrebă Lara. Credeam că-ți place aici.

– Îmi place! Nu vreau să plec de aici. Dar Mitch vrea să vîndă ferma, tu eşti nefericită şi eu sînt tristă... şi Mitch nu mai vine deloc să ne vadă. M-am gîndit că, poate, dacă mă ascund aici...

Mitch înțelese.

– Ai încercat să te ascunzi de probleme, ca noi toți, de altfel. Dar nu mai e nevoie, Jen. Vom rămîne aici, la fermă, zise el îngenunchind lîngă ea.

– Vrei să spui că n-ai s-o vinzi?

Ochii ei se lărgiră şi privi de la unul la celălalt pentru confirmare.

– Chiar mai mult decît atît, scumpo. Mitch şi cu mine ne vom căsători. Noi trei vom forma, în fine, o familie adevărată.

Strigătele de bucurie ale fetiței îi asurziră.

Lara se ridică în picioare, luîndu-şi fetița de mînă.

– Acum, draga mea, hai acasă să facem cea mai mare baie a secolului.

Epilog

– E-n regulă, nu vă sfiiți, oameni buni! E destulă mîncare pentru toată lumea! le strigă Mitch oaspeților, luînd cu spatula hamburgerii suculenți de pe grătar şi transferîndu-i pe platourile pentru servit.

Ziua comitatului Chester, prima sîmbătă din octombrie, se dovedea a fi perfectă pentru o petrecere la iarbă verde, reflectă el inhalînd aerul proaspăt, de toamnă şi privind cerul de un albastru intens.

O mare de frunze în nuanțe roşii-vişinii şi galben-pal foşnea în briza după-amiezei. Mitch îşi reaminti zîmbind ziua cu totul deosebită, în urmă cu doi ani, cînd se însurase cu Lara.

O privi şi surîse cu indulgență. Lara nu putuse rezista imboldului de a atinge încă o dată aran-

jamentul de flori proaspete, ochiul-boului, năvalnic şi crizanteme, aşezat ceva mai devreme pe una din mesele pentru picnic, din curtea aflată în spatele casei.

Mitch o privi radios pînă ce avu impresia că inima îi va exploda de fericire. Soţia lui. Perechea lui. Oare cum de fusese în stare să nu aibă încredere în ea?

Lara tocmai le arătase părinţilor ei şi mamei lui Mitch noul magazin, construit de acesta în vechiul hambar.

Magazinul avea mai mult decît suficient spaţiu pentru tot inventarul, pentru cursurile de instruire şi pentru încăperea în care îşi ţinea Lara calculatorul. Afară, o grădină uriaşă cu ierburi şi flori furniza mare parte a materialelor necesare magazinului.

Rudele prin alianţă stăteau la aceeaşi masă de picnic privind la cei cinci, şase copii neastîmpăraţi care ţipau cu rîndul, făcînd o larmă asurzitoare în timp ce se jucau.

Maude şi Jenny tocmai dispăruseră în casă cînd Ned începu să vocifereze:

– Ei, dar unde este? Sărbătoritul, vreau să spun!

Toate capetele se întoarseră spre uşa bucătăriei.

Jenny apăruse pe veranda din spate, iar Maude se afla imediat lîngă ea. Ducînd în braţe ceva înfăşurat într-o păturică, Jenny coborî scă-

rile cu grijă spre curtea plină de invitați.

– Are ochii tăi, Jenny! Nimeni nu mă poate contrazice, jubilă Ned.

Jenny îi zîmbi frățiorului ei.

– O să-l învăț tot ce știu. Cum să sară coarda, să citească povești și să călărească. Așa e, tati?

Mitch încuviință.

– Poți paria, Jen.

Pam privi înduioșată bebelușul ce gîngurea.

– M.A. Owens junior. Se pare că, în sfîrșit, are cine să te urmeze în afaceri, Mitch.

– Mda, făcu el. Ei bine, va trebui să muncească din greu, ca să-și ajungă sora din urmă. Jenny mînuiește uneltele cu un talent deosebit. Mîine, pomîine, va fi cel mai bun antreprenor de construcții pe care l-a avut comitatul Chester. Ei, oameni buni, se pare că nevasta mea vrea să propună un toast.

Lara își ridică paharul cu vin.

– Eu... voiam doar să vă mulțumesc tuturor că ați venit să sărbătorim împreună aniversarea căsătoriei noastre, botezul copilului și... fericirea noastră.

Mitch își ridică paharul odată cu ceilalți oaspeți. Apoi, o strînse pe Lara în brațe și o sărută.

– Hei, iubito, șopti Mitch numai pentru urechile ei. Ce-ai spune să mergem sus ceva mai tîrziu, ca să-mi vezi... gravurile?

Lara zîmbi, nefiind în stare să reziste vocii lui joase și seducătoare.

– Dar, Mitch, iubitule, tu n-ai gravuri, murmură ea cu şiretenie.

– La naiba. Îmi spui mereu treaba asta. Ei bine, oricum, vino sus ceva mai tîrziu. Găsesc eu ceva să-ţi arăt. O să...

Restul cuvintelor i le şopti la ureche.

– La noapte?

– Şi în orice altă noapte vrei, iubita mea soţie.

SFÎRŞIT